BAGDAD-EXPRESS

GERARD DE VILLIERS

Tinéfama

Gérard de Villiers

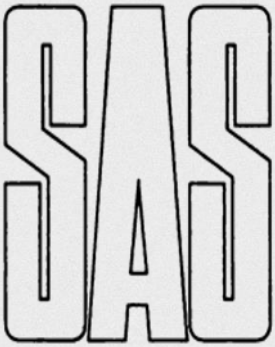

SAS 150

Bagdad-Express

În româneşte de MARIA MĂCIUCĂ

Editura TINERAMA, 2003

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–597–161–5

Gérard de Villiers
Bagdad-Express
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V2.0]

Corectură [V2.0]: martie 2025

NOTĂ:

Pentru o mai uşoară lectură a romanului, au fost înlocuite notele de subsol, adăugând conţinutul notei de subsol sub formă de text normal între paranteze pătrate, imediat după cuvântul, expresia sau propoziţia de explicat.

În cazurile în care cuvântul de explicat s-a aflat în interiorul unui paragraf iar explicaţiile au fost mai lungi şi ar fi rupt cursivitatea lecturii, cuvântul a fost marcat cu asterisc şi explicaţia a fost trecută în paragraf nou, imediat după sfârşitul paragrafului care conţinea cuvântul de explicat.

CUPRINS

Capitolul I 5
Capitolul II 11
Capitolul III 22
Capitolul IV 33
Capitolul V 43
Capitolul VI 50
Capitolul VII 58
Capitolul VIII 67
Capitolul IX 75
Capitolul X 81
Capitolul XI 91
Capitolul XII 98
Capitolul XIII 105
Capitolul XIV 114
Capitolul XV 120
Capitolul XVI 125
Capitolul XVII 134
Capitolul XVIII 140
Capitolul XIX 150
Capitolul XX 160
Capitolul XXI 167

Capitolul I

William Combs tresări şi dădu televizorul mai încet. Cineva bătea la uşă. Se ridică din fotoliu şi întrebă:

— Cine-i acolo?

— Camerista, *sir*, răspunse o voce de femeie. Am venit să fac curat.

— Mulţumesc, nu-i nevoie, zise americanul şi se instală din nou în fotoliu în faţa televizorului.

El se uită nervos la ceas. Persoana pe care o aştepta întârzia să apară şi nu avea niciun mijloc să dea de ea. Ca să-şi stăpânească îngrijorarea, bău o gură de whisky Defender şi începu să ronţăie fistic. Încă nu cinase căci sosise la Washington la ora nouă seara. Nu putea să sufere zborurile pe timp de noapte. La cei şaizeci de ani ai săi, preferase să călătorească cu un aparat United Airlines şi petrecuse o zi întreagă în avion din cauza decalajului de fus orar de şase ore.

L-au adus apoi direct la hotelul *Meridien* unde i se reţinuse o cameră la etajul doi în Royal Wing, rezervată oamenilor de afaceri. Hotelul se afla la mică distanţă de aeroportul Heathrow, dar în cameră nu pătrundea niciun zgomot datorită ferestrelor cu geamuri triple.

La recepţie a fost întâmpinat cu un zâmbet indiferent.

William Combs, cu claia de păr cărunt, faţa uşor buhăită şi silueta greoaie, era tipul clasic al managerului aflat mereu pe drumuri, nedespărţit de laptopul său.

Nimeni nu putea ghici că are în faţă un agent C.I.A. care ocupă postul de Deputy Director, al cărui birou este lipit de al şefului său, George Tenet.

Avea de stat doar câteva ore pe pământ britanic. A doua zi de dimineaţă, urma să plece la Ankara, unde trebuia să participe la o conferinţă importantă cu şeful staţiei locale şi cu responsabilii din MIT, serviciile de informaţii turce. Cu ocazia nopţii petrecute la Heathrow nu-şi pierdea deloc timpul, căci avea o întâlnire cu mult mai importantă decât misiunea sa oficială.

Sunetul telefonului îl făcu să tresară.

— *Mister* Combs? întrebă o voce de bărbat.

— Da.

— Sunt Nasri al-Sadoon, spuse bărbatul într-o engleză cu un puternic accent arăbesc. Mă aflu în holul hotelului.

— Urcaţi, spuse imediat William Combs. Sunt în camera 506.

După ce puse receptorul în furcă, el deschise uşa şi scrută coridorul. Curând apăru şi vizitatorul său.

Nasri al-Sadoon era mai înalt şi mai solid decât el. Avea părul negru înspicat cu fire albe, iar obrajii cu pungi mari sub ochi îi confereau un aer trist. Purta un costum negru şi un pardesiu din păr de cămilă. În mână ducea o servietă. El strânse îndelung mâna întinsă de William Combs şi se strecură în cameră.

— M-aţi găsit greu? îl întrebă americanul.

— Nu, câtuşi de puţin. Omul meu de contact din Amman mi-a explicat cum să vă găsesc, răspunse vizitatorul. Am plecat din Bagdad ieri dimineaţă, foarte devreme, şi am ajuns în Iordania la sfârşitul zilei.

— Aţi avut ceva probleme acolo?

— Nu. Obişnuiesc să merg cu regularitate la Amman ca să-mi fac revizia Mercedesului şi să cumpăr lucruri greu de găsit în Bagdad din cauza nenorocitului de embargo. Am luat un avion Royal Air Iordan şi am sosit la Londra la ora cinci după-amiază, unde m-am putut instala la hotelul *Connaugh*, ca de fiecare dată când vin aici.

Nasri al-Sadoon era un om de afaceri prosper, foarte apropiat de clanul Tikriti care guverna în Irak de treizeci şi cinci de ani, şi venea foarte des în Europa. C.I.A. avea un dosar gros în legătură cu el, dar nimic supărător nu era acolo. Desigur, omul se mai ocupa şi de spălarea unor bani pentru clanul lui Saddam Hussein. Acesta era paşaportul lui pentru libertate. În alte condiţii nu ar fi putut ieşi din Bagdad, chiar dacă şi-ar fi lăsat familia ca zălog.

William Combs îşi privi intrigat vizitatorul, întrebându-se ce îl împingea pe un om atât de bogat să-şi rişte viaţa... Desigur, dacă rolul său i-ar fi permis o ieşire onorabilă din momentul de criză, beneficiile ar fi fost şi ele la înălţimea riscului.

— Doriţi un scotch? întrebă Combs.

— Foarte puţin. Şi fără gheaţă.

Americanul aduse o sticlă cu Defender „vechi de cinci ani” şi turnă în pahare. Era vorba de un moment extrem de important. În mâinile sale se afla soarta păcii... Era prima întâlnire *directă* între doi adversari mai bănuitori decât şerpii. El îl lăsă pe al-Sadoon să-şi savureze băutura, apoi îl întrebă pe un ton voit neutru:

— *Well, did you make any progress? [Ei, aţi făcut vreun progres?]*

Nasri al-Sadoon aşeză paharul pe masă şi răspunse schiţând un zâmbet.

— Dacă nu ar fi fost astfel, credeţi că aş fi fost acum aici? Ştiţi doar la ce riscuri mă expun.

— Asta este drept, recunoscu americanul. Deci înţeleg că avem noutăţi.

Irakianul îşi încrucişă mâinile şi îşi privi cu atenţie interlocutorul.

— Exact. Sunt purtătorul unui mesaj destinat domnului George Tenet, din partea persoanei pe care o cunoaşteţi.

— V-aţi întâlnit cu ea? Personal?

— Da. Timp de patruzeci şi cinci de minute.

— Aţi avut un motiv oficial pentru asta?

— Da. Am obligaţia să fac demersuri la Londra pentru găsirea unor oameni de afaceri dornici să cumpere petrol de la noi contra hrană. Avem absolută nevoie de acest lucru.

— Şi „el” se ocupă de problema asta?

— Da, pe lângă multe alte lucruri.

— Bine, spuse Combs nerăbdător. Ce mesaj aveţi pentru *mister* Tenet?

— Comanditarul meu este gata să vă întâlnească ca să iniţieze discuţiile. Vrea ca lucrurile să se deruleze cât mai repede posibil.

William Combs îşi ascunse satisfacţia şi întrebă:

— Unde?

— La Bagdad.

De astă dată, americanul nu-şi putu ascunde uimirea.

— Dar este imposibil. Aşa va afla toată lumea.

— Nu, îi tăie vorba Al-Sadoon. Şoferul meu mă aşteaptă la Amman cu o maşină. Este suficient să veniţi cu mine. La frontiera irako-iordaniană vom fi primiţi de persoane care vă vor da viza utilă, în

cazul în care am fi interceptaţi mai târziu de către elemente aflate în afara acestui proiect. Apoi vom merge la Bagdad unde veţi fi găzduit într-una din reşedinţele mele. Nimeni nu va şti că sunteţi în Irak. Comanditarul meu vă va contacta la mine acasă. Plecarea se va desfăşura la fel, în cel mai discret mod posibil.

Arabul tăcu şi timp îndelungat nu se mai auzi nimic. William Combs se afla într-o dilemă teribilă.

— Vreţi să spuneţi că sejurul meu în Irak va fi clandestin, nu? Dar dacă apare ceva neprevăzut?

Nasri al-Sadoon îl corectă imediat:

— Dar nu veţi intra în mod *clandestin*. Ar fi mai nimerit cuvântul *discret*. Vă veţi bucura de o protecţie invizibilă. Persoana cu care vă veţi întâlni s-a angajat să vă asigure securitatea.

William Combs se abţinu să-i spună că în ochii americanilor, cuvântul unui irakian nu avea cine ştie ce valoare... Ar fi fost o lipsă de diplomaţie...

— Dacă *mister* George Tenet preferă să vină el însuşi, ar fi chiar şi mai bine continuă arabul. Este nevoie de un contact la cel mai înalt nivel posibil. Nu uitaţi cu cine avem de-a face.

Americanul se simţi oarecum flatat să constate că face parte din acel nivel superior. Cu toate astea, riscul era al naibii de mare...

— Nu s-ar putea ca întâlnirea să aibă loc într-un loc neutru? De exemplu la Amman...

Nasri al-Sadoon dădu din cap.

— Nu. Acest contract trebuie menţinut într-un secret absolut. Este în interesul ambelor părţi. La Amman ar fi ca şi cum ne-am întâlni pe platoul lui Larry King*.

[Larry King – celebru prezentator al canalului TV CNN.]*

— Dar în Siria?

— Nu. Este imposibil. El nu poate părăsi Irakul.

Înainte de a face următorul pas, Combs întrebă:

— Proiectul a fost aprobat de „rais”?

Irakianul zâmbi evaziv.

— Îl veţi întreba personal pe interlocutorul dumneavoastră. Nu pot să vorbesc în locul lui.

Urmă un nou moment de tăcere prelungită.

— Dar eu nu pot să mă angajez în numele lui George Tenet, zise americanul.

— Înţeleg, admise arabul. Timpul însă ne presează, ştiţi prea bine. În timpul acestei întâlniri nici nu se pot regla toate problemele. Eu mai rămân două zile în Londra, apoi mai trec prin Amman, unde voi sta la hotelul *Hyatt*, ca de obicei. Nu pot însă să rămân prea mult în Iordania fără să atrag atenţia asupra mea. Mukhabaratul are ochi şi urechi peste tot şi poate raporta mişcările mele celor din Bagdad...

— Cum vă pot contacta în Amman?

— Prin intermediul unui dentist. Este o persoană de încredere. Ne vom întâlni acolo şi vom pleca împreună de la cabinetul lui, direct la Bagdad. Când ajungeţi în Amman trebuie să-l sunaţi ca să vă stabilească o oră de consultaţie.

William Combs înregistră totul. În sinea sa se întreba însă dacă nu cumva toate acestea nu ascundeau vreo capcană. Să poţi atrage în Irak pe adjunctul şefului C.I.A. era într-adevăr extrem de tentant.

— Eu trebuie să discut cu cei din Washington, spuse el.

— Vă sfătuiesc să folosiţi o linie protejată, îi recomandă irakianul.

— Bineînţeles. Credeţi că cei din Mukhabarat pot intercepta o convorbire aici?

— Nu, desigur că nu, dar există destui americani care ar face orice ca proiectul nostru să eşueze, nu?

Combs ştia asta, dar nu vru să facă vreun comentariu.

— Cum vă pot înştiinţa, dacă obţin un răspuns pozitiv?

— Îmi lăsaţi un mesaj la *Connaught* spunând că pot să-mi probez costumul.

În timp ce vorbea, irakianul se juca cu bricheta Zippo Play Boy decorată cu un iepuraş. El o puse pe masă şi scoase din buzunar o carte de vizită.

— Iată aici aveţi adresa şi numărul de telefon al dentistului meu. Mai aveţi vreo nelămurire?

William Combs dădu din cap că nu.

— Nu, dar aş dori să vă mai întreb ceva. Care este procentajul de reuşită, după părerea dumneavoastră?

Al-Sadoon îi aruncă o privire ironică.

— Pronosticul depinde de enorm de mulţi parametri.

— Cel puţin credeţi că omul dumneavoastră doreşte succesul proiectului?

— Dacă aş crede contrariul, nu mi-aş risca viaţa, răspunse irakianul pe un ton sec.

— Dar şoferul acela este o persoană sigură?

— Nu este şoferul meu obişnuit. Mi-a fost trimis de comanditarul meu. Iată, mingea este acum în terenul dumneavoastră.

Al-Sadoon se ridică cu greutatea unui pahiderm şi-i întinse mâna.

— Sunt bucuros că v-am întâlnit. Sper să ne revedem la Amman. *Inch Allah*.

Combs îl conduse până la uşă şi încuie în urma lui. Tocmai voia să deschidă capacul valizei sale „satelit” ca să cheme Washingtonul, când văzu pe masă bricheta Zippo uitată de vizitatorul său. El o luă şi se repezi la uşă. O deschise şi rămase împietrit. Nasri al-Sadoon era prăbuşit cu faţa în jos în mijlocul coridorului, la numai câţiva metri de uşa lui, cu valiza diplomatică alături. Timp de câteva secunde, crezu că i se făcuse rău, apoi întoarse capul şi zări un bărbat cu cagulă şi impermeabil, înarmat cu un revolver cu amortizor. Auzind zgomot în spate, acesta se întoarse şi-l zări.

*

* *

Timp de câteva secunde, necunoscutul păru ca fulgerat. Combs îi zări ochii negri prin orificiile cagulei şi se gândi că i-a sunat ceasul. Însă asasinul în loc să-l atace, îi întoarse spatele şi o luă la goană, făcându-se nevăzut pe scara de serviciu.

William Combs fu tentat să se întoarcă în cameră şi să dea alarma. El îşi dădu însă seama că ucigaşul avea tot timpul să scape, aşa că, fără să mai stea pe gânduri, se luă după el. Asasinul lui Nasri al-Sadoon parcursese deja o jumătate de etaj, alergând fără să mai privească înapoi, sărind câte patru trepte deodată. Combs urla cât putea de tare:

— *Help me! Help me! Call the police! [Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! Chemaţi poliţia!]*

Curând, el începu să câştige teren. Simţindu-l că se apropie,

ucigaşul se răsuci şi călcă greşit pe treaptă, fapt ce-l făcu să cadă grămadă pe palierul etajului al doilea. În elanul său, Combs nu mai putu să se oprească şi veni şi el grămadă deasupra. După un moment de zăpăceală, el încercă să se ridice în picioare. Asasinul fu însă mai rapid. Cu curajul disperării, americanul îl prinse cu amândouă mâinile de piciorul stâng, strigând după ajutor. Efortul său fusese atât de mare, încât inima îi bătea să-i spargă pieptul. Furios, străinul îi trase un picior în stomac. Combs urlă de durere, dar nu-i dădu drumul.

Brusc, uşa de la în culoarul etajului doi se deschise şi îşi făcu apariţia un angajat din *room service*, ducând o tavă goală. Alertat de strigătele americanului, el se uita la scena din faţa lui fără să intervină. Nu ştia ce se petrece. Combs urlă:

— Ajută-mă! Nu-l lăsa să fugă! Tocmai a ucis un om!

Fără să lase tava din mână, angajatul făcu un pas către asasin şi-i spuse cu o voce nesigură.

— *Sir*, lăsaţi arma, vă rog.

Străinul îşi dădu seama că este încolţit. El făcu o mişcare uşoară şi se auzi un zgomot surd. Din urechea dreaptă a americanului ţâşni un val de sânge. El dădu drumul străinului care o luă la fugă.

Îngrozit, angajatul hotelului rămase împietrit cu ochii după bărbatul ce fugea mâncând pământul. Cine şi-ar risca viaţa pentru un salariu de mizerie?

Capitolul II

Elko Krisantem verifica sfeşnicele de pe cele douăsprezece mese rotunde instalate în sala de bal a castelului Liezen. Era ajutat de bătrâna Lise care lăsase deoparte treburile din bucătărie. În acea seară se sărbătorea aniversarea contesei Alexandra, eterna logodnică a Alteţei Sale Serenisime, prinţul Malko Linge. Într-o sală vecină, orchestra de ţigani, închiriată pentru acea ocazie, îşi punea la punct instrumentele. Această petrecere promitea să fie unul dintre cele mai frumoase momente mondene din tot sezonul. Se afla acolo toată crema societăţii austriece.

Malko vârî capul pe uşă şi îl întrebă pe Elko:

— *Alles gut? [Totul este în ordine?]*

— *Alles ganz perfect, Ihre Hoheit [Totul este perfect, Alteţa Voastră]*, făcu turcul. Telefonul a fost reparat.

Unica linie telefonică a castelului se defectase în acea dimineaţă. Elko Krisantem simţea o mare bucurie ori de câte ori îşi mai putea exercita vechea sa profesie de ucigaş plătit, dar acum se mulţumea să facă pe majordomul de înaltă clasă şi se bucura de aerul sărbătoresc din castel. Cu toate acestea, el nu uita că trebuie să fie vigilent.

Viaţa stăpânului său iubit putea fi oricând ameninţată. Acesta avea mulţi duşmani în toată lumea.

În acea seară, sub costumul său de *maître d'hotel*, se ascundea vechiul revolver Parabellum Astra, cu un glonţ pe ţeavă, pregătit să-l servească. Turcul nu uitase de atacul terorist petrecut cu un an în urmă.

Când să se întoarcă, Malko se ciocni de Alexandra, care tocmai cobora. Rămase pe loc, cu ochii la ea. Un val de dorinţă îl învăluise brusc.

— *Himmel!* Ce frumoasă eşti! făcu el cu un glas admirativ.

— O, mulţumesc, spuse cu modestie contesa. M-am aranjat pentru tine, Putzi...

O rochie furou din saten roşu era strâns mulată pe sânii ei grei, ai căror sfârcuri se conturau clar sub ţesătura fină, iar părul blond, pieptănat în coc, făcea şi mai migdalaţi ochii minunaţi. Pe scurt, era strălucitoare.

Copleşit de o irezistibilă dorinţă, Malko o prinse cu amândouă mâinile de şolduri, rezemând-o cu spatele de peretele lambrisat al coridorului. Apoi, degetele îi alunecară de-a lungul coapselor simţind jartierele invizibile. Rochia era despicată adânc pe fiecare coapsă.

Malko strecură o mână pe sub mătase şi găsi ce căuta.

Excitat la culme, el o atrase pe Alexandra sus pe scări.

— Vino niţel cu mine, şopti el.

Contesa îl respinse cu un surâs ironic.

— Nu mai avem timp, dragă. Invitaţii au început deja să apară. Nu-i auzi?

Într-adevăr, din curte se auzeau zgomotele portierelor trântite.

În Austria, invitaţii soseau la recepţii fix la ora anunţată.

Malko fu nevoit să-şi reprime impulsul. Înţelegea că Alexandra se aranjase timp îndelungat şi nu se făcea să o trateze ca pe o cameristă, în fugă, pe un culoar. Tânăra era totuşi impresionată. Malko văzu cum îi tresaltă sânii.

— În noaptea asta, vreau să mă legi, îi spuse ea.

Malko simţi un val de lavă în pântece. Camera lor de făcut dragoste se afla la primul etaj din aripa de sud a castelului şi avea un pat imens cu un baldachin romantic, dotat cu un bogat sortiment de accesorii erotice.

Elko Krisantem îşi făcu apariţia şi tuşi discret apoi spuse:

— Vă cheamă cineva la telefon, *Ihre Hoheit [Alteţa Voastră]*. În bibliotecă.

— Vezi, oricum nu am fi avut timp de nebunii, făcu Alexandra, îndepărtându-se.

*
* *

— *Herr* Malko Linge?

Germana vorbită de interlocutor avea un uşor accent american.

— Da, eu sunt, răspunse Malko.

— Vă sun din partea domnului Richard Pitt, spuse necunoscutul cu o voce lipsită de inflexiuni.

Malko simţi că-i creşte tensiunea. Richard Pitt era şeful staţiei C.I.A. din Viena. De ce oare îl suna la ora aceea?

— Sper să nu fie vorba de ceva urgent, zise el cu un ton glumeţ. Tocmai aştept vreo sută de invitaţi şi nu dispun de mult timp.

Ca să fie mai liniştit, încă din acea dimineaţă închisese telefonul celular.

— Am încercat să vă găsesc toată ziua, făcu americanul, dar linia dumneavoastră telefonică era deranjată.

— Da, ninsoarea abundentă a fost de vină. Care este mesajul domnului Pitt?

— Vă anunţă că *mister* Frank Capistrano vrea să vă vadă urgent.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor. Capistrano era *Special Advisor for Security* al Casei Albe. Unul dintre oamenii cei mai

puternici din Statele Unite, care apelase la serviciile lui în mai multe rânduri, ori de câte ori era vorba de câte o misiune „imposibilă”. Ultima de acest fel fusese în Afganistan şi Pakistan, cu şase luni în urmă. *[Vezi „Bin Laden hăituit”.]*

— Unde? întrebă el. La Washington? Spuneţi-i că în cel mai bun caz, pot fi acolo mâine seară.

— Nu, sir, făcu vocea impersonală a agentului C.I.A. Vă veţi întâlni la Frankfurt astă-seară, la ora 22. *Mister* Capistrano tocmai trebuie să sosească în acest moment acolo. La miezul nopţii, va părăsi Frankfurtul ca să plece în altă parte.

Malko crezu că nu a înţeles bine. Era deja ora 20.

— Dar este imposibil, protestă el. *Ganz unmoglich! [Total imposibil!]* Mai întâi, pentru că este vorba de o serată foarte importantă, şi apoi, pentru că nu am timp să ajung la Frankfurt.

— Ba da. V-am trimis o maşină din Viena. Trebuie să fi sosit. Un avion particular vă aşteaptă la Schwechat ca să vă ducă la Frankfurt. Aveţi timp să ajungeţi la ora fixată.

— Dar îmi este imposibil, repetă Malko. Este aniversarea logodnicei mele!

— *Mister* Capistrano vă aşteaptă la Frankfurt, repetă ca un robot agentul C.I.A. A precizat că este vorba de o afacere de extremă importanţă. Eu nu sunt autorizat să vă spun mai mult. Acum trebuie să închid, sir. *Have a nice trip! [Vă doresc călătorie plăcută!]*

Acesta era umor tipic american. Copleşit, Malko stătea încremenit. Undeva se auzi pocnind dopul primei sticle cu şampanie în exclamaţiile vesele ale invitaţilor. Oricât se chinuia, nu vedea nicio ieşire din încurcătură.

Frank Capistrano îi trimitea un avion particular ca să se poată întâlni cu el într-o escală de doar câteva ore, indiferent de starea vremii. Malko ştia că nu e de glumă. Nu se putea sustrage de la un asemenea ordin fără a suferi serioase consecinţe.

Alexandra apăru în bibliotecă.

— Ce-ai păţit? Nu te simţi bine?

— Ba da, zise Malko cu o voce şovăitoare. Sosesc şi eu imediat.

Elko Krisantem vârî capul pe uşă şi spuse precipitat:

— A sosit un domn. Spune că trebuie să vă ducă urgent la aeroport.

Malko îşi ţinu respiraţia. Cuţitul ghilotinei căzuse fără milă. Tocmai voia să deschidă gura ca să-i ceară lui Krisantem să-l trimită la plimbare pe intrus, dar privirea i se opri pe un vas mare aşezat în mijlocul culoarului, în care se aduna apa ce se infiltra prin plafon. În acel loc, acoperişul castelului Liezen era o adevărată strecurătoare. Fără banii de la C.I.A., Malko nu ar fi putut remedia situaţia jalnică a proprietăţii nici la paştele cailor.

— Elko, spune-i să mă aştepte puţin, făcu el.

Alexandra îl privi stupefiată fără să-şi poată crede auzului.

— Ce poveste mai e şi asta?

Malko fu cuprins de o bruscă inspiraţie.

— Aşteaptă-mă, te rog, în bibliotecă. Trebuie să-ţi spun ceva extrem de important. Mai întâi însă, mă voi întâlni cu acea persoană.

Fără să-i mai lase timp de gândire, el se îndepărtă cu paşi grăbiţi.

*

* *

Alexandra trăgea nervoasă dintr-o ţigară, aşezată pe una din elegantele canapele din bibliotecă, în clipa când Malko se strecură tiptil înăuntru. Imediat ea îşi dădu seama că îşi schimbase smochingul cu o ţinută sport şi simţi cum tot sângele i se urcă la cap. Gata să-i scoată ochii, ea îl întrebă cu o voce neliniştitor de calmă:

— Ce se întâmplă?

— Păi, nimic. Doar că trebuie să plec.

El îi povesti totul în puţine cuvinte. Trăsăturile Alexandrei erau crispate de furie.

— Ah! Iar reuşesc „nefericiţii aceia” să ne strice viaţa! Îi urăsc!

Cu gâtul sugrumat de emoţie, Malko îi răspunse:

— Este adevărat că ne prilejuiesc destule momente neplăcute, dar datorită lor câştig nişte bani frumoşi. Ştii prea bine că, fără ei, nu am putea duce o viaţă decentă, nu? Crezi că mie îmi face plăcere să te las singură tocmai în seara asta? Mă simt oribil...

Cei doi se priviră drept în ochi câteva clipe. Malko văzu cum chipul logodnicei sale se îmblânzeşte. Ochii ei se umplură cu lacrimi şi, cu o voce schimbată, spuse:

— Te rog să mă ierţi!

Ea i se aruncă la piept şi îl sărută cu pasiune. Trupurile lor erau ca unul singur. Alexandra simţi că el o doreşte şi-i şopti la ureche:

— Hai, ia-mă repede!

El reuşi să se dezlipească de trupul ei fierbinte.

— Aşteaptă, am ceva pentru tine.

El vârî mâna în buzunar şi scoase o cutiuţă.

Alexandra o deschise şi scoase un scurt ţipăt de încântare când văzu inimioara de rubin înconjurată de diamante, ce atârna de un superb lănţişor de aur. Fără să mai aştepte nicio clipă, îşi puse bijuteria la gât.

— Este superbă! făcu ea emoţionată, cu chipul îmbujorat de plăcere.

Cei doi se îmbrăţişară din nou. Curând, Malko o sprijini de zidul dinspre salon, prin care străbătea zgomotul conversaţiilor invitaţilor. Într-o clipită, Malko se eliberă şi, strecurând mâna prin despicătura generoasă a rochiei de satin, ajunse între coapsele calde şi inundate de plăcere ale logodnicei sale.

Nu era timp de pierdut. El o penetră fără alt preambul şi cei doi, întărâtaţi de dorinţă şi de ideea iminentei despărţiri, ajunseră la climax în acelaşi timp. Alexandra gemea şi gâfâia, refuzând să-i dea drumul din strânsoare.

— Mai stai, nu pleca! îl imploră ea ţipând de plăcere.

Malko se retrase. În salon domnea acum o linişte nefirească. Ţipătul Alexandrei perturbase conversaţiile.

Fără să-i dea drumul, Alexandra, spuse cu vocea alterată:

— Te rog să pleci imediat. Îmi va fi mai uşor, iubitule.

El se execută întocmai. Părăsind biblioteca, întoarse capul şi o văzu pe Alexandra în aceeaşi poziţie, cu ochii închişi. El luă de pe o tipsie o cupă cu şampanie Taittinger şi ieşi în curte.

*

* *

Malko de-abia trecuse prin poarta A30 a terminalului A al aeroportului din Frankfurt, când doi bărbaţi se apropiară de el. Erau aproape identici. Aveau părul tuns scurt, costume de culoare închisă şi chipuri lipsite de expresie.

— Sunteţi domnul Malko Linge? îl întrebă unul dintre ei.

— Da.

— Bun venit la Frankfurt. Am primit instrucţiuni să vă conducem la *mister* Capistrano.

Celălalt tip îi luă bagajul din mână. Malko se luă după ei fără să facă niciun fel de comentariu. Nu se trezise complet din emoţia încercată cu Alexandra. I se părea totul ireal. Se gândea la ce va spune aceasta invitaţilor. Deja pătrunsese în alt univers. Era acum în lumea sa paralelă.

După ce parcurseră nişte culoare fără sfârşit, cei trei ieşiră afară în aerul îngheţat. La marginea trotuarului, aştepta un Mercedes negru. Malko se urcă în el, instalându-se pe bancheta din spate.

Automobilul străbătu o pădure deasă de brazi şi, după un sfert de oră, se opri în faţa unui *Gasthaus [pensiune]* cu aspect destul de modest. În interior era însă destul de luxos. Fu luat în primire de un alt personaj şi condus într-o încăpere spaţioasă, mobilată în stil rustic.

Pe o canapea se afla un bărbat corpolent, în cămaşă, care citea un ziar şi fuma o ţigară. Când îl zări pe Malko, el puse ziarul *Wall Street Journal* pe masă şi se ridică cu mâna întinsă şi cu un zâmbet vag ironic pe buze.

— *Long time without seeing you! [Nu ne-am văzut de multă vreme!]*

Vocea îi era bolovănoasă. Pungi vinete se zăreau sub ochii lui obosiţi. Frank Capistrano slăbise parcă, dar continua să semene cu un gangster de mâna a doua, cu costumul său cu dunguliţe şi obrajii căzuţi. În acel bărbat avuseseră încredere deplină patru preşedinţi succesivi ai Statelor Unite, el fiind deţinătorul câtorva dintre cele mai bine păzite secrete din lume.

— Doreşti să bei ceva? îl întrebă el, arătând spre o sticlă cu Taittinger Comtes de Champagne ce se afla într-o frapieră pregătită special pentru sosirea lui Malko.

— Nu, mulţumesc, făcu acesta.

Americanul îşi turnă o porţie zdravănă de Defender Succes, vechi de 12 ani şi puse câteva cuburi de gheaţă.

— Ai luat cina?

— Da, dar mi-a cam rămas în gât, făcu Malko cu gândul la munţii de caviar, somonul afumat şi trufele abandonate la Liezen.

În acea clipă, acolo şampania curgea în valuri. Fără el... Îşi aminti de Alexandra şi simţi o înţepătură în inimă. Capistrano îl privi cu atenţie după ce bău o duşcă de coniac, apoi zise:

— Ştiu că ţi-am pricinuit un moment extrem de dezagreabil, îmi pare sincer rău. Din nefericire, telefonul tău a fost toată ziua deranjat.

— Da, ştiu. Cred însă că ai un motiv extrem de serios ca să procedezi astfel...

Frank Capistrano scoase un fel de nechezat vesel.

— Nu sunt un sadic, se apără el. Şi nu am nici timp de pierdut. Peste o oră trebuie să plec spre Egipt. După aceea, în Arabia Saudită, la Dubai şi la Quatar...

Ce să-i faci? Avea o meserie extrem de dură acest consilier al Casei Albe. De obicei însă, era mai mult ţintuit într-un birou.

— Te ascult, făcu Malko. Sunt sigur că e vorba de o afacere specială. Dar este chiar atât de serioasă ca să fie nevoie de un asemenea sacrificiu?

— Da, este, făcu oftând obosit Capistrano. Atât de serioasă, încât va trebui să pleci şi dumneata din Frankfurt.

Paralizat de stupoare, Malko nu se putu abţine să nu întrebe:

— Unde?

— În Irak.

*

* *

Vestea era atât de neaşteptată, încât Malko rămase câteva secunde fără grai. Americanul mai trase o duşcă şi spuse calm:

— OK. Să începem cu începutul. Cred că eşti la curent cu ce se petrece în prezent în Irak, nu?

Malko ridică din umeri.

— Toată lumea ştia că Preşedintele Bush vrea să îi declare război lui Saddam Hussein.

— Lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Preşedintele vrea desigur să scape omenirea de Saddam, care este un dictator periculos şi care poate în orice moment să fabrice arme de distrugere în masă.

Malko îşi permise un zâmbet ironic.

— Şi nu este singurul de pe lista neagră. Mai urmează Coreea de

Nord, Pakistanul... poate şi China şi Iranul...

Americanul respinse cu un gest al mâinii această supoziţie.

— O, de asta ne vom ocupa mai târziu. Deocamdată, îl vrem pe Saddam Hussein.

— Deci, America se pregăteşte de război, remarcă Malko. Trupele voastre se strâng în jurul Irakului, iar consilierii Casei Albe anunţă că războiul se va declanşa în câteva săptămâni. Lucrurile par să se precipite. Imediat ce inspectorii ONU vor găsi probe ale duplicităţii lui Saddam, veţi ataca. Cu binecuvântarea Consiliului de Securitate, bineînţeles. Nu contează că aliaţii voştri obişnuiţi, excepţie făcând căţeluşul Tony Blair, se ţin deoparte. Oricum, deţineţi mijloacele necesare ce să transformaţi Irakul într-un morman de scrum.

Frank Capistrano îşi frecă obrazul neglijent ras şi zise cu o voce obosită:

— Asta este imaginea noastră prezentată în presă. Adevărul însă este altul. Inspectorii ONU nu vor găsi nimic în Irak.

— Cum? De ce?

— Pentru că acolo nu se găseşte nimic, mărturisi cu sinceritate consilierul Casei Albe. Ştim acest lucru de la bun început.

Malko întrebă destul de mirat:

— Atunci de ce i-aţi mai trimis acolo pe toţi inspectorii aceia?

— Ideea nu ne aparţine nouă. Condiţia aceasta a fost impusă de către ONU şi Franţa. Am fost obligaţi. Speram ca Saddam să nu fie de acord. Din păcate, lucrurile nu au stat cum am vrut noi...

— Şi care este cauza acestei ultime decizii? făcu Malko uimit.

Frank Capistrano înălţă din umeri neputincios.

— Nu pot să îţi spun prea multe, dar Preşedintele este înconjurat de persoane care nu-mi împărtăşesc ideile. Acestea vor războiul cu orice preţ. De fapt, mai bine zis, vor să-l răstoarne de la putere pe Saddam.

— Te referi la Richard Perle şi Paul Wolfowitz...

Erau consilierii lui George W. Bush, consideraţi ca fiind reprezentanţii extremei de dreapta israeliene...

— Dacă ar fi numai ei... oftă Capistrano. Nu uita că actuala administraţie provine din sud. Sunt adevăraţi extremişti religioşi care consideră că Israelul trebuie să-şi ducă războiul sfânt. Acesta nu poate fi câştigat fără eliminarea definitivă a lui Saddam Hussein. Nu uita că

Preşedintele îl urăşte teribil şi doreşte să-şi răzbune tatăl. Se consideră investit cu o misiune divină...

Iată unde se afla cuibărit Dumnezeu... Malko tot nu reuşea să priceapă de ce Capistrano îl chemase atât de intempestiv de la Liezen... Acesta din urmă se uită îngrijorat la ceasul său, un Breitling din aur masiv.

— OK. Nu avem prea mult timp la dispoziţie. O să-ţi prezint situaţia pe scurt. Există puţine şanse ca, după ce vor primi rapoartele inspectorilor, cei din Consiliul de Securitate să considere că nu trebuie pornit războiul în Irak.

— Aşadar, eşti aproape sigur că veţi ataca Irakul doar cu ajutorul Marii Britanii, nu? Din punct de vedere militar, nu ar exista probleme, dar politic...

— Văd că înţelegi totul, făcu americanul. Azi, noi trebuie să alegem între o soluţie foarte proastă – cea evocată de dumneavoastră – şi o alta, mai puţin păgubitoare, iniţiată de George Tenet. Din nefericire, această soluţie se izbeşte de un refuz obstinat din partea irakienilor.

— Despre ce este vorba? întrebă intrigat Malko.

— George Tenet l-a convins pe preşedintele Bush că ar fi un mijloc cu mult mai puţin costisitor pentru a câştiga partida cu Saddam Hussein. Prin intermediul unor oameni de-ai noştri din Bagdad, am făcut o propunere generoasă: nu vom invada Irakul cu o singură condiţie: ca un grup mic de guvernanţi să accepte exilul. Iată lista cu numele lor.

El îi întinse lui Malko o foaie de hârtie cu o scurtă listă de nume:

„Saddam Hussein, preşedinte;

Udai Hussein, fiul lui cel mare;

Qusai Hussein, celălalt fiu al său, şef în Mukhabarat;

Tahir Jalil Habush, adjunctul lui Qusai Hussein;

Generalul Izzat Ibrahim al-Duri, vicepreşedinte al Consiliului Revoluţiei, responsabil cu reprimarea mişcărilor islamiste;

Ali Hassan al-Majib, zis şi „Chimistul”, vechiul ministru al Apărării, responsabil cu operaţiunile de lichidare a kurzilor;

Taha Yacin Ramadan, vicepreşedinte al partidului Baas;

Muhammad Hamza al-Zubeydi, vice-prim ministru;

Abid Hamid Mahmoud al Tikriti, vărul lui Saddam şi secretarul acestuia;

Hani Abdul al-Latif Tilfath, unchiul lui Saddam;

Taha Muhyi al-Din Maruf, membru al Consiliului Revoluţiei; Abdul Tawah Mullah Huwysh, ministru al Industriei militare;

Amir Rashid Muhammad al-Ubaydi, fost-ministru al Petrolului, expert militar, consilier al lui Saddam;

Ayad Futtayih Khalifa al-Rawi."

Majoritatea numelor de pe listă îi erau necunoscute lui Malko. El îi înapoie lista lui Capistrano.

— Şi aceştia refuză să se exileze?

Americanul dădu din cap resemnat.

— Da. Cu toate acestea noi nu ne-am dat bătuţi. Este vorba doar de patrusprezece persoane din douăzeci şi trei de milioane de irakieni. Noi i-am asigurat că pot pleca unde vor ei fără să fie urmăriţi.

— Se pare că nu a fost o idee bună, conchise Malko.

— Poate că nu, recunoscu americanul. Aşa că George Tenet a lansat un „plan B".

Frank Capistrano se scărpină pe gât şi îşi termină coniacul. Malko întrebă:

— Este o listă mai scurtă?

— Nu, nu. E vorba de ceva mai complicat. Numele de cod al planului este „Bagdad Express".

— De ce „Express" ?

— Pentru că noi luptăm contracronometru. Cu alte cuvinte, contra acelui *Deployment Order no. 177*, semnat de preşedintele Bush, care cuprinde toate forţele necesare distrugerii Irakului. Odată lansat, nimic nu-l va mai putea opri. În plus, acest *plan B* este extrem de complicat de realizat.

Capistrano râse stânjenit.

— Este ca şi cum am vrea să dezamorsăm o bombă nucleară prevăzută cu un sistem de întârziere, în ultimele secunde. Greu de suportat chiar şi de către oamenii noştri cei mai duri.

Malko simţi o furnicătură neplăcută pe şira spinării. Încerca să rămână cât se poate de lucid.

— Presupun că o asemenea operaţiune are nevoie de câteva săptămâni pentru a putea fi pusă la punct: contacte, studii, etc. Atunci de ce am fost chemat eu val-vârtej?

Capistrano dădu din cap cu un aer satisfăcut, ca un profesor care primeşte un răspuns bun de la premiantul clasei.

— Ai perfectă dreptate. Sper să nu te simţi vexat dacă îţi spun că la început nu ne-am gândit la dumneata... Problema acum este că situaţia actuală este un caz „neobişnuit”. Bărbatul desemnat de George Tenet pentru această misiune ultra delicată şi periculoasă din cale-afară a primit un glonţ în cap alaltăieri. Din acest motiv am apelat la dumneata ca să-l înlocuieşti.

Capitolul III

Frank Capistrano îşi mai turnă puţin coniac şi îşi aprinse o ţigară cu bricheta sa, un Zippo decorat cu steagul american, fără să-l piardă din ochi pe Malko.

Acesta era obişnuit cu misiunile periculoase. Îşi explica de ce fusese luat pe sus din castelul său. Aşa era la război. Când un soldat cădea, altul îi lua locul. *The show must goon. [Spectacolul trebuie să continue.]*

Gustul său pentru acţiune şi pericol reuşea să depăşească toate celelalte consideraţii, iar el se simţi flatat pentru încrederea ce i se acordase. Era caraghios, dar aşa simţea în acel moment. Ca într-un vis, el îl auzi pe Frank Capistrano precizând cu vocea sa bolovănoasă:

— Bineînţeles, misiunea fiind de excepţie, la fel va fi şi recompensa. Vei putea construi o aripă complet nouă la castel sau să o acoperi cu bijuterii pe încântătoarea dumitale logodnică.

Ca pentru a-l încuraja şi mai mult, el se ridică şi scoase dopul sticlei de şampanie, umplu o cupă şi i-o întinse lui Malko. Acesta sorbi lichidul sclipitor dintr-o răsuflare.

— Asta în cazul în care mă voi întoarce, preciză el cu răceală punând paharul gol pe masă.

— Te-ai întors întotdeauna...

Iată o replică fără noimă. Ce mai conta trecutul?

— Ce ar trebui să fac eu în Irak? întrebă Malko.

— Să-l salvezi pe Preşedinte. Sau să încerci să-l scoţi cu faţa curată. S-a angajat public că-l va lichida pe Saddam Hussein. Din punct de vedere militar, totul este posibil. Din punct de vedere politic, treaba este destul de afurisită. În fiecare zi, presiunea internaţională creşte din ce în ce mai mult. Din Franţa şi până în China şi chiar în ţara noastră. Şansa de a obţine undă verde din partea Naţiunilor Unite este minimă. Ne rămâne să-i înfruntăm pe irakieni singuri sau împreună doar cu britanicii. Există riscuri politice enorme. Chiar şi militarii noştri dau înapoi. În ciuda tuturor evidenţelor, Bush vrea să-şi depună candidatura la preşedinţie în 2004, deşi Bin Laden circulă încă liber, iar Hussein se află la cârma Irakului. Pare o aventură fără sorţi de izbândă. Aşadar, tot ce ne rămâne este a alege una dintre cele două alternative.

— Ai făcut o excelentă analiză, spuse Malko. Unde trebuie să intervin eu? Şi cum anume?

Frank Capistrano trase un fum din ţigară.

— Văzând refuzul guvernanţilor de a pleca în exil, lui George Tenet i-a venit o idee. S-a gândit cum să-l scoată pe Bush din găleată, provocând o schimbare de regim *din interior*.

— Asta aţi vrut şi în 1995, obiectă Malko. Folosind echipa lui Mohamed Chalabi. Însă nu a mers.

— Aşa este, dar atunci era vorba de rezistenţa irakiană din exterior a unor oameni izolaţi. Acum situaţia este diferită. Trebuie să tratăm cu „primul cerc” al puterii. Cu oamenii cei mai apropiaţi de liderul irakian.

— Şi de ce crezi că l-ar trăda?

Capistrano zâmbi cinic.

— Ei ştiu că dacă Saddam va fi detronat prin forţă vor cădea şi capetele lor. În schimb, dacă l-ar trăda, ar putea să preia ei puterea. Ar fi suficient să fie înlăturaţi vreo douăzeci de inşi, ca regimul să devină prezentabil. Ceva în genul celor întâmplate în Serbia cu Miloşevici pus sub cheie şi cu arestarea principalilor săi acoliţi.

— Care ar fi deci interesul acestor oameni ca să trădeze?

— După cum ştii deja, Irakul este un mozaic de trei comunităţi. Kurzii din nord reprezintă 21% din populaţie, şiiţii din sud, 60%, şi

suniţii, care, deşi sunt doar 17%, guvernează ţara. Credeţi că aceştia din urmă vor lăsa puterea din mână de bună voie? Or, dacă noi intervenim în forţă, există şansa ca Irakul să explodeze şi ca şiiţii şi kurzii să vrea să-şi ia revanşa. Suniţii reprezentanţi de Saddam au deci tot interesul ca lucrurile să rămână aşa cum sunt.

„Da, dar fără Saddam în frunte" ar fi spus Sherlock Holmes.

— Presupunem că aţi ales un succesor pentru Saddam, conchise Malko. Cunoscând prudenţa paranoică şi ferocitatea acestuia, omul ales trebuie să aibă nervi foarte tari...

Expunerea lui Capistrano îi evoca lui Malko şi alte încercări temerare ale C.I.A. „încununate" cu un eşec desăvârşit.

Vexat, consilierul Casei Albe spuse cu o voce uscată:

— Bineînţeles că am ales un succesor. Este vorba de o operaţiune deja începută, cunoscută sub numele de cod „Bagdad Express".

Am stabilit deja contacte prin diverse canale cu cel ce-i va lua locul lui Saddam. Rămâne doar de finalizat acest acord.

— Şi cine este fericitul ales?

— Qusai Hussein. Fiul cel mic al lui Saddam.

— Dar numele lui se află pe lista celor propuşi pentru exil!

— Exact, recunoscu americanul. Dar în exteriorul Irakului el are o imagine bună. În plus, el se află suficient de aproape de Saddam ca să poată da lovitura şi este capabil să asigure o tranziţie către un regim mai acceptabil.

Perplex, Malko avu nevoie de ceva timp ca să digere acea revelaţie. Frank Capistrano nu întârzie să completeze:

— După Saddam, Qusai este personajul cel mai puternic din Irak. El conduce *Special Security Organization* care cuprinde toate organismele de informaţii irakiene. În plus, el se află în relaţii excelente cu generalii armatei. Mai ales cu generalul Izzat Ibrahim, numărul 2 în Consiliul Revoluţiei, al cărui preşedinte este Saddam. Nu şi-a pătat mâinile cu sânge şi ar putea fi acceptat de triburi şi de ierarhia partidului Baas. În sfârşit, el a fost deja prezentat de către Saddam ca succesorul său.

[Special Security Organization – în arabă: Jihaz Al-Ahn Al-Khass.]*

— Eu credeam că-i va urma la putere Udai, fiul cel mare, spuse

Malko.

— Asta a fost iniţial. Dar Saddam şi-a dat seama că acesta este nebun şi incontrolabil. Udai se gândeşte numai la femei şi la bani. Aşa că tăticul l-a lăsat să se ocupe de chestiuni minore: un cotidian şi un canal de televiziune pentru tineret.

— Eu credeam că a rămas infirm şi neputincios în urma atentatului căruia i-a căzut victimă.

În 1996, Udai Hussein căzuse într-o ambuscadă în plin centrul Bagdadului. Pe atunci, el se deplasa fără protecţie.

Singur, la volanul unui Porsche, el se oprise în faţa unei tinere frumoase, care părea că aşteaptă pe cineva la marginea trotuarului. Când fu aproape de ea, o rafală puternică îi zdrobi picioarele. Udai a supravieţuit pentru că agresorii nu i-au dorit moartea. Niciunul nu a fost găsit. Prin Bagdad se şoptea că ar fi fost vorba de o răzbunare a unui puternic şef de trib a cărui fiică fusese violată de destrăbălatul Udai.

— A rămas cu un picior mai scurt. Şchioapătă uşor, spuse Capistrano. A fost îngrijit foarte bine de nişte medici francezi şi poate încă să alerge ca un nebun după toate fustele. Graţie relaţiilor cu România, a adus de la Bucureşti câteva chartere pline cu târfe pe care le-a cazat la hotelurile *Mansour* şi *Rachid*. Când vrea o femeie, trebuie să o aibă, chiar dacă e nevoie să-i ucidă soţul, amantul sau tatăl.

Desigur, era un personaj extrem de simpatic... Irakienii erau recunoscuţi pentru ferocitatea lor, dar Udai merita o diplomă specială. Malko trecu la alt subiect:

— Presupun că Saddam Hussein nu este la curent cu încercarea de a-l trăda a fiului său. Altfel acesta s-ar afla deja la macerat într-o baie de acid...

— Exact, confirmă Capistrano.

— Ce soartă îi rezervaţi lui Saddam conform planului? Îl veţi lichida, îl veţi închide într-o reşedinţă păzită, sau îl veţi exila?

— De asta ne vom ocupa la sfârşit, mărturisi americanul. Părerile încă sunt divergente. Irakienii propun să-l ţinem sub pază, până ce noul guvern va decide dacă va fi judecat sau expediat la Tribunalul Penal Internaţional. Numai că această variantă nu-i convine preşedintelui Bush.

El se opri şi coborî privirea. Malko înţelese.

— Bush îl vrea pe Hussein la capătul unei funii, completă el. Asta-i soluţia lui, nu-i aşa?

Capistrano făcu un gest evaziv ce însemna că preşedintelui american puţin îi păsa de modul în care era lichidat Saddam.

— Înţeleg că misiunea mea este să-l conving pe Qusai să-şi ucidă părintele.

— *Dont get carried away! [Nici chiar aşa!]* protestă consilierul Casei Albe. Suntem de acord în nişte probleme foarte importante: dizolvarea Consiliului Revoluţiei, schimbarea constituţiei, arestarea unui număr de persoane compromise, prezenţa permanentă a consilierilor noştri, stabilirea unei date fixe pentru alegeri...

Malko scoase sticla cu şampanie din frapieră şi îşi umplu cupa. Simţea nevoia unui euforizant...

— Cu alte cuvinte, aţi vrea să faceţi în Irak ceea ce aţi încercat să faceţi şi în Afganistan cu Hamid Karzai.

Cu un gest nervos, Capistrano strivi ţigara în scrumieră.

— OK... recunoscu el, nu este un plan perfect, dar cu siguranţă este varianta cea mai puţin rea. Şi trebuie făcut orice ca să o concretizăm cât mai repede. Desigur, mai rămâne un mare semn de întrebare în privinţa sorţii lui Saddam. George W. Bush îl vrea mort şi tare mă tem că în această privinţă nu putem negocia. Însă poate fi eliminat în diferite moduri, fără ca fiul său să fie direct implicat. Aici este nevoie să discuţi dumneata.

Malko nu mai insistă. Treaba era clară: lui i se rezervase partea murdară, restul putea fi lesne de negociat cu regimul ajuns în dificultate. Mai rămânea însă un punct delicat.

— La începutul conversaţiei, ai precizat că persoana pe care trebuie să o înlocuiesc a primit un glonţ în cap. Presupun că nu a fost vorba de o sinucidere...

Frank Capistrano părea că nu apreciază acest gen de umor. După ce aruncă o nouă privire la ceas, mormăi:

— Mai am la dispoziţie o jumătate de oră. Îţi voi spune ce ştiu. În urma diferitelor noastre contacte, a fost aranjată o întâlnire la Londra între Deputy Director al lui George Tenet, William Combs, şi un om de afaceri irakian, Nasri al-Sadoon, mandatat de Qusai Hussein. Al-

Sadoon trebuia să se întoarcă în Irak cu William Combs. Îi oferea acestuia din urmă toate garanţiile securităţii în vederea unei întâlniri discrete în casa sa din Bagdad. Din nefericire, la Londra s-a produs un derapaj.

El îi povesti pe scurt lui Malko despre cele petrecute la hotelul *Meridien* din Heathrow şi mărturisi:

— Nu avem nici cea mai mică idee despre cine ar putea fi sponsorul acelui dublu asasinat. Este însă clar că lichidarea lui Combs nu fusese planificată. Probabil că este vorba de tabăra irakiană.

— Credeţi că Saddam este amestecat?

Americanul scutură din cap.

— Nu, nu cred. El are altfel de mijloace ca să stârpească un complot încă din faşă. Probabil că Qusai a fost imprudent. Totul putea să vină din partea unor inşi care se ştiau condamnaţi în clipa în care Saddam ar fi înlăturat. Sau care nu doreau să ia contact cu noi, sau...

El lăsă fraza în suspensie.

Malko îl privi cu atenţie.

— *Come on*, Frank. Ştiu că te gândeşti la ceva.

— Desigur, făcu cu părere de rău americanul. Lovitura ar fi putut fi pusă la cale chiar de ai noştri. Preşedintele este înconjurat de o liotă de nebuni furioşi care vor cu orice preţ pielea lui Saddam. Printre ei se numără Donald Rumsfeld, secretarul de Stat pentru Apărare şi, mai ales consilierii săi, Paul Wolfowitz şi Richard Perle, foarte legaţi de Israel. În ochii acestora, proiectul „Bagdad Express” este sinonim cu trădarea. Acesta i-ar priva de un război ce le-ar permite să scoată definitiv Irakul dintre Statele ce ar putea reprezenta vreun pericol. Ăsta este visul Israelului.

— Aşadar, dublul asasinat de la Londra ar putea fi opera Mossadului. Era menit să capoteze negocierile.

Capistrano oftă.

— Israelienii nu au ezitat niciodată să-şi apere interesele cu brutalitate. Îţi aminteşti desigur de asasinarea contelui Bernadotte. S-a aflat în cele din urmă că fusese Irgoun. Acest lucru ar explica faptul că William Combs nu fusese vizat iniţial. Rămâne însă viabilă şi varianta cu irakienii.

— Pe scurt, zise Malko, această afacere este „poluată” în mod grav.

Iar tu nu ştii cine e vinovat. Dacă preiau misiunea lui William Combs, risc să am aceeaşi soartă.

— Nu, căci eşti deja prevenit, protestă americanul. Iar apoi poţi preveni partea irakiană. Şi ei au tot interesul să-i descopere pe vinovaţi...

— Şi cum voi intra eu în Irak, fără Al-Sadoon?

— Qusai ştie ce s-a întâmplat la Londra. Dacă doreşte să continue negocierile, este destul de puternic ca să pună la punct un „plan B". Dacă eşti de acord cu misiunea, vei pleca la Amman şi te vei întâlni cu unul din *field officers* americani, aflat sub acoperire diplomatică. Se numeşte Antony Cline. El l-a întâlnit pe Al-Sadoon la Amman şi i-a comunicat coordonatele întâlnirii din Londra. Vorbeşte araba la perfecţie şi poate să reînnoade firul negocierilor. Şoferul lui Al-Sadoon se află încă în Amman. Apropo, în camera lui William Combs, s-a găsit o carte de vizită lăsată probabil, de Al-Sadoon, cu numărul de telefon, numele şi adresa unui dentist din Amman, care s-ar putea să servească drept intermediar.

Frank Capistrano tăcu şi îşi privi ceasul.

— Să presupunem că-l voi contacta pe şofer sau pe acel dentist, zise Malko. Al-Sadoon este mort. Eu voi pleca singur în Irak? Singur şi cu ucigaşii pe urmele mele?

— Dacă reuşeşti să intri în Irak, există un fir care ar putea fi reînnodat de Qusai. În caz contrar, vei fi trimis la frontieră îndărăt şi astfel se va încheia un vis frumos. Cât despre răufăcătorii care ar fi pe urmele dumitale, cred că sunt deja în gardă cunoscându-ţi faima.

— Mulţumesc, dar m-aş lipsi bucuros de admiraţia lor. Sunt sigur că cei care au pus la cale cele două asasinate sunt decişi să înăbuşe planul „Bagdad Express". Aşa că există mari premize ca eu să nu mai apuc să pun piciorul în Irak, în ciuda protecţiei lui Qusai Hussein.

— Dacă te-aş contrazice, ai spune că sunt un mincinos, făcu oftând americanul. Tocmai din atest motiv am apelat la tine. Am nevoie de un om care să aibă şi creier dar şi boaşe de bronz.

— Mulţumesc din nou, făcu Malko.

Se spune că linguşitorii trăiesc pe spinarea celor linguşiţi de ei. Frank Capistrano voia să-l împingă într-o afacere complet dementă, pe lângă care aceea în care trebuia să-l caute pe Bin Laden în munţii

Afganistanului era o adevărată excursie de plăcere. Pentru prima oară de când îl cunoştea, consilierul Casei Albe arăta complet dărâmat, copleşit de gravitatea situaţiei. El îşi turnă o ultimă porţie de Defender, o dădu pe gât şi conchise cu vocea şi mai bolovănoasă:

— Malko, ştiu că pare o nebunie, dar suntem presaţi de timp. În următoarele patruzeci şi opt de ore trebuie să reînnodăm firul acestei afaceri. Dacă nu, ne-am ars. Dacă reuşim, am evita războiul acela nenorocit. Eu nu mai am nimic să-ţi spun. Ba ar mai fi ceva: Preşedintele a aflat de întâlnirea noastră.

Acesta era sărutul morţii... Capistrano preciză:

— Nimeni din Amman nu ştie că Antony Cline este omul C.I.A. Nici măcar iordanienii, deşi aceştia ne sprijină. El a fost înştiinţat de cele întâmplate şi a luat măsuri.

— Nu are nicio idee asupra celor petrecute la Londra? întrebă Malko.

— Nu.

Adevărul era că Frank Capistrano îi cerea lui Malko să se arunce într-o groapă plină cu şerpi veninoşi cu ochii legaţi şi mâinile încătuşate. El se ridică şi spuse cu o voce obosită fără să-l privească în faţă.

— OK, acum e timpul să plec.

— Dar cum pot eu să ajung la Amman? întrebă Malko.

— Există un zbor al liniei Royal Air Iordan peste o oră, spuse Capistrano. Vei ajunge la Amman la ora 7 şi 30 dimineaţa. Ai o cameră rezervată la *Intercontinental*.

— Şi după aceea?

Americanul scoase din buzunar o carte de vizită şi i-o întinse.

— Ai aici numărul la care să suni când ajungi acolo.

Malko văzu un nume si un număr de telefon:

Rania Tarek, 0794537685.

— Cine este persoana asta?

— Contactul lui Antony Cline.

Malko vârî cartea de vizită în buzunar şi-i căută privirea lui Capistrano.

— Eşti un om puternic, Frank. Iar eu sunt un mare fraier. Dacă printr-un miracol ajung să dau ochii cu Qusai Hussein, care ar fi

mesajul?

Chipul consilierului special al Casei Albe se lumină brusc şi păru cu zece ani mai tânăr. În ciuda pungilor de sub ochi şi a obrajilor fleşcăiţi.

— *You are a fucking son of a bitch! [Eşti un nenorocit fiu de căţea!]* făcu el îmbrăţişându-l. *God help you. [Doamne ajută.]* Mesajul este clar. Preşedintele vrea capul lui Saddam.

*

* *

Ai fi zis că te afli în plină iarnă, în peninsula Scandinavică! Aplecat deasupra volanului, Malko înainta cu viteza unui melc prin ceaţa deasă ce acoperea periferiile oraşului Amman. El străbătu astfel cei treizeci şi cinci de kilometri ce separau aeroportul Queen Alia de capitala iordaniană, blestemând clipa în care închiriase o maşină din aeroport, tocmai pentru a nu atrage atenţia. În ciuda confortului de la clasa întâi, dormise puţin şi băuse doar şampania oferită de stewardesă. Ştia că se vâra într-un mare bucluc. Pe urmele lui se afla cu siguranţă un inamic invizibil care deja lovise la Londra şi despre care nu avea niciun indiciu. Nu ştia dacă este irakian, israelian sau altceva. Asasinul de la hotelul *Meridien* din Heathrow se evaporase şi C.I.A. habar nu avea despre cine era vorba. Desigur, Capistrano îi făcuse rezumatul primelor negocieri. Cert era deja faptul că C.I.A. trata acum cu Qusai în persoană, lucru obţinut cu mare dificultate. Înainte ca George Tenet să se angajeze, C.I.A. voise un semnal fără niciun fel de ambiguitate. Era vorba de o frază strecurată într-un discurs oficial şi dictată prin intermediul lui Al-Sadoon. Odată stabilită relaţia între Qusai Hussein şi americani, lucrurile trebuiau să se desfăşoare în doi timpi şi trei mişcări.

Prima mutare era asasinarea lui Saddam. Acesta era punctul cel mai delicat. Potrivit unor anumiţi analişti din C.I.A., Qusai nu ar fi ezitat să-şi lichideze tatăl... Potrivit altora, era ceva imposibil, în ciuda ferocităţi ce îi caracteriza pe tikriţi...

Or, George W. Bush voia *să vadă* cadavrul lui Saddam Hussein, la fel cum văzuse cu câteva luni în urmă corpul neînsufleţit al teroristului palestinian Abu Nidal, ucis în Bagdad în împrejurări

obscure.

Autorităţile americane se temeau ca să nu cadă într-o nouă capcană întinsă de dictatorul irakian: se temeau ca nu cumva această afacere să fi fost pusă la cale pentru a câştiga timp. Pentagonul prevăzuse ca atacul să fie dat cel târziu în luna martie. Altfel totul ar fi fost pierdut. În Irak temperatura se ridica brusc până la 50° în deşert, tocmai bine ca să vină de hac blindatelor cu aparatură ultrasofisticată... George W. Bush nu putea să creadă că Qusai l-ar fi putut trăda pe tatăl său...

Saddam Hussein era de o prudenţă ce friza paroxismul paranoic. În afară de o gardă de corp cu oameni proveniţi din acelaşi sat cu el şi testaţi de-a lungul anilor şi de secretarul său, nimeni nu avea dreptul să fie înarmat în prezenţa lui. Nu răspundea niciodată personal la telefon, de teamă că ar putea fi o bombă în el. Când vreun şef de stat îi trimitea un mesaj, Saddam nu citea decât fotocopia de teamă că originalul ar putea fi impregnat cu otravă... Acest detaliu îi fusese dezvăluit lui Bill Clinton de către regele Hussein al Iordaniei. Saddam nu se arăta decât în rarele manifestaţii oficiale şi nici atunci nu se ştia dacă nu este vorba de vreuna din sosiile sale.

Deşi toată ţara era împânzită cu portretele sale, el era ca omul invizibil. Nimeni nu ştia unde locuieşte. Când îşi aduna miniştrii, aceştia erau convocaţi într-un anumit loc, percheziţionaţi şi îmbarcaţi în vehicule închise care îi transportau în birouri anonime, aflate la adrese necunoscute.

Şi în cazul vizitatorilor de marcă se proceda la fel. Saddam apărea pe neprevăzute şi dispărea tot aşa, întotdeauna, zâmbitor. Se ştia că obişnuieşte să meargă destul de des la Tikrit, locul său natal, aflat la nord de Bagdad. În timpul războiului din Golf, el obişnuia să doarmă în fiecare noapte la câte un alt locuitor, de unde pleca în zori, mereu în altă maşină. La Langley, o echipă specială de analişti lucra în permanenţă la un proiect de eliminare fizică a lui Saddam. Numai că, pentru a ucide un om, trebuie să ştii unde îl poţi găsi, iar acest lucru era aproape imposibil. În plus, toată lumea ştia că palatele şi majoritatea locurilor oficiale erau legate între ele printr-o reţea de galerii echipate cu fibre optice. Nimeni nu putuse obţine planul acestora. Singura soluţie rămânea distrugerea capitalei irakiene şi a altor câteva oraşe. Ar mai fi fost şi soluţia trădării lui Saddam de

vreunul din apropiaţii săi. Aceştia erau puţini la număr: cei doi fii şi cei trei fraţi: Salani, Warban şi Barzan al-Tikriti. Ultimul stătuse mult timp la Geneva ca reprezentant al Irakului pe lângă Naţiunile Unite. Saddam, care vădea uneori un umor special, îi conferise şi titlul de Comisar pentru Drepturile Omului. Rolul acestuia era însă vital: el era cel care gira sutele de milioane de dolari acumulaţi din vânzările de petrol... Fără semnătura lui conturile erau îngheţate. După moartea soţiei sale, el se întorsese la Bagdad unde nu-l mai putea vedea decât augustul său frate.

Cu asemenea precauţii, cum ar fi putut Qusai să pună la cale o lovitură? În 1995, Saddam Hussein nu ezitase nicio clipă să comande executarea celor doi gineri care îl trădaseră şi făcuseră imprudenţa să revină în Bagdad ca să-i ceară iertare...

Luminile palide a câtorva lampioane apărură din ceaţa care începea să se destrame. Malko ajunsese în sudul Ammanului.

Ceaţa făcea loc ploii. Era sinistru. El recunoscu intersecţia cu Zahran Street şi viră la dreapta către djebelul Amman, centrul oraşului. Se zăreau puţine vehicule şi mai puţini pietoni. Santinelele din faţa reşedinţelor oficiale din Zahran Street erau înfofolite până la ochi cu nelipsitele keffiehuri. Când zări hotelul *Intercontinental*, Malko răsuflă uşurat. Trecuse de ora opt.

*

* *

Malko se şterse la ochi. Nu putea să creadă! Ceasul său Breitling arăta că trecuse de ora prânzului. Dormise cinci ore. El se duse în baie să facă un duş. Ceva mai înviorat, simţi că-i este foame. Se îmbrăcă repede şi vru să iasă din cameră, când zări un ziar strecurat pe sub uşă. El îl ridică de jos. Era *Jordan Times*. O manşetă imensă de pe prima pagină îi atrase atenţia: *„American diplomat slayed in Amman" [Un diplomat american asasinat în Amman]*.

Sub titlu, era fotografia unui cadavru acoperit cu o prelată, lângă o maşină. Malko citi rândurile explicative şi simţi că îngheaţă. Bărbatul asasinat în seara precedentă se numea Antony Cline. Era membru în United States Information Service şi se afla la post în Amman de mai mulţi ani.

Capitolul IV

Fără să se mişte din pragul uşii, Malko devora articolul dedicat asasinării lui Antony Cline. Diplomatul fusese împuşcat cu o seară înainte, la ora 17.30, când se întorcea acasă, în cartierul rezidenţial Al-Rawabi. Fusese ciuruit de opt gloanţe de calibrul 22 şi murise pe loc. Asasinul a fost zărit de un trecător în timp ce alerga spre o maşină ce a demarat imediat. Nu avea chipul acoperit. Martorul a observat doar că maşina era albastră, dar nu a văzut numărul. Cum nu s-a auzit nicio detunătură, s-a stabilit că arma a fost cu amortizor. Urma apoi o prezentare amănunţită a personalităţii lui Antony Cline: un funcţionar liniştit, îndrăgostit de Iordania, care mai avea puţin şi ar fi ieşit la pensie. Jurnalistul evoca spectrul organizaţiei Al-Qaida. Nu fusese publicată nicio revendicare.

Malko lăsă ziarul din mână. Îi pierise deja pofta de mâncare. Antony Cline fusese doborât dintr-un motiv precis: proiectul „Bagdad Express". Altfel ar fi fost o coincidenţă extraordinară, iar Malko nu credea în coincidenţe. Uitând de micul dejun, el scoase cartea de vizită primită de la Capistrano. Citi numele si numărul de telefon de pe ea: *Rania Tarek. 0794537685*.

Era vorba de un aparat celular. Îl scoase pe al său, apoi ezită. Asasinatul din ajun dovedea că operaţiunea „secretă" a C.I.A. era penetrată până la os. Antony Cline fusese asasinat chiar înainte de sosirea sa la Amman. Cine mai putea fi la curent cu acest lucru în afară de Frank Capistrano şi funcţionarul C.I.A. din Frankfurt care-i făcuse rezervarea pentru Amman? Ca şi la hotelul *Meridien* din Heathrow, asasinul rămăsese necunoscut. Malko reciti articolul din ziar. Martorul relata despre un bărbat prost bărbierit, de tip arab. Era un islamist, sau un ucigaş plătit de vreun serviciu oarecare.

Următorul pe listă urma el, Malko, şi oricine ar mai fi încercat să lucreze pentru planul „Bagdad Express". El se întrebă dacă acea Rania Tarek mai era încă în viaţă. Nu ştia absolut nimic despre ea, în afară de faptul că, potrivit numelui, era arăboaică. C.I.A. îi acorda însă

destulă încredere dacă o alesese ca intermediar. Oare de la ea venea trădarea? Înfruntat cu un caz atât de ieşit din comun, Malko ar fi trebuit să facă un singur lucru – cale-ntoarsă. Adică să se urce în primul avion şi să se refugieze la Liezen.

Nici măcar armă nu avea la el şi habar nu avea care sunt adversarii săi. În plus, Frank Capistrano îl sfătuise să evite orice contact cu staţia C.I.A. din Amman.

Brusc, se simţi gol şi neputincios.

El privi pe fereastră. Ceaţa se risipise, dar ploua mărunt şi zorii întârziau să apară. Formă numărul Raniei pe telefonul său, dar în ultima clipă se răzgândi.

Frank Capistrano menţionase la un moment dat că şi israelienii puteau fi în spatele asasinatelor din Londra. În acest caz, era mai bine să evite celularul. Aceştia erau recunoscuţi maeştri în tehnica interceptării comunicaţiilor. Cum să o găsească pe Rania fără a-i telefona? Îşi aminti de cartea de telefon. Găsi una pe noptieră. Era bilingvă anglo-arabă şi, ca prin minune, numele femeii era acolo. De fapt, patru persoane purtau acelaşi nume. După ce le notă numele, el coborî la recepţie.

— Nu vorbesc araba, îi spuse Malko recepţionerei. Aş vrea să mă întâlnesc cu această persoană. Aţi putea să mă ajutaţi?

Funcţionara se puse pe treabă. La primele două numere, nu răspundea nimeni. La al treilea, discută cu cineva, apoi îi spuse lui Malko:

— *Sir*, a răspuns o bonă. Cred că este numărul căutat. Stăpâna ei este ziaristă la New York Times?

— Da, spuse Malko la întâmplare.

— Femeia spune că a plecat la o conferinţă de presă a prim-ministrului.

— Ştie cumva unde anume? întrebă Malko.

— În Zahran Street. Toţi taximetriştii cunosc locul acela.

Malko îşi recuperă maşina din parching şi ieşi în ploaie.

Găsi cu uşurinţă birourile prim-ministrului. Un lung şir de maşini aşteptau la intrarea păzită de santinele. Când ajunse rândul său, îi spuse zâmbind:

— Eu sunt împreună cu Rania Tarek.

Soldatul iordanian consultă o listă şi îl lăsă imediat să intre. În asistenţă erau mai multe femei. Erau cinci sau şase. Le cercetă întrebându-se care din ele era cea căutată de el. Toată lumea se ridică în picioare. Prim-ministrul îşi făcuse intrarea. Era jovial, zâmbitor şi avea mustaţă. Conferinţa începu. După ce trecură vreo zece minute, în sală pătrunse o tânără. Era o blondă tunsă scurt, foarte elegantă în mantoul lung din piele neagră întredeschis, lăsând să se vadă centura cu strasuri a blugilor. Purta cizme cu tocuri foarte înalte. Prim-ministrul îi adresă o frază lungă în arabă, la care asistenţa izbucni în râs. În timp ce tânăra se strecură pe un scaun gol, el continuă în engleză:

— Rania întârzie ca de obicei, dar o scuz, căci face articole foarte bune.

Conferinţa de presă continuă cu jocul ştiut al întrebărilor şi al răspunsurilor. Malko nu-şi lua ochii de la blondă.

Aceasta discuta cu vecinii şi fuma întruna, sigură de şarmul ei. Ce legătură ar fi putut avea ea cu Antony Cline? Când conferinţa se termină, Malko se luă după ea. Rania Tarek se urcă într-o maşină Hyundai neagră. Din fericire, maşina lui Malko era parcată aproape şi putu să plece şi el imediat. Iordaniana parcurse Zahran Street, apoi se angajă pe marele bulevard ce urca spre nord, Al-Sharif-al-Hussein-Ben-Ali. După un sfert de oră, ajungeau în Shumaysani, un cartier elegant, plin cu magazine şi restaurante. Rania se opri în faţa unui mic imobil din granit roz. Malko se opri în spatele ei.

Când fata deschise portiera, el se apropie. Ea îl privi surprinsă, apoi întrebă în engleză cu un zâmbet forţat:

— *Do I know you? [Vă cunosc de undeva?]*

Malko îi întoarse zâmbetul.

— Am onoarea să vorbesc cu Rania Tarek?

— Da. Despre ce este vorba?

— Am fost trimis la dumneavoastră ca să mă conduceţi la Antony Cline.

Privirea tinerei deveni aspră.

— Cum vă numiţi?

— Malko Linge.

— De unde veniţi?

— De la Frankfurt.

Trăsăturile Raniei se destinseră şi imediat îl întrebă în şoaptă:

— Aţi aflat ce s-a întâmplat?

— Da. Am citit ziarul.

— Unde staţi?

— La hotel *Intercontinental*.

— Trebuie să plecaţi de acolo. Luaţi-vă imediat bagajele şi spuneţi-le că părăsiţi Ammanul. Veniţi direct aici. Vă voi aştepta în maşina mea. Ştiţi cum să regăsiţi acest loc?

— Păi ne aflăm pe strada Abd-Sufyan. Cunosc puţin oraşul Amman.

— *Yallah! [Plecaţi!]* făcu ea scoţând din buzunar un pachet de Marlboro. Îi tremura mâna. Malko îi aprinse ţigara cu bricheta Zippo, decorată cu stema sa princiară. În timp ce se îndrepta spre hotel, el se întrebă dacă Rania ştia cine îl asasinase pe Antony Cline şi de ce.

*

* *

Hyundaiul negru era acolo unde îl lăsase. Rania Tarek stătea la volan şi fuma. Ea îi făcu un semn şi demară. Malko o urmă. Străbătură un labirint de străduţe şi ocoliră de două ori hotelul *Marriott*. Fata se asigură că nu este urmărită. Apoi intrară pe interminabilul bulevard Zahran Street pe care îl străbătură spre vest până la al optulea cerc, unde Rania viră la dreapta şi apoi merse spre nord. Panourile indicatoare arătau Swaileh. Ieşiră din Amman şi străbăteau o periferie în curs de construcţie. Traversară un sat şi intrară pe mini autostrada ce şerpuia printre colinele împădurite. În cele din urmă, Hyundaiul se opri în faţa unui grilaj metalic ce se deschise automat, lăsând să se vadă o curte imensă. Malko lăsă maşina acolo şi o urmă pe Rania.

Cei doi intrară într-un hol plin cu tot felul de bibelouri, cu pereţii plini de tablouri şi cu pardoseala acoperită de covoare scumpe. Rania îl conduse într-un salon mobilat cu mobilă veche. Prin fereastra mare se putea admira o privelişte panoramică a văii. Malko întrebă:

— Unde ne aflăm?

— Acasă la mătuşa mea, spuse Rania. Este o verişoară irakiană a regelui Hussein. Nimeni nu vă va supăra aici. Ea este acum la Londra, iar servitorii sunt oameni de încredere. Au fugit din Irak în 1970

împreună cu ea. Ei au lucrat de trei generaţii pentru familia ei. La etaj este o cameră pentru dumneavoastră. Acum am putea să bem ceva. Veniţi cu mine!

Rania îşi scoase mantoul. Purta un pulover perfect mulat pe pieptul cu sâni mari şi grei. Gura roşie şi cărnoasă evoca mai mult ideea de amor decât a gazetăriei. Ce mai, fata era o adevărată bombă sexuală.

O servitoare îşi făcu apariţia şi Rania îi dădu un ordin apoi îl conduse pe Malko în alt salon, mai mic, dar la fel de încărcat cu mobilier. Servitoarea se întoarse cu un platou din argint pe care era o sticlă cu *arak* şi două pahare. Rania se servi. Malko observă că îi tremurau mâinile. În ochii ei se putea descifra o licărire de teamă. Ea goli paharul pe nerăsuflate, apoi se scuză cu un surâs.

— A fost un şoc teribil pentru mine... Chiar ieri-dimineaţă am vorbit cu Antony. Trebuia să-l sun imediat ce vă contactez.

— Ştiţi cine l-a ucis şi din ce motiv?

— Nu. Am vorbit azi-dimineaţă cu şeful organizaţiei Mukhabarat, Saad Khair. Nu deţine niciun indiciu. Ar putea fi oricine.

— Ziarul *Jordan Times* vorbeşte de Al-Qaida.

Rania ridică din umeri.

— Nu este stilul lor şi nu a fost nicio revendicare. Dar nu putem fi siguri de nimic.

Malko ezita să spună mai mult, neştiind dacă Rania era la curent cu planul „Bagdad Express”. Ea îi veni în ajutor.

— Cred că moartea lui are legătură cu sosirea dumneavoastră. Antony mi-a vorbit de o infiltrare în Irak. Cineva trebuia să vă conducă la Bagdad. Un irakian.

— Acesta a fost asasinat la Londra, acum trei zile, zise Malko. La fel, a fost ucis şi corespondentul staţiei, William Combs, pe care îl înlocuiesc eu.

— Da, ştiu. Antony mi-a spus. Era foarte tulburat, dar mi-a spus că are numele de telefon al şoferului acelui om.

— Vi l-a dat cumva?

— Nu, dar s-ar putea găsi printre lucrurile lui.

— Eu trebuia să-l contactez pe dentistul lui Al-Sadoon, spuse Malko. Am numărul lui de telefon. Poate că ar fi mai simplu.

— Desigur, aprobă Rania Tarek. Aş putea să vă ajut?

— Care ar trebui să fie rolul dumneavoastră în această afacere?

Rania zâmbi cu modestie.

— O, doar de intermediar între dumneavoastră şi Antony. El nu dorea să vă întâlnească direct. Avea încredere doar în mine. Era un vechi prieten de familie. Suntem rude cu regele Faysal, asasinat în 14 iulie 1958, la Bagdad. Mătuşa mea a fugit din Irak şi s-a instalat aici. Regele Hussein, vărul nostru, ne-a ajutat enorm şi a făcut presiuni asupra lui Saddam Hussein ca să nu ne confişte proprietăţile pe care le avem în Irak. Eu aş vrea ca într-o bună zi să mă pot întoarce acolo. Am părăsit Irakul la vârsta de cinci ani. Poate că într-o bună zi, pe tronul ţării va putea sta un haşemit. Ar fi minunat!

Rania se însufleţise. Ochii îi străluceau şi era şi mai atrăgătoare.

— Vă gândiţi la cineva anume?

— Da. La unchiul meu. Nu este încă prea bătrân şi sunt convinsă că irakienii l-ar primi bine.

Brusc, Malko înţelese că Rania nu era un pion oarecare în proiectul „Bagdad Express”. Oare C.I.A. se gândise la o monarhie constituţională în Irak?... Capistrano nu-i spusese totul. Acum se simţea ceva mai în siguranţă. Ştia că fermecătoarea Rania nu-l putea trăda.

— Ştiaţi adevăratul rol al lui Antony Cline aici? o întrebă el.

— Bineînţeles. L-am ajutat în repetate rânduri să introducă persoane în Irak. Dar nimeni nu ştie acest lucru. Nici chiar personalul C.I.A. din ambasadă. Şi cu atât mai puţin, serviciile iordaniene.

— Cu toate astea, şeful lor v-a sunat azi-dimineaţă!

— Eram bună prietenă cu predecesorul lui, Samir Bathiki, şi ştie că îl cunosc pe Antony Cline. Acesta era foarte apreciat aici, căci vorbea araba la perfecţie şi cunoştea bine ţara. Şi apoi, regele Hussein ţinea enorm la mine...

Într-o ţară ca Iordania acest lucru era foarte important.

Sticla cu *arak* se golise simţitor. Vremea continua să fie oribilă. Rania se uită la ceasul de la mână. Era un Breitling Callistino, încruntat cu diamante.

— Trebuie să mă întorc în oraş. Ce vreţi să faceţi?

— Credeţi că veţi putea găsi numărul de telefon al acelui şofer?

Ea ezită o clipă.

— Voi încerca. O voi întreba pe soţia sa.

— Perfect, făcu Malko. Între timp eu voi suna la dentist.

— Aşteptaţi, spuse Rania. Îl voi suna mai bine eu.

— Spuneţi-i că sunt un prieten al lui Al-Sadoon, o sfătui Malko întinzându-i cartea de vizită.

Conversaţia ce urmă în arabă fu scurtă. Când închise telefonul, Rania spuse:

— Vă veţi întâlni cu el mâine la ora zece dimineaţa, chiar în faţă la *Marriott*. Acum trebuie să plec. Mă voi întoarce ca să iau prânzul. Până atunci, odihniţi-vă.

El o ajută să îmbrace mantoul din piele neagră şi se trezi înconjurat de vreo şase pisici care îl priveau curioase. El sui scările la etaj şi intră în camera rezervată de Rania.

După ce se făcu comod, coborî iar la parter. Avea un chef nebun să-l sune pe Frank Capistrano...

Acolo, începu să cerceteze numeroasele tablouri. Găsi înrămată o scrisoare profetică, datată martie 1958 şi semnată de regele Faysal al Irakului. Vorbea despre posibilitatea fondării unei federaţii între Iordania şi Irak... De atunci cursese multă apă pe râul Tigru... În orice caz, proiectul „Bagdad Express” îi deranja pe mulţi, asta explica ferocitatea reacţiilor din ultima vreme. Malko ajunse să vrea ca filiera Al-Sadoon să nu poată fi reactivată. Nu era deloc încântat să plece în Irak cu nişte inamici invizibili pe urmele sale...

*

* *

Întunericul începu să se lase pe la ora patru şi jumătate. Când se făcu ora şapte, Malko auzi sunetul maşinii şi Rania îşi făcu apariţia.

— Aveţi ceva noutăţi? îl întrebă ea.

— Nu, nimic, răspunse Malko mângâind o pisicuţă ce se cocoţase pe genunchii lui.

Rania se aşeză în faţa sa. Avea nişte sâni atât de apetisanţi, încât Malko trebuia să facă un efort serios ca să nu se uite numai la ei.

— Cine era acel Al-Sadoon? o întrebă el.

— Unul dintre tovarăşii lui Saddam, spuse Rania. A câştigat o groază de bani de pe urma embargoului. Avea misiunea să cumpere

armament convenţional din Ucraina şi să vândă petrol. Venea adesea la Amman însoţit de amanta lui, Tania Serafian. O armeancă foarte frumoasă pe care el a instalat-o într-un adevărat palat, în Bagdad.

— Ştiaţi pentru care motiv trebuia să mă ducă în Irak?

— Antony Cline mi-a spus că era vorba de aducerea în ţară a unui om de ştiinţă irakian, specializat în programele armelor de distrugere în masă.

Malko nu-i spuse adevărul. În ciuda acestei măsuri de precauţie, agentul C.I.A. nu scăpase de la moarte.

Rania căscă cu discreţie.

— Mâine-dimineaţă trebuie să mă scol devreme. Ar fi de dorit să plecaţi odată cu mine ca să găsiţi mai uşor drumul.

Cei doi se ridicară deodată şi, în mod involuntar, Malko se atinse de pieptul ei. Rania păru că nu observă. O luă înainte pe scări, intră în camera ei şi apăru din nou, cu un revolver în mână. Era un Webley englezesc, model vechi.

— În principiu, aici nu riscaţi nimic. Nu strică însă să aveţi o armă. Aţi văzut ce a păţit Antony. Nu se ştie niciodată. Această armă a fost a bunicului meu şi este încărcată. Noapte bună!

El îi sărută mâna iar fata păru emoţionată.

*

* *

În staţia de autobuz aşteptau vreo douăzeci de femei. Toate purtau *hijab:* islamismul făcea progrese. Malko ajunse în faţa hotelului *Marriott* şi observă imediat un imobil cu faţada acoperită cu plăcuţe indicând diverse servicii medicale. El coborî şi începu să le cerceteze de aproape. Găsi repede firma doctorului Fayrouz Baktoum, diplomat universitar licenţiat la Chicago.

La primul etaj, îi deschise uşa o femeie corpolentă care îl conduse în sala de aşteptare.

Cinci minute mai târziu, îşi făcu apariţia o femeie scundă, îmbrăcată în alb. Avea ochi negri frumoşi, dar nasul îi era extrem de turtit. Ea aşteptă ca Malko să se instaleze şi îl întrebă:

— Secretara mea mi-a spus că sunteţi un prieten al lui Al-Sadoon, este adevărat?

— Este exact, răspunse Malko. De altfel, acesta voia să mă ia cu el când urma să se întoarcă la Bagdad. Numai că...

— Ştiu, ştiu, îi tăie ea vorbele. Este îngrozitor. Deschideţi gura.

Malko se supuse şi doctoriţa exploră cu conştiinciozitate toată dantura. Apoi spuse:

— Dinţii dumneavoastră sunt într-o stare perfectă!

— O, ce bine, spuse Malko zâmbind.

Tocmai se întreba cum va proceda în continuare când stomatologa zise cu o voce egală.

— Ştiu că şoferul său este încă în oraş. Este pacientul meu. Doriţi să-l întreb dacă doreşte să vă ia cu el la Bagdad?

— Credeţi că este posibil? Nu am viză de intrare. Domnul Al-Sadoon urma să o obţină la frontieră.

Ea nu păru deloc tulburată şi îl întrebă simplu:

— O să-l întreb. Unde pot să vă găsesc?

— Stau la nişte prieteni. Vă voi da numărul de pe celularul meu.

Doctoriţa Baktoum notă numărul de telefon, refuză să primească onorariul pentru consultaţie şi îl conduse la uşă. Sala de aşteptare era plină. Malko se întoarse la maşină. Rania îl sfătuise să nu se abată din drum, aşa că se întoarse către Swaileh.

*

* *

Ploaia continua să cadă peste oraş. Era o vreme îngrozitoare. Malko străbătea în lung şi în lat casa pustie, însoţit doar de ceata de pisici, fericite că au companie. Rania îl sunase ca să-l anunţe că va veni mai târziu. Încercă să se uite la televizor, dar nu putea prinde decât canale arabe. Nici de citit nu avea nimic. El se lungi pe pat şi, imediat două pisicuţe se suiră pe el. Fără să-şi dea seama, aţipi. Îl trezi soneria celularului.

— Sunt doctor Baktoum, făcu o voce feminină. Am contactat persoana aceea. Trebuie să vă întâlniţi cu ea.

— Unde?

— Locuieşte la un văr, pe strada Ibrahim-al-Sheybrani, numărul 43, la primul etaj. Este o străduţă care dă în Jaish Street. Omul nostru se numeşte Moktar şi vorbeşte puţin engleza. Vă aşteaptă mâine

dimineaţă.

Ea închise telefonul nelăsându-i timp să răspundă.

Jaish Street, o arteră largă ce străbătea un cartier aglomerat din sudul Ammanului, era un drum cu sens unic, plin cu sute de buticuri.

Rania se opri ca să ceară relaţii de la un trecător. Ea insistase să-l însoţească pe Malko, convingându-l că fără ea nu s-ar fi putut descurca.

Într-adevăr, cartierul avea străduţe întortocheate, greu accesibile. În cele din urmă ajunseră în faţa unei căsuţe cu zidurile scorojite. Ea sună la o uşă de la primul etaj. Uşa se deschise şi în prag apăru un bărbat cu barbă, îmbrăcat un *sweat-shirt* verde. Vorbi cu Rania apoi îi invită înăuntru. Apartamentul era modest. Se aşezară pe o canapea spaţioasă şi o femeie îi servi cu ceai. Malko privi în jurul său. Îl frapau două lucruri: mai întâi, privirea vie, inteligentă a şoferului. Nu părea deloc o privire de şofer... Apoi, era ciudat telefonul mare şi negru, aflat pe măsuţa joasă. Era un *Thuraya*, telefon-satelit, ce costa vreo trei mii de dolari. Desigur, era un lucru pe care nu te aşteptai să-l găseşti într-un loc atât de modest. Şoferul bău niţel ceai şi i se adresă Raniei, care traducea.

— Moktar spune că a cerut instrucţiuni de la Bagdad şi că a fost autorizat să vă aducă acolo.

— Cum a putut lua legătura cu Bagdadul?

— Prin telefonul-satelit. Este al şefului său.

Malko se strădui să nu zâmbească. În Irak, singurii care puteau avea un *Thuraya* erau cei din Mukhabarat care aveau funcţii foarte înalte. Or, Qusai Hussein era chiar şef la *Special Security Organization*. Se părea că eliminarea lui Al-Sadoon nu stopase proiectul „Bagdad Express”. Cel puţin în partea irakiană.

— Când doreşte să plece? întrebă Malko.

— Mâine.

Pulsul lui Malko se acceleră. Avea să intre în neant. Nimeni nu ştia cine îl asasinase pe Antony Cline şi nu Moktar era cel care putea să facă lumină. Dacă însă îl refuza, „Bagdad Express” era sortit eşecului.

— Spuneţi-i că sunt de acord, răspunse el.

Zarurile erau aruncate pentru cel ce risca să se aventureze în infern.

Capitolul V

După ce o ascultă pe Rania Tarek, Moktar clătină din cap şi spuse ceva în arabă:

— Spune că trebuie să plecaţi foarte devreme, pe la ora opt dimineaţa, îi traduse ea. Îl găsiţi la hotel *Hyatt*.

— Spuneţi-i că nu am viza, o preveni Malko.

Nu voia să facă atâţia kilometri în deşert de pomană.

Ea îi spuse asta lui Moktar, care dădu un răspuns lapidar.

— A zis că nu are nicio importanţă.

Aşadar Malko era luat în grija celor de la *Special Security Organization*, condusă de Qusai Hussein. În Irak nu se putea pătrunde ca la moară. Ei băură încă puţin ceai şi apoi se despărţiră. Când fură afară, Rania spuse:

— Moktar nu este un simplu şofer. Este un agent din Mukhabarat. Altfel nu şi-ar asuma responsabilitatea de a vă lua cu el.

— Ştiam, făcu Malko. Este mai bine aşa. Totuşi aş dori să ştiu cine l-a ucis pe Antony Cline.

Ei pătrunseră în traficul infernal din Jaish Street, iar Rania se uită la ceas.

— Vă duc până la vilă şi plec la nişte întâlniri importante.

— Pentru prima mea seară în Amman, mi-ar fi plăcut să ieşim şi să cinăm împreună, îi sugeră Malko.

Un zâmbet îi lumină chipul fetei.

— Excelentă idee. Voi încerca să găsesc un local ceva mai vesel. Aici nu sunt prea multe.

Peste o jumătate de oră, cei doi erau la Swaileh. În faţa vilei staţiona o maşină. Era un Volkswagen cu doi bărbaţi. Unul coborî când îi zări. Era un occidental cu capul ras şi cu chipul acoperit de o barbă stufoasă şi roşie. Părea un docher.

— Aşteptaţi cumva vreo vizită? o întrebă Malko pe Rania.

— Nu.

Malko se dădu jos din Hyundai cu inima cât un purice. Necunoscutul înainta spre el cu mâna cât o lopată întinsă, balansându-se ca o gorilă.

— *Mister* Linge? Am un mesaj pentru dumneavoastră.

— Un mesaj?

— Da, din partea lui Frank.

Neliniştea lui Malko se risipi pe dată. Aşadar Capistrano nu-l uitase. El îi spuse Raniei:

— Puteţi pleca. Este un prieten.

Agentul C.I.A. se prezentă:

— Mă numesc Greg Ritter şi sunt bucuros să vă întâlnesc.

— Să intrăm în casă, zise Malko.

Malko îl conduse în salonaş. Celălalt american rămase în maşină, afară.

— Sunteţi cazat la ambasadă? întrebă Malko.

Greg Ritter dădu din cap.

— Nu, noi nu am luat legătura cu staţia iordaniană din Amman. Facem parte din *Special Operation Group** din cadrul C.I.A.. Suntem treizeci de inşi în campusul din Arzak, la o sută de kilometri distanţă de Amman. Este o bază aeriană iordaniană unde oamenii noştri construiesc o pistă pentru aparate grele de zbor. De acolo, putem executa raiduri de explorare dincolo de frontieră.

[Special Operation Group – o formaţiune paramilitară.]*

— Ajungeţi în Irak?

— Da. Adesea. Zburăm în grupuri de două sau trei aparate. Nu este niciun pericol. Mai întâi, că irakienii nu pot supraveghea peste tot, apoi noi operăm mai ales în *no flying zone* trecând peste Arabia Saudită. În Humwee, de cele mai multe ori, sau în elicoptere.

— Şi ce faceţi acolo?

Uriaşul zâmbi.

— Nu pot să spun totul. Să zicem că suntem în căutarea unor situri clandestine irakiene, instalăm nişte balize radio sau constituim nişte depozite de carburant sau de muniţii. Avem elicoptere pregătite să ne vină în ajutor, dar nu a fost nevoie de ele până acum. Pentru comunicaţii, dispunem de aparate *Thuraya*...

— Puteţi să mă duceţi în Irak? întrebă intrigat Malko.

— Bineînţeles! Dar nu până în Bagdad. Nu intrăm prea adânc în teritoriul irakian. Punctul nostru cel mai îndepărtat de frontieră este o bază pentru Scuds, abandonată şi bombardată. Am ascuns acolo un

mic depozit de carburanţi şi muniţii. Se află la cincizeci de mile de frontieră.

— Dar aţi putea să mă şi scoateţi din Irak?

— *No problem*, dar pentru asta trebuie să vă găsim într-un anumit loc din deşert. Şi vă trebuie un mijloc de transport până acolo. De asemenea, un aparat pentru comunicaţii. Momentul întâlnirii trebuie să fie riguros stabilit, pentru că nu putem rămâne la sol mult timp. În Irak, telefoanele celulare sunt interzise şi cele satelit, de asemenea...

— Aţi mai scos persoane din Irak?

— Da.

Era clar că tipul nu voia să vorbească mult. El scoase din buzunar un cartonaş pe care erau notate mai multe numere de telefon şi i-l întinse lui Malko.

— OK. Am venit să vă aduc asta. Este lista cu numerele noastre de la telefoanele-satelit. Cel subliniat cu roşu este PC din Arzak. Aveţi numele de cod „Rabbit". Trebuie să-l spuneţi imediat, altfel nu vi se va răspunde. Mi s-a spus că nu aveţi nevoie de noi ca să intraţi în Irak, dar s-ar putea să vă ajutăm la *ieşire*.

— Într-adevăr, recunoscu Malko. Dar eu nu dispun de niciun mijloc de comunicaţie.

Chipul aspru al americanului se lumină brusc.

— A, acesta este al doilea motiv al sosirii mele aici. Cei de la Langley mi-au transmis două nume pentru dumneavoastră. Sunt ale unor persoane din Bagdad care pot să vă ajute. Primul este un diplomat polonez care reprezintă interesele americane la Bagdad. Se numeşte Kristof Garlinski. Este instalat la ambasada noastră din Bagdad şi dispune de un telefon-satelit protejat. Ştie că-l veţi contacta. Nu-l sunaţi. Toate liniile telefonice îi sunt supravegheate de către irakieni. A doua persoană este un N.O.C.* german din BND** Lili Gehlen. Ea este coordonatoarea diferitelor mişcări pacifiste din Bagdad. Locuieşte la hotelul *Al Fanar*, din Abu Nawas. Centrala o va preveni în legătură cu sosirea dumneavoastră.

[N.O.C – No official cover: agent secret.]*

*[** BND – Bundesnachrichtendienst: serviciu german de informaţii.]*

— Cu ce mă poate ajuta ea?

— Nu ştiu nimic. Nu fac decât să vă transmit instrucţiunile primite. Atenţie mare! În Bagdad să nu folosiţi telefonul şi să nu vă despărţiţi de documentele „sensibile”, căci camerele de hotel sunt în permanenţă scotocite de agenţii din Mukhabarat. Dacă mergeţi în deşert să vă feriţi de mine. Sunt cu miile. Şi încă ceva: acum, în timp de iarnă, nopţile sunt foarte reci. *Any questions?*

— Nu, răspunse Malko.

Cei doi se ridicară. În camera mică, Greg Ritter era şi mai impresionant. Malko îl conduse până la ieşire, apoi se întoarse şi începu să studieze o hartă a Irakului. Bagdadul se afla la circa cinci sute de kilometri de frontiera iordaniană. În zona în care se afla campusul C.I.A., nu erau aşezări umane. Ştia acum că Frank Capistrano avea grijă de el. Şi mai ştia că pentru a putea ieşi din Irak, trebuia mai întâi să intre în el. Şi să supravieţuiască.

*

* *

Rania Tarek se întoarse la ora şapte şi un sfert, în culmea surescitării.

— Mukhabaratul a arestat doi oameni bănuiţi că l-au asasinat pe Antony, spuse ea. Sunt doi irakieni. Nu se ştie pentru cine au lucrat.

— Oare cine din partea irakiană ar fi putut comanda acest asasinat?

Rania făcu un gest de neputinţă.

— Teoretic, Qusai Hussein este cel ce conduce Mukhabaratul, dar nu poate controla totul. Există şi militarii. Mici structuri aflate sub comanda directă a lui Saddam, în afară de reţelele lui Udai, care deţin şi câteva închisori. Acum aş vrea să fac o baie. Mă schimb şi ieşim să cinăm.

Malko încercă să se uite la televizor. Când Rania apăru, era îmbrăcată cu o fustă foarte scurtă şi purta cizme elegante cu tocuri înalte. Malko o ajută să-şi pună mantoul, atingându-i ca din întâmplare sânii minunaţi. Un val de adrenalină îi inundă trupul. Din păcate, Rania părea prea cuminte.

— Unde mergem?

— La o discotecă, *Nai*, aflată în Shumaysani. Este un local recent deschis şi au muzică bună.

Discoteca se află în apropierea hotelului *Howard & Johnson*. Malko o urmă pe Rania pe o scară ce ducea într-un subsol destul de lugubru. Pătrunseră într-o sală destul de spaţioasă pe a cărei lungime se întindea un bar. Mesele erau aşezate cu faţa către el, pe un fel de estradă. Erau ocupate doar câteva. O muzică tip tehno spărgea timpanele celor de acolo. Malko se uită în jur.

— Unde este ringul de dans?

— Aici nu se dansează căci fac scandal islamiştii. Se bea, se mănâncă şi cine vrea flirtează.

Meniul era destul de eterogen: un amestec de preparate japoneze, europene şi libaneze. Malko ceru sushi şi o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé 1996, după ce se interesă ce-i place Raniei. Ciocniră cupele, iar Malko o întrebă:

— De ce toate femeile de aici poartă pantaloni?

Rania zâmbi.

În Amman, orice femeie cu fustă este considerată târfă. Asta în orice caz.

Rania nu părea deloc afectată... Cei doi atacară porţiile de sushi. Din cauza muzicii stridente, era dificil să converseze.

Sticla de şampanie se golea vertiginos. Profitând de o pauză muzicală, cei doi începură să discute despre dinastia haşemită, fapt ce o animă şi mai mult pe Rania. Între timp, localul se umplu cu lume. Cel mai îndrăzneţ gest era ţinutul de mână...

— Parcă spuneaţi că aici se mai şi flirtează, zise Malko zâmbind.

— În Irak, se flirtează cu ochii. Restul se face în intimitate, nu în public.

Sticla de şampanie era aproape goală. Rania oftă:

— Păcat că nu putem dansa. Ar fi timpul să plecăm.

În Hyundai, ea puse radioul foarte tare. Muzica orientală era ritmată şi plină de senzualitate. Malko simţea furnicături plăcute în coloana vertebrală. Odată ajunşi la vila Raniei, aceasta propuse:

— Ce-ar fi dacă am mai bea ceva? Din păcate nu am decât *arak*.

— *Arak* şi muzică, spuse Malko.

Iordaniana dispăru în bucătărie şi se întoarse cu o sticlă şi cu pahare. În timp ce Malko umplea paharele, ea puse o casetă şi pe loc, încăperea se umplu de acordurile lascive ale muzicii orientale, date la

maximum. Rania îşi goli paharul şi începu să danseze în faţa lui Malko.

Cu mâinile ridicate deasupra capului şi cu picioarele lipite de podea, ea îşi ondula trupul ca o şerpoaică

Malko simţi un fior în pântece. Rania se balansa ca o odaliscă iar pântecele ei se scutura sacadat cu mişcări sugestive. Era un adevărat îndemn la viol...

Cu buzele cărnoase întredeschise, ea îl privea pe Malko cu ochi strălucitori. Era o provocare sau un simplu joc? Nu exista decât un singur mod de a afla. El se apropie de ea şi o prinse cu amândouă mâinile de coapsele ce fremătau într-un dans ameţitor. O lipi de trupul lui şi o împinse către zidul ce împărţea camera în două, delimitând palierul de marmură. Rania se freca încontinuu de Malko, cu privirea în gol, ca şi cum ar fi fost singură. Probabil şampania îşi făcea efectul euforizant. Nemaiputând să reziste dorinţei, Malko îi cuprinse în palme sânii grei şi fierbinţi. Atunci fata reacţionă şi îl cuprinse cu mâinile pe după gât sărutându-l. Malko se eliberă cu mişcări febrile şi, încurajat de atitudinea docilă a Raniei, îi ridică fusta şi făcu să alunece pe coapse slipul din dantelă fină. Acum, între ei, nu mai exista nici cel mai mic obstacol. Rania îl trase uşor jos, pe covorul gros ce acoperea palierul de marmură, unde i se dărui. Malko o penetră imediat şi începu să se mişte sacadat.

— *Schway! Schway! [Încetişor! Încetişor!]* murmură la urechea lui Rania.

El o trase în sus către el şi încetini ritmul. Trupul femeii începu atunci să se onduleze în mişcări de du-te-vino, până ce trupul îi fu scuturat de un spasm de o violenţă neaşteptată, chiar în momentul în care Malko se descărca în ea.

Totul fusese violent, delicios, neaşteptat şi de scurtă durată... Malko se desprinse anevoie de trupul ei. Rania îşi aranja hainele cu privirea strălucind în gol. Fără să-l privească, ea se ridică şi dispăru sus pe scări.

*

* *

Moktar, şoferul bietului Al-Sadoon, aştepta în faţa hotelului *Hyatt*.

Era fix ora opt. Rania ţinuse morţiş să-l întovărăşească pe Malko. Luaseră micul dejun împreună, ca şi cum în ajun nu s-ar fi întâmplat nimic. Moktar îi spuse ceva, apoi urcă în spatele Hyundaiului.

— Maşina lui se află în parching, ceva mai departe, zise tânăra femeie care demară către Al-Amar-Mohammad Street.

Cinci sute de metri mai departe, ea opri maşina în faţa unui parching aparţinând unui concesionar Mercedes. În faţa intrării era un Mercedes 560 de culoare gri. Moktar îi dădu paznicului câţiva dinari şi se urcă la volan. Rania coborâse din Hyundai. Era iar în blugii cu centură cu strasuri, de care atârna telefonul celular. Ei schimbară o privire aproape indiferentă, dar Malko nu voia să se despartă de ea în faţa şoferului.

— Vă conduc la maşină, îi spuse el.

Cei doi ieşiră din parching, lăsându-l pe Moktar să verifice roata de rezervă a Mercedesului. Rania se urcă în Hyundai. Când o văzu la volan, Malko vârî capul pe fereastră şi o sărută pe buze.

— Am petrecut o seară minunată, spuse el. Sper să ne revedem curând.

În momentul în care se ridică, văzu cu coada ochiului pe gardianul parchingului care tocmai îşi părăsise postul şi se îndepărta aproape alergând. O clipă, Malko îl privi fără să înţeleagă. Brusc, avu un presentiment şi se întoarse către Mercedes urlând:

— *Get out of the car! [Ieşi din maşină!]*

Din nefericire, Moktar nu ştia engleza. El îi zâmbi lui Malko şi răsuci cheia de contact.

În acea clipă, Mercedesul se transformă într-un rug aprins, într-o deflagraţie asurzitoare. În lumina orbitoare a exploziei se zări trupul şoferului care se aprinse ca o torţă, mistuindu-se în flăcări.

Cu picioarele înmuiate, Malko se sprijini de Hyundai. Realiză că tocmai scăpase de la o moarte atroce. Dacă nu ar fi vrut să o mai sărute odată pe Rania, ar fi fost în Mercedes în momentul exploziei.

Capitolul VI

Albă ca ceara, Rania privea Mercedesul cuprins de flăcări. Un miros acru de vopsea arsă şi plastic topit îi făcură să tuşească şi trebuiră să se îndepărteze. Zgomotul exploziei sculase în picioare tot cartierul, iar incendiul ameninţa să cuprindă tot parchingul. Doi angajaţi veneau în fugă cu extinctoarele. Malko o atrase pe Rania spre el.

— Să plecăm de aici! zise el.

Din Moktar nu mai rămăsese decât o siluetă neagră, închircită peste volanul maşinii care continua să ardă ca o torţă. Din depărtare se auzi sirena unei maşini de pompieri. Pentru a produce o asemenea explozie, fusese nevoie de o încărcătură de exploziv de mai multe kilograme. Cu siguranţă, cel care le pusese în maşină a fost gardianul parchingului. Pe drumul lor, se încrucişară cu o maşină a poliţiei, o ambulanţă şi două camioane cu pompieri.

Malko reuşea cu greu să-şi adune gândurile. Acest gen de atentat fusese foarte des întâlnit la Beirut cândva şi în regiune mai erau destui specialişti. De astă dată, drumul spre Bagdad era definitiv blocat. Cei ce voiau să distrugă planul „Bagdad Express” reuşiseră. Nu-i mai rămânea decât să se urce în primul avion spre casă. Conducând ca un automat, Rania îl duse la vila ei din Swaileh, unde căzu pe o canapea, lipsită de vlagă.

— A fost oribil! şopti ea. Cine a putut face una ca asta?

— Cei care i-au ucis şi pe William Combs, Al-Sadoon şi Antony Cline, zise Malko.

Era ora opt şi patruzeci de minute. Trecut de miezul nopţii la Washington. El formă numărul lui Frank Capistrano pe telefonul celular, fără să spere prea mult că-l va găsi. Imediat însă, se auzi vocea bolovănoasă a consilierului Casei Albe.

— Se pare că pe acolo este o vreme urâtă, făcu acesta cu un ton voit jovial. Nu te necăji, căci se va îndrepta curând. Şi aici este destul de frig.

— Da, vremea este într-adevăr *mai mult* decât mizerabilă, sublinie Malko intrând în joc. Nici nu pot ieşi din casă.

Urmă un moment de tăcere. Capistrano încerca să decodeze mesajul primit. În cele din urmă, spuse.

— Se va aranja, acum mă duc să mă culc. Este târziu. Aşteaptă să răsară soarele.

El închise telefonul. Malko ştia că Frank nu putea fi deja la curent cu ultimul eveniment. Înţelegea însă că trebuia să rămână pe poziţii. Oricum, îi revenea un rol pasiv. Întâlni privirea Raniei şi se scuză.

— Mă tem că va trebui să-mi oferiţi încă un timp ospitalitatea.

— Sunteţi la dumneavoastră acasă aici, îl asigură ea. Acum trebuie să merg în oraş. Am nişte întâlniri.

— Eu rămân aici. Nu am nimic altceva de făcut, oftă Malko.

*

* *

Ziua trecu încet. Rania se întoarse târziu şi se culcă imediat. La televiziunea iordaniană se pomeni foarte puţin despre atentatul din parcare.

În timp ce luau micul dejun, Rania dădu câteva telefoane, apoi spuse:

— Mukhabaratul iordanian l-a identificat pe Moktar, şoferul Mercedesului. Era un agent al Mukhabaratului irakian, de rang superior. Printre lucrurile sale, s-a găsit un telefon-satelit rezervat numai celor cu funcţii înalte.

Malko văzu că ploaia se înteţise. Nu putea rămâne în Amman la infinit, însă înainte de a pleca, trebuia să-l contacteze pe Greg Ritter, zdrahonul din S.O.G. El scoase lista cu numerele de telefon pe care i-o lăsase acesta. Când se pregătea să formeze primul număr, sună telefonul.

— *Mister* Linge, aţi uitat să veniţi pentru detartraj, spuse o voce melodioasă, în limba engleză.

Era Fayrouz Baktoum, dentista.

— A, îmi pare rău.

— Nu-i nimic, aş putea să vă primesc azi la orele cinci.

Malko închise telefonul şi întâlni privirea întrebătoare a Raniei.

— Cred că am noutăţi, făcu el.

*

* *

Qusai Hussein era turbat de furie dar nu avea cum să-şi descarce nervii. Din biroul său impresionant, aflat în complexul din Damascus Street, încerca să prevadă care putea fi următoarea contramăsură pentru împiedicarea realizării planului său. Se aşteptase la unele obstacole, dar nu în asemenea grad. Or, el era aproape sigur în privinţa identităţii celui care voia să-i saboteze iniţiativa, dar nu putea face nimic ca să-l împiedice.

I se aduseră nişte hârtii la semnat. Trebuia să primească pe un reprezentant al consorţiului rus Lukoil. De o vreme începuse să se ocupe şi de petrol şi asta îi răpea o mulţime de timp.

Era important ca ruşii să fie alături de Irak. Chiar dacă nu făcea parte din Consiliul Revoluţiei, Qusai era cel mai important om din Irak, după tatăl său.

La Bagdad timpul era la fel de urât. Vântul bătea în rafale violente, neobişnuite pentru acest anotimp. Un soare palid de iarnă încălzea puţin atmosfera, dar seara se făcea extrem de frig.

Secretarul veni să ia documentele semnate şi îi spuse ceva la ureche. Tocmai sosise Mustafa al-Hadi, şeful Mukhabarat din Amman.

— Pofteşte-l înăuntru, ordonă Qusai.

Mustafa Al-Hadi intră în birou, îndoit din şale şi tremurând din toate încheieturile. Nu putuse împiedica cele două atentate ce zădărniceau planurile şefului său, iar asemenea eroare nu putea să fie iertată. Regimul baassist irakian se baza pe principiul unei ferocităţi absolute. În comparaţie cu el, legile Mafiei păreau de un umanism exemplar. Totul se înrăutăţise şi mai mult din 1979, când Saddam Hussein a preluat puterea în stat. El a reunit atunci pe toţi conducătorii partidului Baas şi a citit o listă cu numele lor. Pe măsură ce întâlnea numele adversarilor săi, îi scotea din sală şi îi împuşca în cap cu mâna lui. A obişnuit întotdeauna să înăbuşe în sânge orice revoltă, în mod public sau în ascuns. Mulţi oameni putrezeau în închisori fără să ştie de ce. Puteau fi executaţi sau eliberaţi în mod la fel de arbitrar. Qusai ştia că a intrat într-un joc extrem de periculos. Nici măcar el nu era la adăpost. Bineînţeles, nu s-ar fi lansat într-un proiect împreună cu C.I.A. fără să aibă undă verde de la tatăl său, însă acesta, putea să-l lase să progreseze, iar apoi să decapiteze toată operaţiunea... Cu toate acestea Qusai era convins că cele trei asasinate

ce-i sabotaseră planul nu erau opera lui Saddam. În acest sens avea nişte bănuieli. Cel care încerca să-i stopeze negocierile cu americanii trebuia în primul rând să ştie că există proiectul „Bagdad Express". Apoi trebuia să dispună de mijloacele necesare ca să intervină şi, în cele din urmă, să aibă curajul să o facă. Bineînţeles trebuia să aibă şi un motiv puternic... Or, nu mulţi aveau acest profil. Qusai ridică privirea către subalternul său ce stătea în picioare în faţa lui cu trăsăturile schimonosite de teroare.

— Ai descoperit ceva? îl întrebă el pe Mustafa al-Hadi.

Acesta începu o explicaţie confuză şi plină de văicăreli. Qusai Hussein îl asculta cu un dispreţ glacial, apoi spuse cu o voce uscată:

— Eu nu văd decât o singură explicaţie: că tu erai la curent.

Mustafa al-Hadi simţi că i se taie picioarele.

— *Sayed [Domnule – într-un sens respectuos]* Qusai spuse el cu voce tremurătoare şi cu mâna pe inimă. *Wahiet Allah [Mă jur pe Allah]*, eu nu am ştiut nimic. Plec îndată la Amman, ca să aflu ce s-a întâmplat şi să găsesc vinovatul.

— Ba nu. Ai să rămâi la Bagdad, ca să mărturiseşti ce ştii.

El nu credea că Mustafa ar fi putut să-l trădeze, dar avea proba ineficacităţii lui. Era un motiv suficient ca să se debaraseze de el.

Fără ca interlocutorul său să-şi dea seama, el apăsă pe o sonerie ascunsă sub birou. O uşă laterală se deschise şi intrară doi vlăjgani. Mustafa îi cunoştea bine. Erau colegii lui, cu care obişnuia să glumească sau să meargă să mănânce peşte *masgouf* în vreo cârciumă din Abu Nawas. Fără să scoată vreo vorbă, cei doi îl încadrară şi îl apucară de fiecare braţ, scoţându-l din încăpere. Un mic ascensor ducea la al treilea subsol unde era închisoarea rezervată „clienţilor" lui Qusai, cu săli de interogatoriu şi celule. Mai era acolo şi o cameră specială cu o baie imensă plină cu acid în care erau dizolvate cadavrele.

În vreme ce ascensorul cobora cu el, Mustafa îşi blestemă prostia: nu ar fi trebuit să se mai întoarcă niciodată la Bagdad. Acum însă era prea târziu.

*

* *

De data asta, Fayrouz Baktoum nu-l mai invită pe Malko pe scaunul de dentist. Cum acesta intră în cabinet, ea spuse cu chipul crispat:

— Am aflat ce s-a întâmplat ieri. Suntem dezolaţi. Aţi reuşit să evitaţi un pericol de moarte.

— A fost un adevărat miracol, spuse Malko.

Dentista îi întinse un plic.

— Aveţi aici cheia unui BMW verde, garat în parchingul subteran din hotelul *Royal*. Are o plăcuţă de înmatriculare irakiană şi actele se află la bord în torpedo. Mâine veţi părăsi Ammanul şi veţi ajunge la postul de frontieră din Karama pe la ora 17.

— Şi ce voi face acolo?

— Vă va aştepta cineva. Nu trebuie să vă temeţi. Veţi urma instrucţiunile pe care le veţi primi. Totul se va petrece cu bine.

Fără niciun alt comentariu, ea îl conduse până la uşă. Malko se grăbi să se întoarcă la Rania acasă. Aceasta îl aştepta citind în salonaş.

— De astă-dată chiar plec la Bagdad, spuse Malko.

— Sper că nu e vorba de o nouă capcană.

Brusc, Malko simţi că nu doreşte să părăsească acea casă primitoare. Chiar dacă Rania părea să fi uitat cu desăvârşire scurta lor recreaţie sexuală.

*

* *

Hotelul *Royal*, o construcţie cu veleităţi futuriste, se înălţa la intrarea pe Zahran Street, etalându-şi faţada din marmură şi atriumul de dimensiuni faraonice. Fusese de curând deschis şi nu prea avea clientelă.

Rania Tarek opri maşina în faţa intrării. Imediat, fu înconjurată de o ceată de băieţi, angajaţi ai hotelului, care voiau să o ajute.

Ea îi dădu unuia cheia BMW-ului, explicându-i de unde să-l ia. Malko avea inima strânsă de teamă. Experienţa din ajun îl făcea paranoic. Nu se întâmplă însă nimic şi BMW-ul apăru peste câteva minute. Avea număr de înmatriculare irakian. Malko o sărută pe Rania, îşi luă bagajul de mână şi se urcă la volan.

După ce reuşi să iasă din Amman, el pătrunse în zona deşertică ce se întindea până la frontiera cu Irakul. Peisajul se schimbase radical.

Drumul, cu două benzi de circulaţie, avea şi zone de degajare în care camioanele puteau să execute depăşiri. În ambele sensuri traficul era foarte încărcat. Se puteau zări mai ales camioane cisternă de mare gabarit, pline cu petrol adus din Irak. Camioanele iordaniene aveau placa de înmatriculare verde, cele irakiene, albastră. Teritoriul iordanian se contura ca un deget îndreptat spre Bagdad, având la nord Siria şi la sud, Arabia Saudită...

Când ajunse la Al-Azrak, Malko nu era decât la cincizeci de kilometri depărtare de frontiera saudită. Afară bătea un vânt îngheţat. În acel loc se afla campusul oamenilor din C.I.A.. O jumătate de oră mai târziu, el ajunse la Al-Safawi, unde drumul nr. 5 se întâlnea cu drumul principal nr. 10. Camioanele cisternă circulau în convoaie de câte zece. Cele irakiene puteau fi recunoscute de departe datorită unei benzi portocalii pictate pe cisternă. Până la frontiera irakiană mai erau 170 de kilometri.

Malko aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zări o maşină aflată la o distanţă apreciabilă. El încetini şi o lăsă să se apropie. Era un Mercedes de culoare deschisă. El continuă să o observe cu coada ochiului. În sine, faptul nu avea nimic neliniştitor. Ultimele evenimente îl făceau să fie prudent. Când ajunse la Al-Ruwayshid. ultimul sat înainte de Irak, el se opri la marginea şoselei şi merse să-şi cumpere un ceai de la un chioşc unde se găseau de toate. Instalat la o măsuţă, el observa şoseaua. Trecură mai multe camioane, dar nu văzu nici urmă de Mercedesul deschis la culoare. După ce bău ceaiul, el îşi continuă drumul, cu viteza redusă. După zece minute, Mercedesul reapăru în raza sa vizuală. Un val de sânge i se sui la cap. Era sigur că fusese urmărit. Distanţa dintre cele două vehicule era menţinută constantă. Nu-i rămânea decât să se concentreze asupra rutei.

În cele din urmă, Malko zări postul de frontieră iordanian.

Clădirile administrative se aflau pe partea stângă. El coborî ca să-şi ştampileze paşaportul, fapt ce-i luă câteva minute. Nu era aproape nimeni. Urcă din nou în BMW, trecu prin faţa unui mic free-shop implantat în *no man's land,* parcurse circa un kilometru şi zări ridicat pe un postament un uriaş portret al lui Saddam Hussein, purtând keffieh şi cu chipul zâmbitor.

Era în Irak.

*

* *

El descifră inscripţia ce însoţea imensul portret: *„Welcome to the Republic of Irak and the great leader Saddam Hussein”*. În acel moment, văzu pe banda de lângă el un bărbat stând în picioare lângă un Mercedes negru. Bărbatul îi făcu un semn cu mâna.

Necunoscutul era masiv, cărunt, şi purta o haină veche din piele neagră. El îi întinse mâna lui Malko şi spuse:

— *My name is Mehdi. Give me your passport and follow me. [Mă numesc Mehdi. Daţi-mi paşaportul şi urmaţi-mă.]*

Malko îi dădu paşaportul şi urmă Mercedesul negru, trecând pe lângă o statuie ecvestră a lui Saddam. Scările erau înlocuite de nişte rachete de dimensiuni mici.

Mercedesul se opri ceva mai departe. Mehdi îi făcu semn lui Malko să se apropie, îl conduse apoi către o clădire scundă ce avea inscripţia VIP LOUNGE şi intrară într-un birou micuţ, apoi într-un salon. Chipul lui Saddam se vedea pe toţi pereţii.

— *You wait here! [Aşteptaţi aici!]* zise necunoscutul şi se făcu nevăzut.

Acolo mai aşteptau încă patru persoane. Malko vru să meargă la toaletă, dar renunţă din cauza mirosului şi a stării instalaţiilor sanitare. Mehdi se întoarse destul de repede şi-i înmână paşaportul. O pagină întreagă era ocupată de o viză nou-nouţă, încă umedă...

— *We go [Să mergem]*, zise Mehdi.

În clipa în care Malko se întoarse la maşina BMW, avu un şoc. Mercedesul deschis la culoare se afla la douăzeci de metri în spatele lui.

Vru să-l prevină pe ghidul său, dar acesta se urcase deja la volan. Fu nevoit să demareze şi să-l urmărească. Până la Bagdad, aveau de parcurs 551 de kilometri.

De astă dată rula pe o autostradă cu trei benzi de circulaţie, iar zonele de repaus erau prevăzute cu mese şi umbrele metalice. Camioanele dispăruseră din trafic. Puteau fi văzute ceva mai departe, pe un drum paralel.

Mehdi rula cu viteză mare, iar Malko fu nevoit să se concentreze

asupra drumului.

Când traversară oraşul Rutba, Mehdi opri la o staţie de benzină, iar Malko făcu şi el la fel. După ce făcură plinul, cei doi continuară drumul deosebit de monoton. Când ajunseră la râul Eufrat, noaptea începuse să se lase. Până la Bagdad mai erau 80 de kilometri.

Curând, un panou indică o ramificare a şoselei la dreapta: Bassorah. Circulau puţine maşini. Intrară pe o autostradă urbană construită la înălţime, unde fură înghiţiţi de un şuvoi de vehicule, majoritatea japoneze.

Mehdi intră pe un bulevard larg cu sensurile separate de o fâşie de pământ.

Ajunseseră la Bagdad. Bulevardul era plin cu magazine, ateliere de artizani, clădiri vechi. În dreapta se zăriră luminile verzi ale unei moschei. Mehdi intră apoi pe o stradă cu vile cochete, care de care mai frumoase. Trecură pe lângă reşedinţa ambasadorului Spaniei, păzită de soldaţi. Cu inima cât un purice, Malko se întreba dacă nu cumva va intra direct în labele sticleţilor irakieni.

Totuşi cartierul era unul rezidenţial. Luminile roşii de stop ale Mercedesului se aprinseră. Mehdi se oprise în faţa unui portal negru ce culisă pe şine lăsând să se vadă o construcţie de o urâţenie absolută! Era o vilă greoaie, cu balcoane din piatră, colonade, iar ferestrele erau din sticlă reflectorizantă de culoare verde! Ai fi crezut că sunt hublourile unei piscine. Acea monstruozitate arhitecturală era înconjurată de un zid alb, înalt de trei metri! Cele două vehicule intrară în curtea vastă unde se mai afla un Mercedes alb, nou-nouţ cu numărul de înmatriculare 5.

Sosiseră. Portalul se închise în urma lor cu un sunet de casă de bani. Mehdi îl aştepta pe Malko în faţa uşii vilei. Aceasta se deschise imediat şi, în prag apăru o femeie cu capul acoperit de un batic. Părea a fi o cameristă. Ea luă bagajul din mâna lui Malko şi se făcu nevăzută. În hol domnea un tablou al lui Saddam Hussein. Alt tablou îl reprezenta pe Saddam luptându-se cu un dragon. O scară din piatră, monumentală deservea galeria de la primul etaj.

Totul emana un lux de cel mai îndoielnic gust. Servitoarea apăru iar şi-i spuse câteva cuvinte lui Mehdi.

— *Youre hungry? [Ţi-e foame?]*

Era deja ora opt şi jumătate seara, iar lui Malko i se făcuse foame. Nu-l mai aşteptară să răspundă.

Pe scări se auziră paşi, iar el ridică privirea. O femeie cu părul vopsit cu henna, prins într-o coadă groasă, cobora treptele. Purta o rochie verde lungă, foarte bine mulată pe trup, puţin decoltată, ce-i evidenţia bustul bine dezvoltat. Avea şoldurile fine, în formă de amforă, iar pe buzele groase şi roşii, flutura un surâs. Când ajunse în dreptul lui Malko, ea îi întinse mâna cu unghii roşii ca sângele şi spuse cu o voce melodioasă:

— Bun venit la Bagdad. Eu sunt Tania Serafian.

Capitolul VII

Niţel mirat, Malko se înclină deasupra mâinii întinse. Coama de păr roşcat, ochii puternic conturaţi, nasul cârn şi gura senzuală, alcătuiau un tot provocator. Tania Serafian semăna cu o păpuşă Barbie la scară umană. Privită însă de aproape se vedea că depăşise cu mult vârsta de cincizeci de ani.

Metresa lui Nasri al-Sadoon nu părea prea tulburată de dispariţia tragică a acestuia. În orice caz, ea îl aşteptase pe Malko. Fără să scoată un cuvânt, Mehdi se eclipsă, iar stăpâna casei spuse:

— Vă voi conduce în camera dumneavoastră, domnule.

Malko o urmă de-a lungul unui culoar şi intră într-o încăpere cu pereţii tapetaţi cu hârtie aurită. Mobila principală era un pat imens acoperit cu mătase albastră. Lângă el era o comodă din lemn alb lăcuit, pe care trona un televizor. Geanta lui Malko era pusă pe pat. De la fereastră se puteau admira piscina şi peluza luminată cu lampadare.

— Este un loc încântător, se simţi el obligat să spună.

Gura Taniei Serafian se deschise, iar dinţii ei albi avură sclipiri fosforescente.

— Mulţumesc. Eu personal am decorat această casă. Din păcate, bietul Nasri nu s-a bucurat prea mult de ea. Noroc că a avut minunata idee de a mă lăsa moştenitoarea sa legală. Bineînţeles, nu s-a gândit că

se va întâmpla atât de curând...

Ea lăsă fraza în suspensie, iar Malko profită:

— Ştiţi cumva din ce cauză a fost omorât?

Tania Serafian deveni rigidă.

— Nu. Eu nu m-am ocupat niciodată de afacerile lui. După ce a murit, am primit un telefon de la prietenul cu care vă veţi întâlni în seara asta, care m-a întrebat dacă pot să vă găzduiesc aici o zi sau două. Desigur, am acceptat, dar rolul meu s-a sfârşit aici.

— Cu cine mă voi întâlni?

— Se numeşte Mohammad Rasim al Tikriti, răspunse ea după o ezitare imperceptibilă. Este unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Nasri. Va trebui să plecăm imediat. Peste o jumătate de oră, vă aştept la intrare.

Ea se retrase, nu înainte de a-i mai spune făcând un semn către televizor:

— Aici, nu recepţionăm decât cele două canale irakiene, cele prin cablu sunt interzise. Am însă numeroase DVD-uri. Se pot găsi uşor în piaţa Al-Tahrir. Bineînţeles, sunt piratate.

Ea închise uşa în urma ei şi Malko se grăbi să intre în baie. Se simţea ca într-o scenă din *O mie şi una de nopţi*. Nasri Al-Sadoon fusese un om putred de bogat.

*

* *

Când Malko ajunse în holul de la intrare, Tania Serafian se afla deja acolo. Înfăşurată într-un mantou închis la culoare, la fel de hieratică - o mască surâzătoare cu chipul unei Barbie fosilizate.

— Nu vă este frig? îl întrebă ea când îl văzu fără palton.

Malko nu avu timp să-i răspundă: marea lustră se stinse brusc, lăsându-i în întuneric total. Situaţia se prelungi câteva secunde, apoi se făcu din nou lumină.

— Asta se întâmplă curent la noi, remarcă irakiana. Centrala termică ce alimentează Bagdadul de-abia mai face faţă. Este din cauza embargoului. Din fericire, avem un generator. Să mergem.

Afară se auzi motorul unei maşini, apoi zgomotul unor portiere trântite şi pe uşă apărură două tinere superbe. Ele se repeziră să o

îmbrăţişeze pe Tania. Erau puternic fardate şi părul negru se ondula în cascade. Purtau nişte corsaje foarte ajustate, cu decolteuri adânci, din care sânii se arătau cu generozitate. Una purta fustă lungă, iar cealaltă, un pantalon larg. Puteau fi minunate pe pasarela unei case de modă.

Ele se răsuciră şi-l priviră cu uimire pe Malko. Cea în pantalon avea o privire obraznică, plină de curiozitate. El avu senzaţia că o rază laser îi măsoară virilitatea într-o fracţiune de secundă.

— Sunt fiicele mele, spuse stăpâna casei. Malayeen şi Karima. Locuiesc cu mine, dar sunt foarte timide cu străinii.

Într-adevăr, după ce schimbară o privire sugestivă între ele, cele două tinere urcară scara, permiţându-i lui Malko să admire unduirile trupurilor ce se sincronizau în modul cel mai provocator.

El o urmă pe Tania Serafian până la Mercedesul alb.

Poarta culisă şi maşina ieşi în strada liniştită, ca apoi să pătrundă în bulevardul pe care venise Malko.

— Unde ne aflăm? întrebă el.

— În cartierul Al-Mansour unde se află cele mai frumoase case din Bagdad. Înainte, aici se întindea un hipodrom, dar Preşedintele a hotărât să construiască cea mai mare moschee din lume. Este aceea, din stânga noastră. Din păcate, lucrările au fost întrerupte din lipsă de bani.

Viclean mod de a se pune bine cu Allah, nu glumă...

— Cred că o asemenea construcţie cere o mulţime de bani, nu?

— Bineînţeles. Dar trăim timpuri grele. Inflaţia este din ce în ce mai mare. Un dolar este echivalent acum cu 2.300 de dinari. Când Irakul era puternic, paritatea era de trei dolari la un dinar...

Ei continuară să străbată bulevardul Al-Mansour şi ajunseră la o intersecţie dominată de un alt portret al lui Saddam. Braţul lui întins la orizontală arăta probabil către viitorul luminos...

Curând trecură prin faţa intrării maiestuoase a unei reşedinţe.

— Aici este intrarea unuia dintre palatele prezidenţiale, comentă Tania Serafian.

Câţiva soldaţi făceau de gardă. Nu se vedea niciun poliţist sau alţi militari în afară de ei. Circulaţia era intensă. Nu arăta ca o ţară aflată în pragul unui război. Malko privi palatul lui Saddam Hussein.

— Este imens, spuse el.

— Da, şi are numeroase grădini. Preşedintelui nostru îi plac nespus palatele. În Bagdad are şase, iar în Tikrit, două, dar de trăit, trăieşte mult mai simplu.

— Unde anume?

— Nimeni nu ştie, răspunse repede Tania. Nimeni nu-l vede niciodată. Mai bine să nu vorbim de asta, făcu ea coborând vocea.

Farurile Mercedesului luminară un pod impozant.

— Este podul „14 Iulie”, spuse irakiana. Vom trece peste Tigru ca să mergem în partea de nord a oraşului.

La 16 iulie 1958, populaţia irakiană îl masacrase pe regele Faysal şi puterea fusese preluată de militari. Haşemiţii îşi luaseră adio de la tron. Malko privi râul Tigru. Niciun vapor nu se zărea pe apele lui. Malurile lui erau acoperite de mărăcini uscaţi. Era de două ori mai lat decât Sena.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La *Jadiriya Equitation Club*, răspunse Tania. Este clubul cel mai exclusivist din Bagdad şi se află pe malul Tigrului. Este frecventat de cei mai importanţi oameni din Bagdad. Se poate face călărie, are numeroase restaurante şi un parc pentru copii. În sezonul frumos, este un loc foarte agreabil. Cândva, Jadiria era cartierul cel mai elegant din Bagdad. Multă lume de vază, ca de exemplu Tarek Aziz, locuieşte încă acolo.

În cele din urmă Tania micşoră viteza, iar Malko văzu pe un zid numele clubului.

Paznicii o primiră pe Tania cu un deosebit respect. Maşina intră pe o alee străjuită de palmieri, lungă de un kilometru, care ducea la o esplanadă unde se aflau parchingurile.

— Noi vom merge la parchingul rezervat VIP-urilor, îi explică ea. La dreapta, este restaurantul *Al Salama*. Are o capacitate de cinci sute de persoane, dar acum vine puţină lume. Oamenii nu mai îndrăznesc să iasă din casă.

Ea parcă maşina lângă un Mercedes negru şi opri motorul.

— Mohammad Rasim a sosit deja, spuse ea. Vă voi duce până la el, apoi vă voi aştepta aici, în maşină. E mai bine să nu intrăm în restaurant.

Malko o urmă de-a lungul unei alei ce şerpuia prin mijlocul unui restaurant sub cerul liber. Înconjurând un podium, aleea se termina la ţărmul fluviului Tigru, unde era ancorat un vas de croazieră. Un bărbat apăru din umbră. Purta pardesiu. Era înalt, cu un nas coroiat şi cu un aer inteligent. El schimbă câteva cuvinte cu Tania Serafian şi se întoarse apoi spre Malko, cu mâna întinsă.

— Bun venit la Bagdad! Aţi călătorit bine?

— Minunat, răspunse Malko, uitând de tentativa de asasinat căreia era să-i fie victimă la Amman.

Tania plecase deja spre parching.

— Bine. Eu sunt Mohammad Rasim al-Tikriti, spuse irakianul. Sunt unchiul şi consilierul lui *sayed* Qusai.

— Qusai Hussein nu a putut veni? nu putu să nu întrebe Malko.

Mohammad Rasim zâmbi:

— Astăzi nu, dar cu siguranţă, îl veţi întâlni imediat ce totul va fi în ordine. Eu am grijă să-i raportez cu fidelitate cele discutate. Chiar în această seară.

Malko fu străbătut de un fior rece. Tania avea dreptate. Se lăsase frigul. Irakianul îl luă de braţ şi îl conduse spre o mică platformă ce nu se vedea de pe esplanadă, la câţiva metri distanţă de apele întunecate ale fluviului. Acolo se aşezară pe o bancă. În depărtare se vedea o torţă aprinsă.

— Ce este acolo? întrebă el.

— Rafinăria din Daura, care alimentează Bagdadul. Dacă americanii o bombardează, nu vom mai avea nici benzină, nici electricitate.

Se intra direct în subiect. Irakianul îl privea atent.

— Eu cred că dacă sunteţi acum aici, cunoaşteţi în ce stadiu se află negocierile noastre. Şi că este nevoie, să le încheiem cât mai urgent. De altfel, prin intermediul nefericitului Nasri, lucrurile evoluaseră destul de bine. Regret că nu mai poate fi de faţă ca să se bucure şi el de succes.

Malko îşi spuse că trebuia să pună punctul pe i.

— Prietenul dumneavoastră Nasri al-Sadoon a fost asasinat la Londra. Un diplomat american, intermediar în această problemă, a fost şi el doborât în ajunul sosirii mele la Amman. Eu însumi am fost

victima unui atentat şi am scăpat cu viaţă printr-o minune. Aşa că înţelegeţi că pentru a continua negocierile trebuie să-i identific pe adversarii noştri. În plus, sunt convins că am fost urmărit de la Amman până aici.

Mohammad Rasim al-Tikriti făcu un gest liniştitor.

— Vă asigur că aici nu riscaţi nimic, zise el. Noi am anchetat toate aceste incidente neplăcute. Suntem siguri că asasinatele din Londra nu pot fi imputate irakienilor...

Malko simţi că ameţeşte. La fel credea şi Capistrano. Era oare posibil ca păsările de pradă de la Casa Albă să ajungă la crimă pentru a sabota „Bagdad Express”? Mohammad Rasim continuă.

— Desigur, şi în tabăra noastră există elemente ostile acestui proiect. Credem că le-am identificat şi că vom putea să le neutralizăm.

Vorbea ca un diplomat, iar Malko remarcă:

— Ştiam că Qusai este şeful unei organizaţii care controlează toate serviciile de securitate din ţară. Mă mir că nu a putut eradica acest gen de opoziţie. Cel puţin tot ce nu vine din partea lui Saddam.

Irakianul se grăbi se precizeze:

— Nu, nu, Preşedintele nu are absolut niciun amestec în toate astea. Dar, în ciuda rolului său important, Qusai nu controlează chiar totul. Structurile noastre de securitate sunt foarte complexe. Vă asigur că acum ţinem sub control întreaga situaţie.

— Totuşi dacă aceste atacuri sunt date de irakieni, aici le va fi şi mai uşor de a acţiona.

— Nu vă faceţi griji. Noi vă asigurăm o protecţie totală. Dar să trecem la fapte. Prin intermediul lui Nasri am ajuns la un acord aproape complet. În schimbul abandonării atacului american, noi ne angajăm să facem schimbări profunde ale regimului. În primul rând *sayed* Qusai va lua conducerea ţării în mod provizoriu, până se va dizolva Consiliul Revoluţiei, se va revizui constituţia şi se vor îndepărta elementele nedorite. În al doilea rând, vor fi autorizate şi alte partide politice în afară de Baas şi se va trece la alegeri legislative şi prezidenţiale într-un termen de optsprezece luni.

— Exact, dar mai rămâne un punct important de lămurit, spuse Malko. Ce se va întâmpla cu Saddam Hussein?

Mohammad Rasim se aplecă în faţă şi spuse în şoaptă.

— Noi le-am propus americanilor o soluţie în „genul Miloşevici”. Preşedintele să fie destituit sau să demisioneze în favoarea fiului său Qusai şi să rămână la domiciliu forţat. Credeţi că vor fi de acord?

Malko fu fericit că nu se află în faţa lui Qusai.

— Nu, zise el cu o voce neutră. Preşedintele Bush nu vede decât două soluţii: un exil într-o ţară aleasă de el sau o soluţie mai definitivă.

El se uită la cerul plin de stele şi răsuflă uşurat. Reuşise aşadar să transmită mesajul brutal al preşedintelui George W. Bush.

Interlocutorul său rămase tăcut o vreme ce i se păru o eternitate.

— Acest punct nu este negociabil? întrebă el într-un târziu.

Malko se uită direct în ochii lui.

— Nu pot să vă dau speranţe imposibile. De fapt timpul presează dacă dorim să oprim maşina de război.

O nouă tăcere urmă. Mohammad spuse:

— Mă rog, eu voi transmite lui *sayed* Qusai tot ce am discutat. Mâine vă voi contacta la Tania, către seară. Până atunci, vă sfătuiesc să nu vă arătaţi prin Bagdad.

— Nu mă voi mişca din casa doamnei Serafian, spuse Malko.

Irakianul se ridică şi-i strânse mâna.

— Vă mulţumesc pentru efortul depus pentru salvarea păcii, zise cu o notă de emfază Mohammad Rasim. Poporul irakian a suferit şi aşa de mai bine de douăzeci de ani.

Lui Malko îi veni ideea să-i amintească diplomatului că însuşi Saddam invadase Iranul la 22 septembrie 1980 şi apoi Kuweitul la 2 august 1990. Cei doi ani de embargo nu erau decât rezultatul acestor nesăbuinţe... Nu venise însă la Bagdad ca să polemizeze.

El se îndreptă spre parking. Mercedesul alb era acolo, iar Tania Serafian asculta muzică.

— Aţi terminat? îl întrebă ea.

— Pentru astăzi, da, zise Malko. Sper că nu vă veţi supăra dacă voi mai rămâne încă 24 de ore pe capul dumneavoastră...

— Nu, nici vorbă. Sunteţi binevenit, făcu ea. Trebuie să plecăm de aici. Ne aşteaptă cina.

În clipa în care voia să plece, în faţa lor apăru o maşină cu farurile aprinse. Era un Porsche negru care se opri chiar lângă Mercedesul lui

Mohammad Rasim. După el, venea o camionetă pe platforma căreia stătea în picioare un bărbat cu cagulă neagră, înarmat cu o mitralieră 12,7.

Pulsul lui Malko făcu un salt puternic.

— Ce mai e şi asta?

— Este Udai. Nu faceţi nicio mişcare.

Cu coada ochiului, Malko văzu coborând din Porsche un bărbat înalt. Avea circa patruzeci de ani şi avea mustaţă şi barbă neagră.

Purta o haină de culoare deschisă şi un papion mare la gât. O femeie se ivi din maşină, după el. Malko avu un şoc: era una din fiicele Taniei Serafian! Cea cu fusta lungă.

Ea îl luă de braţ pe Udai care scoase un baston din maşină. El se îndepărtă şchiopătând uşor, fără să arunce nicio privire Mercedesului alb.

— Aţi văzut? Era cu una din fetele dumneavoastră! remarcă Malko, scandalizat.

— Da. Este Karima. Nu-mi place deloc să ştiu că umblă cu Udai, dar în ţara asta este imposibil unei tinere să-i reziste.

Ea aşteptă ca cei doi să se îndepărteze, apoi demară. Vehiculul cu garda de corp rămase lângă Porsche în parcare.

— Umblă întotdeauna aşa de bine păzit?

— Da, de la atentatul suferit. Are propriul său Mukhabarat, pe *„Fedayin Saddam”**. Membrii lui sunt foarte periculoşi. Îl ascultă doar pe Udai, care îi lasă să facă trafic ilegal.

[Fedayin Saddam – Combatanţii lui Saddam.]*

Curând intrară în cartierul cu străzi liniştite din Jadiriya. Era ora zece noaptea. Malko îşi dădu brusc seama că-i este o foame de lup.

*

* *

Tania Serafian părea frântă de oboseală. Sub lumina crudă a lampadarului de cristal, vârsta i se vedea clar, în ciuda silicoanelor şi a machiajului cu care încerca să ţină piept anilor. Malko îşi zise că fusese o frumuseţe în anii ei tineri. Cu mult înainte de războiul din Golf...

— Sunt niţel cam obosită, făcu ea. Mă duc să mă culc. Sper că nu vă supăraţi pe mine...

— Vai de mine, nu! o asigură Malko, retrăgându-se în camera sa.

Casa era rece, dar camera îi era încălzită de un radiator electric.

Servitoarea intră mai târziu cu un platou pe care se aflau aperitive şi friptură rece de pui, precum şi o sticlă de Defender vechi de 5 ani şi apă minerală.

După ce-şi potoli foamea, Malko se întinse pe pat.

Casa era ciudat de liniştită. Nu avea telefon şi totul părea încremenit. O atmosferă de resemnare...

Lui Malko tot nu-i venea să creadă că se află în Bagdad.

El se întreba care putea fi răspunsul lui Qusai Hussein. Spera ca irakienilor să nu le dea prin cap să-l oprească pe el ostatic. Era aproape convins că răspunsul fiului cel mic va fi negativ.

Nefiindu-i somn, el deschise televizorul. Imaginea dictatorului revenea obsesiv pe micul ecran în cele mai variate ipostaze... Era ca într-un coşmar de care nu puteai scăpa.

Descurajat, Malko renunţă la televizor şi începu să reflecteze la cele întâmplate. În ciuda asigurărilor primite de la diplomatul irakian, nu se simţea deloc liniştit.

Era foarte mică posibilitatea ca însuşi Saddam să fie cauza sabotajelor proiectului „Bagdad Express”. Dictatorul avea metode cu mult mai dure şi mai directe de a înăbuşi orice complot.

Vinovatul putea fi însă un demnitar ce ar fi avut mult de pierdut dacă proiectul ar fi avut şanse de reuşită.

Omul care avea profilul nimerit era Udai, fiul cel mare al lui Saddam, nedemn de a lua puterea, fiind respins din politică din cauza caracterului său incontrolabil, celebru pentru ferocitatea, violenţa oarbă şi toanele lui periculoase.

Rămânea totuşi o nebuloasă. Dacă Udai era la curent cu complotul, de ce nu-l prevenea pe tatăl său?

Malko renunţă să mai caute un răspuns şi căută printre DVD-urile de lângă televizor. Luă la întâmplare unul şi-l puse în funcţiune. Era un film porno. O fată tânără făcea sex cu un negru musculos ca un gladiator care îşi rotea ochii în cap în clipele de mare extaz. Câteva secunde, Malko rămase cu ochii la ecran, apoi un zgomot uşor îi

atrase atenţia. Mânerul aurit al uşii începu să se mişte uşor. Într-o străfulgerare, Malko îşi aminti imaginea bărbatului cu cagula şi cu mitraliera...

Capitolul VIII

Încremenit în patul său, Malko căuta din priviri o armă. În afară de o scrumieră grea din cupru, nu avea nimic în preajmă. În penumbră, apăru o siluetă ce alunecă în cameră închizând uşa în urmă. Camera era luminată doar de ecranul televizorului şi era greu de desluşit chipul intrusului. Brusc, un val de parfum greu îi izbi nările. Când silueta fu la un metru de el, nu mai avu nicio îndoială: era vorba de o femeie.

Malko respiră uşurat şi aprinse veioza de pe noptieră.

În faţa lui se afla Malayeen, una din fiicele Taniei Serafian. Aceasta îl privea de sus, cu un soi de surâs obraznic pe buzele prea roşii. În ochi avea o sclipire tulburată.

Malko sări în picioare. Timp de câteva clipe, cei doi se priviră în tăcere, apoi Malko făcu un pas către ea. Pântecele îl furnica de dorinţă... Malayeen nu făcu nicio mişcare. Dimpotrivă, începu să-şi unduiască bazinul venindu-i în întâmpinare. Cât ai clipi din ochi, cei doi fură unul în braţele celuilalt. Răsuflarea parfumată a tinerei femei îi atingea obrazul lui Malko. El o prinse de talie strângând-o cu putere. Cu braţele moi, ea se lăsa complet în voia lui. Mâna stângă a lui Malko îi urmărea curba sânilor, apoi îi prinse între degete un sfârc întărit. O simplă zbatere a genelor arăta că Malayeen nu e o stană de marmură. El coborî mâna pe curbura feselor, fără ca ea să reacţioneze. I se păru că vede o lucire batjocoritoare în ochii negri. La adăpostul unui corsaj bine strâns pe trup şi a pantalonului ce părea cusut pe ea, tânăra se simţea ca într-o armură.

Malko începu să-i exploreze tot corpul, insistând în partea dintre coapse şi simţindu-i căldura prin ţesătura hainelor. Gurile li se atinseră mai întâi ca din întâmplare, apoi se uniră, într-un sărut înfiorat de dorinţă. Buzele femeii se deschiseră. Malko nu ştia că

femeile irakiene experimentează deja sărutul franţuzesc...

Cu un gest plin de senzualitate, Malayeen îşi încorda braţele calde în jurul gâtului lui Malko şi începu să se unduiască, frecându-se de el. După câteva minute de tratament asiduu, Malko fu adus la incandescenţă. Femeia avea şcoală nu glumă... O prinse de mână şi o trase spre pat.

Malayeen se smulse din strânsoare cu un gest scurt şi se îndreptă spre uşă. Ce ticăloasă neruşinată! Înfuriat la culme, Malko o prinse cu putere ca să nu-i mai poată scăpa printre degete. Închipuita asta merita o lecţie...

Pe ecranul televizorului acţiunea continua, dar pe cei doi nu-i interesa. Lungiţi pe pat ei reluară manejul început în picioare.

Malayeen se lăsă mângâiată, îmbrăţişată şi pipăită şi, din când în când, îi înapoia mângâierile, dar, de câte ori el încerca să-i desfacă centura, se zbătea furioasă.

Era o adevărată târfă.

La un moment dat, el se afla peste ea, strâns lipit, cu picioarele între picioarele ei. Cu o expresie ciudată în ochi, irakiana începu să se mişte ca şi cum Malko ar fi făcut dragoste cu ea... El simţi că explodează. Furios, începu să îşi smulgă hainele. Rezemată pe un cot, Malayeen se uita la filme. Când simţi că se urcă peste ea, îi prinse sexul în mână şi începu să-l maseze.

Enervat, el o respinse şi reluă asaltul. Urmă o învălmăşeală de nedescris. Cei doi se rostogoleau, ca nebunii, căzând chiar din pat, dar Malko nu reuşea să-i dezvelească niciun centimetru pătrat de piele.

Fata părea că se amuză copios pe seama lui. Fără să scoată vreun cuvânt, ea rezista oricărei tentative de cucerire. Exasperat, Malko începu să o mângâie peste pantalon. Malayeen închise ochii şi încetă să se zbată. Apoi respiraţia i se acceleră. Îşi îndepărtă picioarele şi trupul ei veni în întâmpinarea mângâierilor lui. Pe neaşteptate, trupul i se cambră într-un spasm suprem, iar din pieptul ei ieşi un geamăt răguşit.

Nemernica juisa! Satisfăcută, ea îi îndepărtă mâna crispată şi începu să se uite la televizor.

În culmea furiei, Malko sări din pat, o luă de un braţ şi o aruncă jos din pat. Fără niciun menajament, o târî până la uşă şi o dădu afară din

cameră. Circul trebuia să se termine. Atunci, tânăra se răsuci către el şi îl sărută pe gură, lipindu-se încă o dată de trupul lui. Ca un nebun, Malko trase de centura pantalonului şi reuşi să o desfacă. De astă dată, Malayeen nu mai opuse nicio rezistenţă.

Cu un strigăt nearticulat el o pironi de zid şi o penetră în picioare. Rămase timp îndelungat în ea, apoi uşurat, se smulse şi se lăsă să cadă pe pat. Cu coada ochiului o văzu pe Malayeen cum se aranjează şi cum traversează camera ca o fantomă. Uşa se închise în urma ei. Rămas singur, el stinse televizorul. Nu era decât pe jumătate intrigat de atitudinea fetei; în lumea arabă, raporturile dintre bărbaţi şi femei erau atât de complicate, încât, atunci când acestora li se oferea o ocazie, se comportau ca nişte demente.

El îşi încordă auzul. Din marea casă nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Îi venea greu să creadă că se afla la Bagdad incognito, el, un agent C.I.A., numai la câţiva metri distanţă de Saddam Hussein...

Se întrebă cum avea să reacţioneze Qusai la propunerea lui George W. Bush. În câteva ore urma să afle.

*

* *

Un vânt năprasnic îndoia până la pământ copacii din grădină şi un vârtej de praf pătrundea peste tot. Malko se uită la ceas: era 10 şi 10 dimineaţa şi nu se simţea niciun semn de viaţă. El ieşi din cameră şi se îndreptă către sufragerie. Totul era pregătit pentru breakfast. Se servi cu ceai şi biscuiţi, căci nu era cafea.

Undeva, la etaj, sună un telefon şi o voce ce venea dinspre uşă îl făcu să tresară:

— Aţi dormit bine?

Tania Serafian îi zâmbea. Era machiată, coafată, elegantă, într-o *djellaba* galbenă.

Malko se mulţumi să spună un „da” politicos. Gazda sa se servi cu ceai, mereu zâmbitoare.

— Zilele sunt lungi aici la Bagdad. Nu există mare lucru de făcut. În dimineaţa asta mă voi duce la coaforul din hotelul *Rachid*. Apoi mă duc la o întâlnire, voi lua masa în oraş şi pe urmă fac shopping. Dumneavoastră ce intenţii aveţi?

— Aştept un semn de la prietenul nostru, zise Malko.

— Simţiţi-vă ca la dumneavoastră acasă. Dacă fetele mele dau cumva muzica prea tare, nu ezitaţi să le atrageţi atenţia. Se cam plictisesc. Universitatea este închisă şi nu au prea multă distracţie.

În aparenţă, Tania nu ştia prea multe despre progeniturile ei. Malko se întoarse în camera sa. Nu-i mai rămânea decât să aştepte.

*

* *

Era aproape cinci după-amiază, când servitoarea bătu la uşă şi-i spuse o frază lungă în arabă. El ieşi în hol, unde se afla un bărbat înalt, cu mustaţă, care îl întâmpină vesel:

— *Mehraba! [Bună ziua!] Sayed* Mohammad m-a trimis după dumneavoastră. Mă numesc Haida.

Vorbea o engleză uşor de înţeles.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Haida răspunse cu un ton misterios:

— În Saadom Street.

Malko îl urmă. Un Cadillac magnific, mare ca un pachebot, aştepta în faţa uşii. Cei doi se urcară şi maşina demară.

Circulaţia era intensă. Vântul se potolise şi se făcuse vreme frumoasă.

Haida dădu trist din cap.

— Nu se găsesc piese de schimb pentru maşină din cauza embargoului. Când voi avea o pană, voi fi nevoit să renunţ la maşina mea. Am adus-o din Kuweit, în 1990 şi, de atunci nu m-a lăsat niciodată.

Irakianul spusese asta cu o nevinovăţie revoltătoare. El se opri la o intersecţie mare şi viră la dreapta, intrând pe un alt bulevard, la fel de supradimensionat.

— Iată hotelul *Rachid.* făcu el arătându-i o construcţie de pe partea stângă. Este cel mai bun din Bagdad.

Un kilometru mai departe, el făcu dreapta într-un mare bulevard ce ducea către nord. Malko observă un panou uriaş pe care era scris *Jamariya Bridge [Podul revoluţiei]*. Ei traversară Tigrul ce părea destul de secat şi intrară în piaţa Al-Tahrir, unde odinioară erau spânzuraţi

adversarii regimului. Ea fusese mult lărgită şi era legată de Saadom Street printr-un mare pasaj subteran. Haida se opri în faţă la Gulf Comercial Bank.

— Întâlnirea are loc în rândul din faţă al cinematografului *Saadom*.

Malko zări nişte afişe de un erotism naiv şi agresiv totodată. Din păcate, explicaţiile erau în arabă. Haida îi întinse o geantă din plastic cafeniu.

— Aici aveţi dinari. Un bilet costă 250 dinari.

Malko aruncă o privire înăuntru. Geanta era plină cu bancnote noi de câte 250 dinari fiecare. Un teanc de o sută de bancnote făcea însă doar zece dolari.

În faţa cinematografului era o alee ce ducea la *Bagdad Hotel* unde stătuse deja cu ocazia unei misiuni anterioare. Vopsit în alb, hotelul era refăcut şi arbora inscripţia „Happy New Year 2003” – ce demonstra optimistul proprietarului.

El pătrunse în holul cinematografului în care răsuna o muzică asurzitoare. Dădu 250 de dinari casierei şi intră în sală, care era pe trei sferturi goală. Bineînţeles, publicul era format numai din bărbaţi care erau prea săraci ca să-şi cumpere DVD-uri.

Malko îşi ocupă un loc în rândul din faţă. După o jumătate de oră, de el se apropie un bărbat. În semiîntunericul din sală, recunoscu silueta lui Mohammad Rasim. Consilierul lui Qusai Hussein se aplecă spre el.

— Nu v-aţi plictisit prea tare? Scuzaţi-mi întârzierea!

— V-aţi întâlnit cu cine trebuia? îl întrebă Malko.

— Da. Răspunsul lui este pozitiv.

Malko nu putea să-şi creadă urechilor. Fiul cel mic al lui Saddam Hussein accepta să-şi ucidă părintele! El vru să risipească orice umbră de echivoc.

— Vreţi să spuneţi că Saddam va fi eliminat fizic?

— Absolut, confirmă Mohammad Rasim.

Timp de câteva clipe, cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi. Apoi irakianul zise:

— Bineînţeles, pentru asta avem nevoie de o garanţie.

Pulsul lui Malko făcu un salt. Aşa va să zică.

— Ce anume?

— Un document semnat de preşedintele Bush prin care să îşi ia angajamentul că nu va invada Irakul dacă noi acceptăm condiţiile puse de el.

Malko tresări.

— Preşedintele Bush nu poate trimite un asemenea acord *în scris*.

Mohammad făcu un gest ca să-l liniştească.

— Va fi suficient dacă va scrie formula „dispariţie definitivă”. Noi vom înţelege despre ce e vorba. Aşadar ne-am înţeles. Eu nu am mult timp la dispoziţie. Iată ce vă sugerez. Mâine dimineaţă este un zbor către Amman. Plecaţi acolo şi transmiteţi cererea noastră. Noi v-am dat viză diplomatică de trei luni. Cu intrări multiple. Reveniţi cât mai repede cu răspunsul. Ca să mă găsiţi, este suficient să o contactaţi pe Tania. Aici aveţi numărul ei de telefon.

El strecură un cartonaş în mâna lui Malko, apoi se ridică şi părăsi sala, lăsându-l pe Malko pradă unor gânduri contradictorii. Totul părea mai degrabă ireal. Cu toate astea, el avea între mâinile sale pacea dintre cele două ţări. Era prea frumos ca să fie adevărat... Mai aşteptă un timp, apoi părăsi şi el sala. Cadillacul aştepta chiar în faţa cinematografului.

— Aţi vrea să vă plimbaţi un pic? îl întrebă Haida.

— Unde?

— Pe Abu Nawas, unde se află galeriile de artă.

Malko tocmai voia să-l refuze, când îşi aminti de agenta BND, Lili Gehlen. Ea locuia chiar la hotelul *Al Fanar*, pe Abu Nawas. Poate avea ocazia să o contacteze.

— Să mergem acolo, spuse el.

Bulevardul Abu Nawas se întindea de-a lungul fluviului Tigru pe toată lungimea acestuia. Între şosea şi ţărmul apei se aflau zeci de restaurante cu specific pescăresc ce îşi începeau activitatea. Haida opri în faţa unei clădiri albe, de la intersecţia cu o străduţă.

— Aici se află o galerie bună! zise el.

Malko intră. Pereţii erau înţesaţi de tablouri moderne, în culori violente. După ce zăbovi câteva minute, el făcu stânga-mprejur şi îndepărtându-se de Cadillacul parcat ceva mai departe, el pătrunse în hotelul *Al-Fanar*.

*

* *

Holul nu arăta prea impresionant. Locul era cartierul general al pacifiştilor şi a umanitariştilor, atraşi de camerele ce costau 35$, incluzând şi gândacii. Malko se duse la recepţie şi întrebă:

— Aş putea vorbi cu *miss* Gehlen, vă rog?

Funcţionarul controlă registrul şi îi spuse:

— Stă la camera 805. *Miss* Gehlen este în cameră.

Malko urcă la etajul opt cu unicul ascensor în stare de funcţionare. Culoarul era sinistru şi rău mirositor. O lumină slabă abia permitea să descifrezi cifrele de pe uşi. Malko bătu la camera 805.

Uşa se deschise, iar el rămase cu gura căscată. În faţa sa se afla o roşcovană înaltă şi fermecătoare care îl privea intrigată. Nu era tipul de bărbat care să frecventeze un asemenea hotel.

— *Fraulein* Gehlen? o întrebă el în germană.

— *Jawohl.*

— Avem prieteni comuni, spuse Malko. Numele meu este Malko Linge.

Ochii verzi ai nemţoaicei se luminară. Ea deschise larg uşa.

— Intraţi, vă rog. Sunteţi sigur că nu aţi fost urmărit?

El îi explică modul în care venise, iar ea păru uşurată.

— Trebuie să fim extrem de prudenţi, spuse ea. Agenţii din Mukhabarat sunt pretutindeni. Telefoanele sunt ascultate şi în majoritatea camerelor sunt instalate microfoane Aici este însă ceva mai bine decât la *Rachid*...

— Până când veţi mai rămâne aici? o întrebă Malko.

Lili Gehlen scoase un pachet cu ţigări locale, marca *Hamurabi*, iar Malko îi aprinse una. Ea inspiră fumul cu voluptate.

— Nu ştiu, răspunse ea. „Ţinta” mea îşi reînnoieşte viza la fiecare zece zile. Până în prezent, nu am aflat mare lucru. Este foarte greu să „tamponezi” pe cineva aici. Cei de la Centrală vor ca să mai insist. Nu sunt convinsă că voi reuşi.

— Cine este persoana?

— Un apropiat al lui Udai Hussein. Se numeşte Amer al-Hani. A înfiinţat ziarul *Babil* şi se ocupă de afaceri. Udai îl trimite adesea în Liban sau în Iordania. Acum se află plecat, altfel nu aş fi stat în

camera din hotel.

Era un mod elegant de a-i spune că devenise amanta irakianului...

— Cum vă pot fi de folos? îl întrebă Lili.

— Deocamdată, cu nimic. Mâine plec.

Lili Gehlen oftă:

— Ce noroc aveţi! Aici mă sufoc, nu alta. Parcă aş fi într-un submarin. Mă simt total ruptă de restul lumii. Oamenilor le este atât de frică, încât evită să se mai întâlnească.

Cineva bătu la uşă. Ea se duse şi deschise. Prin crăpătura uşii, Malko zări un tânăr.

— Sunt obligată să vă părăsesc, spuse Lili. La *Humanoides* are loc o petrecere şi sunt invitată acolo. Dacă mai veniţi în Bagdad, ştiţi unde să mă găsiţi.

— Dar eu pot să fac ceva pentru dumneavoastră? o întrebă Malko.

Lili Gehlen oftă resemnată.

— Poate reuşiţi să-i convingeţi pe şefi mei că aici îmi pierd timpul. Va fi greu să-i convingeţi. Încearcă să se agaţe de cel mai mic pai.

Ei părăsiră împreună camera şi cu un zâmbet complice se despărţiră în faţa ascensorului.

După cinci minute, Malko se întoarse la Cadillac şi-l găsi pe şofer dormind la volan.

— Mâine dimineaţă la ora şapte, mă veţi conduce la aeroport, îi spuse el.

*

* *

Doi vameşi îmbrăcaţi în civil, cu ochii sclipind de lăcomie, storceau cât puteau de la călătorii ce plecau la Amman: valută, telefoane portabile, aparate de fotografiat, suveniruri. Prevenit de Haida, Malko avea pregătite câteva teancuri cu bancnote. Începu mituiala cu soldatul care controla biletele de îmbarcare. După ce-i verifică tichetul, acesta întinse mâna murmurând cuvântul „bacşiş”. Era un tip modest. Se mulţumi doar cu câţiva dinari. Corupţia la vamă era în floare. Mirosea clar a sfârşit de regim... Funcţionarii nu mai aveau nicio ruşine. Se grăbeau să-şi facă plinul, simţind că nu vor mai putea sta mult în posturile acelea.

Malko nu respiră uşurat decât după ce avionul decolă. În vreme ce avionul se ridica deasupra deşertului, el îşi spuse că misiunea sa mersese nesperat de bine. *Prea bine*, în ciuda opoziţiei manifestate la început.

Bineînţeles, el îi ducea lui Frank Capistrano ceea ce dorise Bush: capul lui Saddam Hussein. Irakienii cedaseră nesperat de uşor. Oare unde era capcana?

Capitolul IX

— Voi fi la Cairo mâine seară, anunţă Frank Capistrano cu glasul lui bolovănos, marcat de oboseală. Te aştept la hotelul *Shepherd*, aflat chiar în faţa ambasadei noastre.

Cu toate că discuţia telefonică prin satelit era protejată, *Special Advisor* al Casei Albe nu avusese chef să discute prea mult despre raportul prezentat de Malko, în legătură cu discuţiile purtate la Bagdad. Chiar dacă irakienii nu erau capabili să le intercepteze, ceilalţi erau. Or, proiectul „Bagdad Express" nu era privit cu ochi buni de toată lumea.

Greg Ritter îşi mângâie enorma barbă plină de picături de cafea şi alte rămăşiţe de la micul dejun.

— Totul este OK? întrebă el cu o frumoasă voce de bas.

De când sosise la Amman, Malko îl contactase, folosind numele de cod „Rabbit". Era obligatoriu să comunice cu Capistrano pe o linie protejată. Greg Ritter se grăbise să-l recupereze la aeroport.

Afară era o vreme îngrozitoare. Ploua întruna şi era un frig ce pătrundea până la oase.

Malko îl găsise pe Frank pe celular când acesta pleca spre Dulles Airport, unde îl aştepta avionul pentru Roma şi apoi spre Cairo. În aceste vremuri grele, consilierul Casei Albe era nevoit să-şi ia toiagul de pelerin pentru a purta în lume mesajele boss-ului său.

— Totul este bine. Trebuie să dau o fugă la Cairo.

— *No problem*, mâine dimineaţă pleacă un avion din Amman, la ora 7 şi 10.

— Atunci… faceţi-mi o rezervare, spuse resemnat Malko.

Spera ca într-o bună zi să poată dormi şi el după pofta inimii…

— *Be my guest! [Sunteţi invitatul meu!]* Aici nu este mare lucru de făcut, dar nu veţi avea condiţii mai proaste ca la hotel. Şi, în plus, este *free*. Veniţi, vă voi conduce în camera de oaspeţi.

La douăzeci de metri de acolo, era un soi de container metalic, cu o cuşetă şi un duş, cu pereţii acoperiţi cu tot felul de fotografii, însoţite de comentarii, care de care mai obscene.

— Masa se serveşte la ora şase, mai zise Ritter. *Have a good day [Să aveţi o zi bună]*.

*

* *

Frank Capistrano asculta atent raportul lui Malko, cufundat în canapeaua din salonul de recepţie al ambasadorului care plecase din Cairo într-o vizită scurtă la Luxor.

Avea chipul cenuşiu şi tras din cauza oboselii acumulate în ultima vreme. Avea aerul unui mafiot. Nici măcar nu se atinsese de paharul cu whisky în care gheaţa se topise deja. Vremea din Cairo nu-l ajuta să se remonteze. Ploua şi bătea un vânt glacial. Nici Malko nu era într-o formă de zile mari. După sejurul său la Arzak, el se trezise cu noaptea-n cap ca să prindă un avion ce se dovedi a avea o întârziere de trei ore din obscure motive tehnice. Din fericire, *Shepherd* se afla chiar în faţa ambasadei americane. Era cel mai vechi hotel din Egipt, construit în 1841 şi renovat în repetate rânduri.

Din sala de mese, se puteau vedea ambarcaţiunile ce navigau pe Nil, acolo unde, odinioară, Winston Churchill sosea cu un hidroavion ca să aterizeze direct pe peluzele Ambasadei Marii Britanii, din vecinătate.

Malko tăcu şi îşi înmuie buzele în cafeaua infectă. Cu ochii pe jumătate închişi, Frank spuse:

— OK, se pare că ai făcut treabă bună. Există însă câteva probleme. Întâi, Preşedintele nu va mai voi niciodată să scrie un document şi să-l semneze. Este exclus.

Malko ar fi vrut să-l întrebe dacă asta era din cauză că preşedintele nu ştia să scrie. La urma urmelor, anumiţi ziarişti britanici îl

botezaseră, „the global village idiot” Acum însă nu era timp pentru glume.

— Ar mai fi o problemă. Este absolut necesar ca la întoarcerea în Bagdad să iei legătura direct cu Qusai şi nu cu intermediarul acestuia. Altfel nu voi putea niciodată să îl conving pe Preşedinte de buna credinţă a părţii irakiene. În sfârşit, pot să-ţi spun că simt că vor să ne tragă pe sfoară. Prea uşor au acceptat condiţiile noastre.

— Cum anume?

Frank Capistrano emise un fel de nechezat lipsit de veselie.

— Sunt convins că vor să sacrifice o sosie. Iar în clipa în care nu vom mai reprezenta un pericol, adevăratul Saddam să răsară şi să ne dea mari dureri de cap. Iar în acel moment, se va alege praful de toată cariera mea şi la fel şi de castelul tău iubit. Vei deveni *persona non grata*, fără drept de apel. Odată demontat dispozitivul nostru militar, moare totul timp de un an. Şi dacă se face de râs în faţa omenirii întregi, Preşedintele riscă să nu mai fie ales. Ce zici de asta?

Malko reflecta asupra acestui punct de vedere. Era clar, el însuşi se afla pe tobogan.

— Poate că am putea cere examinarea cadavrului şi stabilirea identităţii lui prin probe de ADN, spuse el. Dar ştie cineva care este ADN-ul lui Saddam?

Americanul scoase un geamăt înăbuşit.

— Ha! ADN-ul lui Saddam! La naiba cu el! Noi nu ştim nici unde se află Saddam întreg, cu toate eforturile şi cu toţi banii cheltuiţi de NSA sau C.I.A.! Irakienii folosesc fibre optice în comunicaţii. Sistemul lor este complet etanş. Nu se poate intercepta nimic. Nu am reuşit nici să le spargem codurile. Israelienii se laudă că ei au reuşit, dar mint. Se laudă ca să ne facă în ciudă. Cât despre resursele umane, nu am reuşit să recrutăm pe nimeni. În timpul ultimelor inspecţii din 1997, o echipă MI6 avea ca misiune să tamponeze pe un apropiat al lui Saddam, dar totul s-a soldat cu un eşec. S-au efectuat sute de ore de ascultări şi de observaţii prin satelit pentru a-l localiza pe Saddam. S-au repertorizat absolut toate locurile unde s-ar fi putut ascunde. În 1998, toate au fost distruse cu *cruise missiles*. Au fost ucişi 408 civili în adăpostul de la Amiriya, dar Saddam nu a avut nicio zgârietură. Mai târziu, am aflat că obişnuia să-şi petreacă nopţile la câte un localnic...

— Îmbucurător lucru, n-am ce zice... făcu Malko.

Capistrano ridică ochii la cer.

— Ideea ta cu identificarea pe baza unei probe ADN ar putea fi o soluţie, pentru că avem o probă ADN a fratelui său, Barzan Al-Tikriti. Cel care era la Geneva. Ar trebui să fie suficientă.

— Ce vom face aşadar? întrebă Malko.

— Eu unul am de gând să dorm două ore, altfel cad din picioare, zise americanul. Pe urmă, voi dicta o notă rezumativă a tuturor condiţiilor noastre pe care o vei duce la Bagdad şi o vei depune direct în mâinile lui Qusai Hussein. Îi voi fixa un termen destul de scurt ca să putem rezolva problema înainte de sosirea anotimpului cald. Dacă ei acceptă ideea cu ADN-ul, va trebui să precizezi că dacă încearcă să ne tragă pe sfoară, va fi vai şi amar de toţi. Vom transforma Irakul tot în parching.

Malko îşi permise să strecoare o remarcă:

— După cum am mai spus, am fost victima unei tentative de asasinat la Amman, ce a urmat dublului asasinat de la Londra. Dacă propunerile părţii irakiene ar fi fost nefondate, ci numai o cacialma, aceste tentative nu ar mai fi avut loc.

Frank Capistrano trase un fum din ţigara sa, apoi zise:

— Despre Amman nu ştiu nimic, dar în legătură cu cele întâmplate la Londra am ceva informaţii. Israelienii pretind că Nasri Al-Sadoon era unul din cei ce finanţau Al-Qaida.

— Şi este adevărat?

— Nu cred. Dar, după părerea mea este o contralovitură. În cazul în care noi am descoperit cine i-a ucis pe William Combs şi Al-Sadoon, să aibă o motivaţie la îndemână...

— Cine i-ar fi putut preveni în legătura cu „Bagdad Express”?

Frank Capistrano făcu un gest scârbit.

— În anturajul preşedintelui sunt persoane care vor cu tot dinadinsul să se facă război în Irak. Pentru salvarea Israelului. Ar face orice să împiedice orice negociere de pace. Când era vorba de securitatea lor, israelienii ar fi în stare de orice...

Consilierul special al Casei Albe strivi chiştocul ţigării într-o scrumieră şi se ridică în picioare.

— OK. Vei avea mâine documentul. Iar eu voi fi înapoi la

Washington peste patruzeci şi opt de ore.

— În ce fel vom comunica?

— Prin intermediul diplomatului polonez care lucrează la ambasada noastră la Bagdad. Se numeşte Kristof Garlinski. El dispune de mijloace de comunicare protejate.

Cei doi îşi strânseră mâinile cu căldură.

Malko îşi spuse că avea ocazia să o sune pe Alexandra înainte de a intra din nou în acea gaură neagră, care era Irakul.

*

* *

Deşertul se întindea cât vedeai cu ochii sub aripile avionului companiei Airbus Royal Iordanian, în timp ce cobora spre aeroportul din Bagdad. În el călătoreau câţiva ziarişti, un grup de pacifişti suedezi şi irakieni ce se întorceau dintr-o călătorie în Europa.

Roţile avionului atinseră solul. Malko adresă o rugăciune tăcută cerului. Îi rămânea de abordat partea cea mai delicată a misiunii sale. Frank Capistrano îi înmânase un document de două pagini, redactat pe hârtie albă, fără antet şi fără semnătură. Era de fapt un ultimatum. În el se aflau toate cerinţele americanilor, detaliat expuse, punct cu punct. Soarta, lui Saddam era extrem de explicit formulată. Acest document, odată găsit în posesia lui Malko, i-ar fi asigurat acestuia o baie sigură în cuva cu acid. Dictatorul irakian nu se purta cu mănuşi când era vorba de pielea lui.

Aparatul de zbor se imobiliză alături de trei Boeinguri 727 ale companiei irakiene de zbor, care asigurau legăturile zilnice cu Mosul, Kirkuk şi Basorah. Ceva mai departe, erau un Iliuşin ucrainean, un elicopter al ONU şi două elicoptere ruseşti în stare jalnică.

Malko îi urmă pe ceilalţi pasageri pe pasarela ce ducea în aeroportul pustiu. Controlul poliţiei trecu repede, datorită vizei diplomatice. Se ştia că acest tip de viză nu se acordă decât marilor şefi din Mukhabarat. Vameşii însă erau ceva mai bănuitori. Ei se repeziră la geanta diplomatică şi începură să o golească în speranţa că vor găsi ceva bun de bacşiş: un aparat de fotografiat, dolari sau vreun telefon mobil... Din nefericire, Malko nu avea niciun aparat. Vameşul se apucă să-i numere dolarii ca un câine ce miroase că-i rost de vânat.

Tot ce-l interesa erau banii. La hârtii nici nu se uită. Malko înţelese că trebuie să-i dea ceva. Luă o bancnotă de douăzeci de dolari şi o strecură în paşaport. Vameşul o ascunse repede cu un mormăit şi îl lăsă să treacă mai departe. El ieşi din aeroport. Afară era un soare orbitor. Din mulţimea de şoferi ce-şi ofereau serviciile, alese unul ce vorbea niţel engleza şi avea un Chevrolet Caprice, cu vopseaua destul de mâncată de rugină. Când se urcă în maşină, fu întrebat:

— Hotel *Al Mansour?*

Malko încuviinţă din cap, ştiind că de acolo va pleca la Tania Serafian. El se destinse în timp ce maşina rula spre nordul oraşului traversând cartierul Mansour.

Hotelul se afla pe ţărmul fluviului Tigru ce străbătea tot Bagdadul. El debarcă într-un hol imens şi întunecat, plin de lume. Erau tineri proaspăt căsătoriţi cu familiile lor. Soţiile purtau veşminte superbe şi erau însoţite de femei. Era obiceiul ca un cuplu de tineri căsătoriţi să-şi petreacă noaptea nunţii într-un hotel de lux, oricât de mare ar fi fost sacrificiul făcut pentru asta.

În timp ce noaptea nunţii se consuma, rudele se distrau cu orchestre improvizate. Rămânea de strajă doar o femeie ce trebuia să ducă cearşaful cu proba virginităţii tinerei mirese, ca pe un drapel victorios... În Irak, nu era de glumit cu onoarea.

Malko urcă într-o cameră ce mirosea a mucegai, cu draperii nu prea curate, dar care avea o minunată privelişte a fluviului cu podul Sinai. Sub arcadele sale se ascundea o modestă baterie cu DCA, greu de comparat cu armata aeriană americană. Ceasul Breitling arăta ora şase. Tania Serafian trebuia să fie acasă! El formă numărul lui Haida, şoferul lui Mohammad Rasim. O voce de femeie răspunse imediat:

— Alo, *aiwa?*

— *Sayed* Haida, ceru Malko.

Peste câteva secunde, o voce de bărbat răspunse în arabă. Malko recunoscu vocea lui Haida. Acesta se arăta bucuros că îl aude.

— Sunt la hotelul *Mansour*. Puteţi veni aici?

— Sosesc într-o jumătate de oră, spuse Haida fără alte comentarii.

*

* *

Imensul Cadillac alb aştepta în faţa intrării, înconjurat de nuntaşii ce continuau să invadeze hotelul. Era joi, zi dedicată căsătoriilor. Haida strânse îndelung mâna lui Malko şi se urcă la volan.

— *We go to Mrs Serafian's house [Mergem la casa doamnei Serafian]*, spuse Malko.

Îi mai rămânea să-l anunţe imediat pe Mohammad Rasim. Documentul primit de la Capistrano se afla la el, din motive de securitate, căci agenţii securităţii i-ar fi controlat camera în lipsă.

Peste o jumătate de oră, Cadillacul oprea în faţa hidoasei vile ridicate de răposatul Nasri al-Sadoon.

Servitoarea le deschise uşa imediat şi îl conduse în interior. Malko se întrebă dacă vulcanica Malayeen era acasă. Zgomotul unor tocuri înalte îl făcu să se întoarcă. Tania Serafian cobora scările de marmură, dreaptă şi majestuoasă. Era la fel de apretată şi machiată ca de obicei. Şi mai era ceva în plus: pe chipul ei apăruse o expresie aproape ostilă. Malko simţi că i se strânge inima. Se strădui să zâmbească şi se aplecă să-i sărute mâna.

— Sunt dezolat că am fost nevoit să vă deranjez din nou, dar nu am vrut să utilizez telefonul ca să vă contactez.

— Aşadar v-aţi întors la Bagdad, zise ea ca şi cum nu era evident.

— Exact, admise Malko. Eu...

Ea îl întrerupse cu o voce rece ca gheaţa.

— Nu ar fi trebuit să faceţi asta...

— De ce? întrebă Malko, străduindu-se să zâmbească.

— Pentru că sunteţi în primejdie de moarte, spuse în şoaptă armeanca. Şi pentru că, venind aici, puneţi şi viaţa mea în primejdie.

Capitolul X

Malko simţi o furnicătură neplăcută pe şira spinării. Era clar că Tania Serafian nu glumea. Oare ce se întâmplase? El încercă să obţină o explicaţie.

— Cine îmi doreşte răul? o întrebă el.

Irakiana se uita la o frescă ce reprezenta un dragon şi spuse cu o

voce nesigură.

— Nu pot să vă spun. Cert este că v-aţi făcut un mare duşman în ţara asta.

— Ştiaţi însă că voi veni din nou aici, obiectă Malko. De ce v-aţi asumat acest risc?

— Pentru că Nasri mi-a cerut să fac asta, fără să-mi explice nimic. Am vrut să-i respect dorinţa. Ştiu că aveţi de partea dumneavoastră oameni la fel de puternici, dar eu nu vreau să mă trezesc între ciocan şi nicovală.

Femeia era destul de clară. Malko nu mai avea ce zice, aşa că se înclină.

— Înţeleg. Nu vreau să vă cauzez vreo neplăcere. Oricum, sunt deja instalat la *Mansour*. La revedere!

— Vă urez un sejur plăcut, spuse Tania, apoi îi întoarse spatele şi urcă scara.

Urarea putea fi o mostră de umor negru... Abia când urcă în Cadillac, Malko înţelese. Totul se explica. Cu siguranţă, sponsorul atentatului din Amman fusese Udai. Or, acesta era amantul Karimei, fiica Taniei Serafian. Cu siguranţă, aceasta îi vorbise despre prezenţa lui Malko în casa mamei sale. În cele din urmă, poate că era mai bine să stea la *Mansour*. Haida îl întrebă:

— Unde mergem acum?

— La *Mansour*. Puteţi să-i spuneţi lui Mohammad Rasim că m-am întors la Bagdad şi că aş vrea să-l văd?

— *Aiwa*, răspunse simplu şoferul.

Holul hotelului răsuna de glasurile zecilor de persoane care făceau coadă în faţa ascensoarelor.

Când ajunse în cameră, Malko privi de la fereastră apele Tigrului şi cerul înstelat. Oare cât timp va dura aşteptarea sa? Un ţipăt de femeie îl făcu să tresară. Ţipătul venea din camera alăturată. Malko îşi încordă auzul. Se auzeau ecourile unei dispute purtate în arabă.

Iată aşadar o căsnicie care începea cu stângul. Frustraţi de ani întregi de abstinenţă, arabii aveau tendinţa de a nu se purta cu prea multă delicateţe când aveau o femeie în patul lor. Chiar dacă aceasta era virgină. Un vacarm infernal se auzea dinspre parcare unde familiile mirilor se distrau cum puteau.

*

* *

Telefonul său sună la ora unsprezece şi recunoscu vocea lui Haida:

— Sunt jos, *sayed* Malko.

Malko străbătuse camera în lung şi în lat timp de două ore.

— Cobor imediat, zise el.

Haida sări din Cadillac ca să-i deschidă portiera, apoi demară imediat.

— Acum mergem la *souks*, făcu el.

Trecură peste podul Sinak, apoi virară la stânga în Rachid Street, inima vechiului oraş. Cele mai multe buticuri erau deschise, iar trotuarele erau invadate de vânzători de toate categoriile. După ce merse un kilometru, Haida se opri. Acolo, trotuarele erau practic acoperite cu mii de cărţi de ocazie, în toate limbile pământului. Intelectualii ajunşi în sapă de lemn vindeau tot ce mai aveau ca să-şi ţină zilele. O mulţime compactă umplea străzile. Malko mergea în spatele lui Haida, care-l conduse pe o stradă perpendiculară, unde vânzătorii îşi etalau comorile.

Toată zona cuprinsă între Rachid Street şi Tigru era rezervată comerţului de tot felul. Haida se opri în faţa unei cafenele *Chahbandar*.

— *You wait here! [Aşteptaţi-mă aici!]* spuse el şi se făcu nevăzut.

Malko intră în cafeneaua ticsită de lume. Pe banchetele din lemn stăteau numai bărbaţi care beau ceai sau cafea şi discutau despre afaceri. Pereţii erau în întregime acoperiţi cu postere, gravuri, tablouri şi fotografii vechi. Câţiva bătrâni trăgeau din pipele lor cu apă, fără să le pese de vacarmul din jur. Malko se aşeză la capătul unei banchete şi i se aduse ceai. Cu buzunarele burduşite cu teancuri de bancnote a câte 250 dinari, se simţea bogat. Nu ştia ce caută el acolo. Oamenii din jur îi zâmbeau, iar un vecin îl întrebă dacă este american... Aici lumea părea că nu se gândeşte la război.

Haida reapăru peste o jumătate de oră şi-i făcu semn ca să-l urmeze. Ei pătrunseră într-o legătorie de cărţi. Artizanul îl invită pe Malko după o perdea. Acolo îl aştepta Mohammad Rasim al-Tikriti, instalat pe un taburet.

*

* *

— Aţi călătorit bine? îl întrebă irakianul cu o politeţe deosebită.

— A fost obositor, dar interesant, răspunse Malko. V-am adus un document care va face ca lucrurile să avanseze.

El îi întinse paginile primite de la Frank Capistrano. Mohammad Rasim îşi puse ochelarii şi începu să citească pe-ndelete. Când termină, el împături hârtiile, şi înălţă privirea.

— Pot să le păstrez?

— *Trebuie* să le păstraţi şi să i le daţi lui Qusai Hussein. Eu am primit instrucţiuni să-l întâlnesc personal şi dacă este de acord cu termenii acestui document, să stabilim o înţelegere.

Se aşteptase ca irakianul să respingă condiţia ce prevedea ADN-ul, dar Mohammad părea complet senin... El vârî documentul împăturit în buzunar şi îl privi pe Malko.

— Îi voi transmite totul promise el. Dar *sayed* Qusai este foarte ocupat. Va trebui să vă înarmaţi cu multă răbdare dacă vreţi să-l întâlniţi. Dacă va binevoi să o facă...

— Unde? nu se putu abţine Malko.

— Acasă la Tania Serafian mi se pare foarte nimerit.

— Am văzut-o ieri, dar nu mai doreşte să se amestece în negocierile noastre

Irakianul zâmbi indulgent.

— Da, uneori este cam nervoasă. Ce vreţi? Este o femeie singură acum, nu-i aşa? O voi convinge eu să accepte. Acum trebuie să vă las. Haida vă va conduce pe strada Harasat unde sunt mai multe restaurante destul de plăcute, cu mâncare bună.

El îi strânse mâna lui Malko, ridică perdeaua şi dispăru.

După ce mai aşteptă câteva minute, Malko ieşi şi el din *souk*. Împreună cu Haida se întoarse la maşină. Curând ajunseră în Harrasat Street, un fel de Champs-Elysees al Bagdadului. Pe o distanţă de un kilometru se înşirau numai restaurante moderne şi magazine cu aparatură electronică, mobilier şi confecţii de lux.

Haida opri în faţa unui *Babeech*, unul din noile restaurante. Interiorul era rece, lipsit de personalitate. La câteva mese se aflau

familii cu mulţi copii. Meniul era acelaşi ca peste tot în Bagdad: mezes şi kebab sau peşte cu aspect dubios. Ca băuturi: bere şi vin.

Malko regretă că nu a contactat-o pe frumoasa Lili, dar se gândi că nu ar fi fost rezonabil din partea lui.

Oare cât va fi nevoit să mai aştepte până-l va contacta pe fiul lui Saddam? În Orientul Mijlociu timpul era elastic.

*

* *

Şeful restaurantului de la hotelul *Jefferson* se grăbi să-l ajute pe bărbatul care tocmai intrase ca să-şi scoată haina de blană. În acest sfârşit de ianuarie, la Washington era extrem de frig.

— Prietenii dumneavoastră au sosit deja, spuse el conducându-l către o masă aflată la capătul sălii în formă de „L”.

Era unul din localurile cele mai selecte din Washington, aflat pe 16th Street, la câteva sute de metri de Casa Albă. Lumina era redusă. Pe fiecare masă era o lumânare aprinsă. Domnea o atmosferă plină de discreţie. Nou venitul se aşeză la o masă rotundă unde se aflau deja trei bărbaţi.

— Ce doriţi să beţi? îl întrebă unul dintre ei.

— Un Defender „Very Classic Pale”, *on ice,* completă nou venitul.

Şeful restaurantului se grăbi să comande băutura. După ce li se aduse băutura şi se serviră, ultimul sosit spuse cu o voce grea de subînţelesuri:

— Tocmai l-am văzut pe Preşedinte. Este o catastrofă.

Urmă un moment lung de tăcere grea. Şeful restaurantului îi urmărea atent de la distanţă. Cei patru clienţi făceau parte dintre cei mai puternici bărbaţi din Washington. Erau consilieri prezidenţiali şi membri în Defense Policy Board din Pentagon. De obicei consumau veseli, făcând uneori comentarii îndrăzneţe în legătură cu „creaturile” care se hazardau să vina în acel loc select. La *Jefferson* existau de asemenea şi nişte camere discrete.

Nou venitul le relată ultimele evenimente, apoi atmosfera se destinse niţel şi unul dintre ei îl chemă pe şeful chelnerilor să comande de mâncare: *New York steak medium rare* şi *Caesar Salad.* Acei oameni puternici şi bogaţi nu aveau deloc imaginaţie în

domeniul gastronomic.

— Eu cred că am găsit o soluţie, spuse unul dintre ei.

— *No kidding, George?* făcu neliniştit Richard.

Era un tip cu părul grizonat, pieptănat spre spate, cu ochi inteligenţi, o gură senzuală şi o bărbie puternică. Genul de bărbat cu succes la femei, dar care nu le consacra acestora prea mult din timpul său.

— Nu. Totul este pregătit. Am nevoie doar de undă verde.

— Sper că deştepţii ăia de la Langley nu ne vor pune beţe în roate... făcu Henry.

— Nici nu vor fi înştiinţaţi. Operaţia aparţine 100% Pentagonului. Se ocupă special Forces şi Military Intelligence. Aşadar şi succesul este de 100%!

— Să te audă Dumnezeu, oftă Richard. Să nu mai pierdem niciun minut. Când ieşim de aici, eu voi trece de cealaltă parte a râului, promise George.

Pentagonul se afla pe ţărmul sudic al râului Potomac, în Virginia.

Imediat, Richard îşi recăpătă buna dispoziţie şi-l chemă pe şeful restaurantului.

— Pearson, adu-ne o sticlă cu cea mai bună şampanie pe care o ai!

În aşteptare, el îşi aprinse un superb trabuc dominican pe care îl aprinse cu un Zippo „White House”.

Curând veni şampania într-o frapieră. Era un Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1995. Cei patru ridicară cupele şi ciocniră:

— *God helps us! [Dumnezeu să ne-ajute!]*

*

* *

Malko ajunsese la capătul răbdării. Aştepta de trei zile. În fiecare dimineaţă era aşteptat în faţa hotelului de către şoferul Haida ca să-l ducă oriunde avea chef, dar nu primise niciun semn de la Mohammad Rasim... Deşi vremea era acum frumoasă, distracţiile oferite de Bagdad erau limitate. Fără nicio noutate, nu dorea să-l contacteze pe diplomatul polonez la fosta Ambasadă Americană. Ce ar fi putut să-i spună?

El ieşi din hotel.

— Unde vreţi să ne plimbăm? îl întrebă răbdătorul Haida.

— La *Rachid*, răspunse repede Malko.

Încă nu vizitase cel mai grozav hotel din Bagdad, frecventat mai ales de ziarişti şi plin de agenţi Mukhabarat.

Ajunseseră acolo destul de repede. El traversă holul maiestuos, trecând prin faţa recepţiei. Un mustăcios bănuitor făcea de pază în faţa ascensoarelor. Malko se îndreptă spre barul *Sheherezade*. Era pustiu. El deschise o uşă ce dădea spre piscină şi grădini. Acolo constată cu surprindere că Lili înota de zor! Fata îl zări şi-i făcu veselă un semn. Ieşi din apă şi îi întinse mâna.

— Ce surpriză plăcută, zise ea.

— Nu vă este frig?

— Nu. Este singura piscină încălzită din Bagdad. Mai staţi mult aici?

— Încă nu ştiu, făcu Malko prudent. Dar dumneavoastră?

„Omul meu" se află aici. Va coborî curând. Mâine s-ar putea să cinăm la *Tinjan*. El va pleca la Mosul pentru douăzeci şi patru de ore.

Cu o voce joasă ea mai spuse:

— Am aflat ceva ce v-ar putea interesa. Vom vorbi însă mâine. Ne putem întâlni direct la restaurant. Toată lumea ştie unde se află.

Înfăşurată cu un prosop, Lili intră în vestiarul femeilor. Malko trebuia să ia masa singur.

*

* *

Un elicopter Black Hawk de culoarea nisipului zbura la câteva zeci de metri deasupra deşertului cu toate luminile stinse, deşi se afla în *no flying zone* la sud de paralela 33.

Pilotul aplecat deasupra unei hărţi anunţă:

— Nu este departe de aici. Aprinde proiectoarele!

Puternicele faruri de aterizare luminară un peisaj lunar, apoi se ivi o pistă de zbor şi un vehicul ce aştepta. Era un Chevrolet 4×4. Se deschise o portieră şi un bărbat coborî din el agitând braţele.

— Coborâm, anunţă pilotul.

Aparatul Black Hawk se lăsa stârnind nori mari de praf. Pista de

aterizare se afla la circa 80 kilometri la sud-vest de Bagdad şi la 40 de kilometri de frontiera saudită.

Cele patru portiere ale Chevroletului se deschiseră şi din el îşi făcură apariţia mai mulţi bărbaţi, femei şi copii. Unul din ocupanţii elicopterului se îndreptă spre un membru al grupului şi îl întrebă în engleză:

— Sunteţi profesorul Hamid al-Nassiri?

— Da.

— Familia dumneavoastră este aici?

— Da. Sunt toţi cei care au vrut să vină. Soţia, copiii, două dintre surorile mele cu mama şi un văr. Dar...

— OK, urcaţi-vă repede.

În cinci minute, toată lumea era în elicopterul Black Hawk. Motoarele începură să huruie şi aparatul se ridică greu de la sol şi se îndreptă către sud. În două ore avea să ajungă la Dahram, la baza americană a Forţelor speciale. Pilotul transmise un mesaj ce semnala că operaţia a decurs normal şi că profesorul Al-Nassiri şi familia sa erau la bord. Mesajul avea să fie retransmis la Pentagon.

*

* *

Torturat de o mare nelinişte, Malko nu reuşea să închidă ochii. În depărtare se auzi o rafală de mitralieră. La acea oră Qusai ar fi trebuit să fi citit mesajul lui Frank Capistrano. Ce avea să hotărască oare? Ca întotdeauna, americanii cereau prea mult, sau poate că ştiau mai multe lucruri decât Malko...

El îşi spuse că ar fi fost o minune dacă fiul lui Saddam accepta.

*

* *

Lunga masă de conferinţe a celor din *Defense Policy Board* din Pentagon era acoperită cu documente. Richard Mulden, consilier al preşedintelui Bush, privi mulţumit la cei şase bărbaţi aşezaţi în jurul ei.

— Am veşti bune pentru voi, zise el. Special Forces au reuşit să exfiltreze familia profesorului Hamid al-Nassiri. A fost o operaţiune

pentru care Military Intelligence a muncit timp de trei luni. El a acceptat să trădeze în cele din urmă în schimbul unei compensaţii financiare importante şi a obţinerii vizei britanice.

— Nu va veni la noi? întrebă mirat unul din participanţi.

— Nu. Preşedintele nu a considerat că ar fi oportun. Dar faptul nu are nicio importanţă. După câte ştiţi, profesorul irakian este de mai mulţi ani adjunctul ministrului Industriei Militare din Irak, Abdul Tawah Mullah Huwaysh. El va depune o mărturie în scris a programului secret de distrugere în masă al guvernului lui Saddam Hussein. Este vorba de un *material breach [violare materială]* incontestabil, şi asta ne va permite să înlăturăm reticenţele anumitor aliaţi ai noştri privitoare la o acţiune armată.

Declaraţia sa produse o mare bucurie celor prezenţi:

— În ce constau revelaţiile profesorului Al-Nassiri? întrebă cineva.

— Este vorba de o uzină cumpărată din Coreea de Nord, care fabrică obuze încărcate cu gazul VX. Elementele ei au fost livrate cu vaporul. Avem la dispoziţie toată documentaţia privitoare la această afacere. Profesorul Al-Nassiri este gata să depună mărturie în faţa Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite. De asemenea el va declara că Saddam a primit din Coreea elementele de fuziune pentru fabricarea rachetelor cu o rază de acţiune de 600 kilometri. El ne va furniza şi numele altor oameni de ştiinţă care lucrează la acest proiect.

Richard Mulden tăcu, satisfăcut de discursul său. Cineva întrebă:

— Sunteţi sigur că va depune această mărturie?

— Absolut sigur, răspunse potentatul.

Adevărul era că mărturisirea cu pricina se afla chiar în geanta sa diplomatică. Fusese dictată cuvânt cu cuvânt de către specialiştii din Military Intelligence din Pentagon.

Aceasta cuprindea absolut totul. Era tot ce trebuia ca războiul din Irak să poată fi declanşat.

Prea puţini erau cei ce ştiau adevărul curat. Ceilalţi puteau dormi cu conştiinţa împăcată. Astfel aveau să scape de coşmarul numit Saddam Hussein.

— Sunteţi convins că profesorul nu-şi va retracta mai târziu declaraţiile?

— Bineînţeles.

Omul de ştiinţă irakian nu avea să primească cele zece milioane de dolari decât atunci când toată afacerea se va termina. În afară de bani, el avea şi motive personale de a se răzbuna pe dictatorul irakian. Acesta ordonase împuşcarea celor doi fraţi ai săi, care făcuseră imprudenţa de a lucra pentru Hussein Kamel, dezertorul din 1995. Bineînţeles, puţinii membri ai familiei sale care rămăseseră în Irak, riscau să plătească foarte scump trădarea lui. Nu puteai să faci omletă fără să spargi ouăle...

Paul Wolfowitz, consilierul preşedintelui Bush, întrebă brusc:

— George Tenet este la curent?

— Va fi curând.

— Se va înfuria cumplit...

Wolfowitz râse satisfăcut.

— Puţin îmi pasă. Nu înţeleg de ce Preşedintele are atâta încredere în el. Omul ăsta face orice ca să-l scape pe Saddam. Este un prăpădit de pacifist... Acum o să-l înfundăm...

Participanţii la reuniune ignorau dedesubturile acestei manipulări. Pentru ei era evident că vulturii din Pentagon aveau dreptate. Paul Wolfowitz se ridică în picioare.

— Acum mă duc la Preşedinte, zise el.

*

* *

Pentru prima oară de mai multe zile, Malko avea moralul ceva mai ridicat, cu toate că nu avea încă nicio veste de la consilierul lui Qusai. Urma să cineze cu Lili Gehlen la *Finjan*. El traversă holul şi căută din ochi Cadillacul lui Haida, care în mod normal îl aştepta în faţa peronului hotelului *Mansour*.

Coborî treptele şi privi în jur. Dintr-o dată se trezi înconjurat de patru bărbaţi răsăriţi ca din pământ. Ei spuseră câteva cuvinte în arabă şi îl duseră la un Opel alb ce staţiona în parching. Îl împinseră înăuntrul maşinii şi îi puseră cătuşe la mâini. Apoi îl legară la ochi cu o banderolă neagră. Totul fu executat fără brutalitate, dar cu o eficacitate deplină. Malko protestă în engleză, dar nu primi niciun răspuns. Maşina demară. Rulă timp îndelungat, apoi încetini viteza şi

se opri. Fu dat jos din maşină şi atunci banderola neagră îi căzu de la ochi. Avu timp să vadă un zid înalt şi câteva foişoare de observaţie.

Nu era semn bun...

Capitolul XI

Frank Capistrano lăsă neterminat hamburgerul din faţa sa şi îşi termină băutura. Era atât de nervos, încât nu putea înghiţi nimic. Se întorsese de la biroul său din Casa Albă după ora zece noaptea. Înainte să se culce, căută pe Internet ziarul *Washington Post*, ce avea să apară a doua zi. Un articol etalat pe patru coloane şi fotografia unui arab îi atrase atenţia: *Important Iraki scientist flees his country. [Un important om de ştiinţă irakian evadează din ţara sa.]*

El citi articolul care dădea numele detectorului: Hamid al-Nassiri. Ziarul îl prezenta ca fiind braţul drept al ministrului Industriei Militare, Abdul Tawah Mullah Huwaysh. Fugarul ceruse azil politic la Ambasada Americană din Amman. El promisese că va aduce probe extrem de importante în legătură cu programul clandestin irakian de înarmare. Probe, pe care inspectorii ONU nu reuşeau să le descopere.

Autorul articolului era Bob Woodward. El cita surse „neidentificate" din Pentagon.

Special Advisor al Casei Albe privi stupefiat ecranul monitorului.

Desigur că Preşedintele era şi el la curent cu acest lucru. Or, Frank Capistrano tocmai îl întâlnise. De ce oare nu-i spusese nimic?

Se hotărî să-l sune pe George Tenet. Directorul C.I.A. răspunse imediat. Abia sosise şi el acasă.

— Am aflat şi eu despre bomba asta de acum două ore. Acum încerc să aflu amănunte, spuse el.

— Nu sunteţi amestecat în operaţiunea asta? întrebă Capistrano.

— Nu. Este opera Pentagonului. Dar au ţinut totul în secret. Nu mă miră însă acest lucru. Aşa procedează ei.

— Mai exact, ce ştiţi despre asta?

— Pentagonul a trimis ştirea la ziar. Tipul care a evadat nu a pus niciodată piciorul în Iordania. A fost pescuit direct din Irak cu un

elicopter şi dus în Arabia Saudită, apoi în Kuweit. Operaţiunea a fost pregătită de britanicii infiltraţi printre inspectorii ONU. O unitate a Forţelor speciale staţionate în Dahram a dus la bun sfârşit fuga savantului irakian, pregătită de mai multe săptămâni. El a fost îmbarcat cu familia sa şi acum se află la una din bazele noastre din Kuweit.

— Există vreo reacţie irakiană?

— Nu încă.

— Cine este de fapt acest personaj?

— Un specialist în războiul chimic şi în rachete. Multă vreme a lucrat la Ministerul Industriei Militare irakian. Doi fraţi ai lui au fost executaţi la ordinul lui Saddam în 1995. Imediat, Hamid al-Nassiri a fost îndepărtat şi nu a mai făcut nimic important.

— Atunci de ce a mai fost scos din Irak?

— Pentagonul pretinde că tipul ăsta deţine informaţii importante asupra duplicităţii lui Saddam Hussein.

— Foarte bizară afacere, făcu Frank Capistrano. Cred că va prejudicia mult proiectul nostru. Încercaţi să aflaţi mai mult?

— Astă-seară va fi greu. Mâine-dimineaţă însă, trec la contraatac, promise George Tenet.

Lui Capistrano îi pierise somnul. El îşi aprinse o ţigară şi începu să reflecteze. Coincidenţa era prea din cale-afară.

Preşedintele Bush fusese *obligat* să îi înştiinţeze pe consilierii săi despre planul „Bagdad Express”, iar aceştia reacţionaseră imediat.

Era absolut necesar ca agentul Malko Linge să fie scos imediat din Irak. Proiectul „Bagdad Express” era momentan la pământ. Kristof Garlinski putea declanşa o procedură de urgenţă. Uitând de oboseală, Capistrano luă legătura cu centrala din Langley şi dictă un mesaj pentru diplomatul polonez. Acum la Bagdad era ora şapte dimineaţa. Nu mai era niciun minut de pierdut.

*

* *

Malko aştepta ca uşa celulei să se deschidă. I se confiscaseră lucrurile, dar nu fusese maltratat. Singur, într-o celulă destul de curată, el petrecuse o noapte albă, aşteptând să fie scos în orice clipă

şi dus într-o cameră de tortură.

Un gardian însoţit de un ofiţer îi aduse doar supă şi biscuiţi. Malko îl întrebă:

— Unde mă aflu?

— La închisoarea din Abu Gharib, spuse ofiţerul într-o engleză chinuită.

Era o închisoare din vestul Bagdadului.

— De ce am fost adus aici? insistă Malko.

— *You are a spy. A very big spy for Israel! [Sunteţi spion. Un spion al Israelului.]*

— Nu sunt spion. Sunt cetăţean austriac, protestă Malko. Trebuie anunţată ambasada mea.

Irakianul scutură din cap şi repetă:

— *You big spy*.

El îi întoarse spatele şi părăsi celula. Uşa se trânti sinistru în urma lui. Malko privi la bolul cu supă în care pluteau nişte chestii greu de definit. Trebuia să încerce. Nu avea de gând să moară de foame.

După ce mâncă, se întinse pe patul tare şi încercă să reflecteze. Fusese arestat de Mukhabarat, care era condus de Qusai Hussein. Aşadar, acesta nu apreciase propunerea americană. Malko încercă să-şi dea curaj. Doar nu era în Grecia Antică unde cei ce aduceau veşti proaste erau ucişi... El se gândi la Lili Gehlen care îl aşteptase în zadar la restaurantul *Al Finjan*. Poate că, îngrijorată, îi va alerta pe şefii săi din C.I.A....

*

* *

George Tenet intră în biroul lui Frank Capistrano. Era încruntat şi obosit.

— Dă-mi mai întâi veştile proaste, zise Frank.

— Păi, veşti bune nici nu am, replică Tenet. Am numai proaste. Foarte proaste. Malko Linge a fost arestat aseară la Bagdad, când a ieşit din hotelul *Mansour*. A fost dus la închisoarea Abu Gharib, din Bagdad. Informaţia a fost transmisă de Kristof Garlinski care încearcă să afle mai mult.

Irakienii reacţionaseră foarte repede. Adio exfiltrare!

— Şi ce alte veşti rele mai ai?

— Numiţii „Likudniks”, aliaţi ai Pentagonului vor să ne muşte pe la spate. Am reuşit să pun mâna pe o copie a „confesiunii” lui al-Nassiri. Este o compilaţie ce cuprinde toate poveştile fumate de mult de ai noştri, provenite din surse deocheate sau fabricate la comandă. Băieţii de la Pentagon au născocit un act de acuzare contra lui Saddam Hussein, care i-ar face să râdă şi pe cei mai proşti analişti ai noştri. Poartă însă semnătura „marelui” om de ştiinţă irakian şi asta îl face credibil.

Furioşii noştri au acum ce vor: un *material breach* venit din partea unui irakian cunoscut ca fiind o persoană credibilă.

— Unde se află acesta în momentul de faţă?

— Tot în Kuweit, cu toată familia sa.

— A dat declaraţii presei?

— Nu. Vor să-l aducă în fata Consiliului de Securitate al ONU.

Fapt ce din fericire, necesita niscaiva pregătiri.

— Va trebui să stopăm circul ăsta.

— Cum? Preşedintele se umflă în pene de fericire. M-a convocat ca să-i furnizez niscaiva „sos” pentru declaraţiile irakianului. Colegii noştri, Richard Perle şi Paul Wolfowitz, vor fi şi ei acolo. Bineînţeles, ei culeg toate aplauzele.

— OK, mormăi Frank Capistrano. Nu întârzia să mă chemi după aceea. Eu o să încerc să văd cum anume să-l scot pe Malko Linge de acolo. Cât despre restul, cred că s-a dus totul de râpă...

*

* *

Malko tresări: uşa celulei sale se deschise şi înăuntru pătrunse gardianul care vorbea engleza, cu nişte foi în mână. El se opri în faţa lui Malko şi spuse rar:

— Aţi fost condamnat pentru spionaj de către un tribunal militar special.

— Condamnat la ce? făcu Malko şocat de această justiţie expeditivă.

— La spânzurătoare, zise gardianul, ca şi cum era de la sine înţeles. Va trebui să semnaţi aceste hârtii.

Ce tribunal era acela fără prezenţa acuzatului şi fără avocat?...

Malko privi paginile redactate în limba arabă.

— Nu o să semnez absolut nimic. Vreau să văd un diplomat al ambasadei mele.

Gardianul nu mai insistă şi ieşi din celulă. Rămas singur, Malko se întrebă dacă nu cumva era ultima noapte din viaţa lui.

Ori era vorba de vreo cacialma, ori doreau să trimită un mesaj dur americanilor. Malko risca să fie folosit drept pildă. Cu greu, el încercă să-şi pună gândurile în ordine.

Era pentru a doua oară în lunga sa carieră când se afla într-o închisoare irakiană, condamnat la moarte.

Prima dată reuşise să scape printr-un miracol. Dar miracolele nu se întâmplă în fiecare zi.

*

* *

Frank Capistrano studia un raport asupra Coreei de Nord, când secretara sa veni şi-i puse un document pe birou. Era o depeşă a agenţiei irakiene INA, care venise pe telexul Casei Albe. Consilierul special simţi cum i se răcesc mâinile pe măsură ce citi următoarele:

„Autorităţile irakiene anunţă arestarea la Bagdad a unui spion ce lucra pentru Israel, deţinător al unui paşaport fals austriac. După o instrucţie rapidă, tribunalul militar l-a condamnat la spânzurătoare. De acum, numai Saddam Hussein mai poate comuta pedeapsa”.

Albastru de furie, Capistrano îşi chemă secretara.

— Fiona, anunţă-l pe George Tenet că trebuie să-l văd urgent după ce iese de la *meeting*.

Ca să-şi calmeze nervii, el îşi aprinse o ţigară. Era incapabil să se mai concentreze asupra raportului transmis de NSA. George Tenet apăru peste jumătate de oră şi-i spuse:

— Preşedintele este în al nouălea cer. Consideră că Pentagonul a făcut o treabă extraordinară care va debloca situaţia actuală, şi că eu trebuie să-i asigur un *back-up*.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că negocierile s-au terminat. Martorul nostru minune va fi dus în faţa Consiliului de Securitate ONU, unde îşi va recita „confesiunea”. După aceea, chiar dacă va exista un *veto*, preşedintele Bush va avea autoritatea morală ca să treacă peste el. Eu unul am făcut tot ce am putut, conchise Tenet cu amărăciune. Mă tem că până la urmă voi fi acuzat că protejez Irakul.

Capistrano respira greu ca un elefant furios. El îi întinse depeşa trimisă de INA.

— Ei bine, va trebui să faci încă ceva, zise el.

Citind depeşa, Tenet se făcu alb la faţă.

— Treaba e clară. Ăsta e mesajul lor. Un răspuns pe măsura actelor noastre. Trebuie să-l contactez imediat pe reprezentantul lor la ONU.

Frank ridică din umeri.

— Dar este inutil. Ştii doar că nu are nicio putere. Totul se decide la Bagdad. Qusai Hussein crede că jucăm dublu. În vreme ce-i propunem un târg, îi răpim un om de ştiinţă, care se pregăteşte să toarne „gogoşi” în public.

— Doar nu noi suntem vinovaţi de asta, ci Pentagonul şi „Likudnicii”, protestă George Tenet.

— Crezi că Qusai ţine seamă de aceste subtilităţi?

— S-ar putea să fie doar o sperietură, protestă Tenet. Nu vor avea curajul să-l execute pe Malko.

— Ai putea să dai în scris treaba asta?

George Tenet simţi un fior rece pe şira spinării. Privi către cerul plin cu nori. La Washington era o vreme oribilă.

— Nu, recunoscu el în cele din urmă. Nu ştiu însă ce s-ar mai putea face. Poate să ai ceva mai multă trecere decât mine în faţa Preşedintelui...

— Da, dar nu mai multă decât nebunii aceia furioşi, făcu Frank Capistrano.

— Dar dacă l-ai ameninţa că-ţi dai demisia, sugeră directorul C.I.A..

Capistrano îl privi neputincios.

— Da? Şi dacă mi-o acceptă? Lumea va da totul pe seama rivalităţilor existente la Casa Albă. Nu. Dacă vrem să-l salvăm pe Malko, dumneata trebuie să-l ameninţi cu demisia. Preşedintelui îi va fi frică, mai ales dacă-i vei explica şi motivul.

George Tenet înălţă capul.

— În acest moment, va prefera să-mi accepte decizia decât să cedeze. Este un tip încăpăţânat, convins că are dreptate.

Frank Capistrano trase din ţigară şi spuse pe un ton mai calm:

— George, eşti un tip formidabil şi te respect. Trebuie însă să înţelegi un lucru. Eu l-am trimis pe Malko Linge în Irak într-o misiune extrem de periculoasă. Pentru că omul *tău* a fost lichidat la Londra. La fel ca şi Antony Cline la Amman.

— Nici acum nu ştim cine a fost în spatele celor două asasinate, observă directorul C.I.A..

— Nu asta este problema. Dacă Malko este lichidat în cursul misiunii de către inamicii *noştri*, asta face parte din riscurile meseriei lui. Dar să se lase spânzurat de o funie pentru că a fost lucrat pe la spate de ai noştri şi fără ca noi să facem ceva ca să-l salvăm, este inadmisibil. Nu cred că aş mai putea să-mi privesc chipul într-o oglindă...

O tăcere grea se lăsă în încăpere. George Tenet întrebă într-un târziu:

— Aşadar, ce aştepţi de la mine?

Capistrano îi aruncă o privire rece.

— Nu există decât o singură soluţie să-l salvăm pe Malko: să-l trimitem pe acest detector înapoi în Irak, înainte ca să apară în faţa Consiliului de Securitate.

— Irakienii or să-l ucidă.

Special Advisor ridică din umeri resemnat.

— Este normal. Dar asta nu mai este problema noastră. Când a vrut să trădeze ştia ce i se poate întâmpla. Mie nu mi-au plăcut niciodată trădătorii şi vreau să-l salvez pe Malko Linge. Dacă îl ameninţi pe Preşedinte cu demisia dacă lucrurile nu se rezolvă şi îi şi explici motivul, acestuia nu-i rămâne decât să se încline.

— Nu sunt deloc sigur că o va face, oftă George Tenet.

— Aminteşte-ţi de afacerea *Pollard**. Când primul ministru israelit Netaniahu i-a cerut lui Bill Clinton să-l elibereze pe Pollard înainte de încheierea acordurilor de la Wye Plantation, predecesorul tău a ameninţat că va demisiona dacă Preşedintele cedează. Iar Bill Clinton s-a înclinat. Şi atunci era vorba doar de acorduri vitale pentru pace.

[Pollard – evreu american, spion al Israelului.]*

— OK, o să încerc, şopti George Tenet. Dar nu mi-o va ierta niciodată.

— Eşti un om bun, a *decent guy*. *I respect you*. Du-te acum. Sunt convins că o să meargă.

El îl privi pe directorul C.I.A. cum iese din birou. Când rămase singur, chipul i se descompuse. Făcuse tot posibilul ca să-i ridice moralul lui George Tenet, dar în sufletul său nu-şi făcea prea mari iluzii. Posibilitatea ca numele lui Malko Linge să fie curând gravat pe Wall of Honour, alături de celelalte nume de agenţi ai C.I.A. ucişi sau dispăruţi în misiune, era de 90%.

Capitolul XII

Malko terminase cina şi se străduia să nu se mai gândească atât. Lupta cu disperarea ce-l cuprindea, când uşa celulei s-a deschis. La acea oră târzie, nu era ceva obişnuit. Îşi făcură apariţia doi gardieni, care îi făcură semn să se ridice. Apoi l-au împins afară şi l-au condus până la celula de la capătul culoarului. Acolo, Malko zări câţiva bărbaţi culcaţi direct pe jos. Celula nu avea paturi. Doar o găleată, într-un colţ. O duhoare pestilenţială îl învălui în clipa în care păşi înăuntru. Cei cinci ocupanţi, toţi arabi, îl priviră surprinşi. Erau în zdrenţe, neraşi, descărnaţi, cu privirile golite de orice scânteie, ca nişte animale duse la abator. Unuia îi lipsea o ureche. Acesta i se adresă în arabă cu vocea stinsă. Malko înţelese doar un cuvânt: *ameriki*. Îl credeau american.

— Nu înţeleg, spuse el în engleză.

Unul dintre arabi se ridică şi făcu un semn către o stea a lui David, scrijelită pe perete. Poate se gândeau că este evreu.

— *La [Nu]*, răspunse Malko.

Arabul făcu un semn cu mâna la gât. Brusc Malko realiză că se află în celula condamnaţilor la moarte. Îşi aminti cum se spune „când” în arabă.

— *Boukrah!*

Asta însemna „mâine”. Malko se schimbă la faţă, iar irakianul îl îmbrăţişă cu căldură. Mirosea a sudoare şi a murdărie, dar pe Malko îl impresionă. Nimeni nu-şi poate alege neamul unde se naşte şi nici oamenii lângă care trebuie să moară.

Se aşeză şi el pe duşumea. Tovarăşii săi erau tăcuţi. Unul dintre ei se ruga. Nu se ghicea nici revoltă şi nici măcar tristeţe în atitudinea lor.

Malko încercă să se gândească la ceva plăcut. Închise ochii şi şi-o imagină pe Alexandra aşa cum era în ultima lor seară. Inhibat de apropierea morţii, nu simţi nicio emoţie. Se gândi că peste opt ore el nu va mai exista. Că va dispărea definitiv.

*

* *

Era ora şapte şi jumătate seara şi cei mai mulţi dintre angajaţii Casei Albe plecaseră deja demult spre casele lor din Virginia sau Maryland.

Frank Capistrano, afundat în fotoliul său, frământa între buze trabucul stins, cu privirea în gol. George Tenet se afla de jumătate de oră la Preşedinte. Frank sperase să fie chemat şi el, dar telefonul era mut... Incapabil să se concentreze la ceva anume, el fixa peretele, când, la uşa biroului răsunară două lovituri.

Tresări şi strigă „intră”. Directorul C.I.A. pătrunse în birou. Era albastru la faţă. Tenet se lăsă să cadă pe canapea şi spuse cu o voce uscată:

— Aş bea un scotch.

Frank Capistrano se repezi la sticla personală cu Defender Success, umplu un pahar şi i-l întinse. Tenet bău o înghiţitură, respiră adânc, apoi spuse emoţionat:

— A acceptat.

Capistrano explodă de bucurie.

— *That’s fantastic*.

— Parcă aş fi boxat cincisprezece runde, făcu George Tenet. Cei doi ticăloşi de „licoudniks” au făcut totul ca să-l împiedice să cedeze. Au îndrăznit chiar să mă insulte. Dacă nu ar fi fost pielea lui Malko Linge

în joc, aş fi plecat trântind uşa în urma mea.

Capistrano era atât de uşurat, încât ar fi jurat că a pierdut cel puţin zece kilograme.

— Ce trebuie să facem acum în mod concret? întrebă el.

— Să-i prevenim urgent pe irakieni. Vreau să-l contactez pe Kristof Garlinski. La Bagdad este ora patru dimineaţa. Trebuie ca în zori să-i contacteze pe Ministrul Afacerilor Externe şi pe cei din Mukhabarat.

— Ce aţi obţinut de la Preşedinte?

— Minimum ca irakienii să fie satisfăcuţi. Să-l returneze pe Al-Nassiri, dar cu condiţia ca familia sa să rămână în Marea Britanie.

— Ei se află încă în Kuweit?

— Da.

— Nu vă gândiţi că likudnicii ar putea dejuca acest plan?

— Ba da, zise Tenet. În faţa mea, Preşedintele a trimis un ordin prezidenţial la Pentagon prin care cere întreruperea operaţiunii. Nu cred că va îndrăzni cineva să nu i se supună.

Frank Capistrano aprinse un trabuc şi suflă cu voluptate fumul. Avea senzaţia că trăieşte din nou.

— *You did a beautiful job. I will never forget. [Aţi făcut o treabă minunată. Nu voi uita niciodată.]*

George Tenet îşi goli paharul şi se ridică.

— Acum trebuie să zbor la Langley. Nu voi închide ochii decât atunci când totul va fi rezolvat.

Frank Capistrano se sculă şi el. Spuse cu o voce sumbră:

— Nu aş vrea să fiu în pielea celor care-l vor returna pe tip irakienilor. Afurisită slujbă!

Cei doi se priviră în tăcere câteva clipe. Uneori erai nevoit să iei hotărâri dificil de aplicat. În ciuda meseriei lor, îşi menţinuseră un anumit standard etic.

Bărbatul care urma să fie sacrificat pentru ca un altul să trăiască nu-şi merita poate soarta.

— Mâine vă voi oferi cea mai grozavă cină din viaţă, făcu Capistrano la despărţire.

*

* *

Zorii se iviseră şi o lumină difuză se împrăştia în celula în care se aflau Malko şi tovarăşii lui. Trei dintre ei dormeau încă rezemaţi cu spatele de perete. Un altul, îngenunchiat cu faţa spre Mecca, se ruga în armonie cu vocea îndepărtată a muezinului. Începură să se audă zgomotele închisorii. Malko se ruga ca să reziste până în ultimul moment fără să-şi piardă cumpătul.

Pe culoar răsunară nişte paşi şi apăru un grup de gardieni. Unul strigă un nume şi un condamnat se ridică, cu capul plecat şi bărbia tremurândă. Îşi păstră însă demnitatea. Pe Malko îl cuprinse ameţeala. Era din cauza foamei sau a fricii viscerale în faţa morţii. Cu creierul pustiit, el se aşeză pe pardoseală.

*

* *

Jeremia Mulholland privi îndelung la trupul lui Al-Nassiri, acoperit cu o husă de plastic, neagră. Totul se petrecuse foarte repede. În momentul când, cu o oră mai devreme, fusese anunţat că planurile s-au schimbat şi că va fi predat autorităţilor irakiene, savantul, fără să scoată o vorbă, s-a repezit la fereastră şi s-a aruncat de la etajul patru al micului hotel rezervat ofiţerilor.

După acel moment de surpriză, agentul C.I.A. s-a grăbit să constate decesul lui Al-Nassiri. Imediat l-a trimis pe adjunctul lui la sala de transmisii unde era deschisă o linie telefonică prin satelit către diplomatul polonez responsabil cu interesele americane la Bagdad. El trebuia să anunţe autorităţile irakiene locul unde trădătorul putea fi recuperat. Trebuia să le trimită urgent fotografia mortului! Presa trebuia şi ea anunţată.

Sinucidere din motive personale... Nimeni nu avea să spună vreun cuvinţel despre revelaţiile sale.

Jeremia Mulholland îi făcu semn fotografului ce coborâse din maşină, echipat cu un aparat numeric. Nu era de pierdut nicio clipă. Ar fi fost cumplit să aibă până la urmă „doi” morţi.

*

* *

Gardianul şef care o rupea niţel pe englezeşte era acum numai

miere! Lui Malko nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Într-o engleză stâlcită, acesta spuse:

— *You are free. It was a bad mistake... [Sunteţi liber. A fost o greşeală…]*

Fu escortat către ieşire, unde i se înapoiară toate lucrurile confiscate: centura, paşaportul, banii, ceasul, bricheta şi chiar şi batista. Nimic nu lipsea. În treacăt, Malko se zări într-o oglindă şi se sperie... Hotărât lucru, nu-i stătea bine cu barbă.

Avea chipul tras, cearcăne mari sub ochi şi părul încâlcit. Semăna cu un cerşetor vagabond.

Cu geanta garnisită cu dinarii de cheltuială, el părăsi închisoarea. Singura lui dorinţă era să facă un duş fierbinte.

Se întreba cum să facă pentru a ajunge în centru, când zări Cadillacul alb condus de Haida. Gardianul ţinuse să-i strângă mâna la despărţire sub portretul lui Saddam Hussein. Malko clipi din ochi în lumina orbitoare a soarelui. Haida sări din maşină şi se grăbi către el luându-l de mână. Şopti nişte scuze confuze şi-l trase spre maşină. Curând, Cadillacul rula pe Abu-Gharib Expressway. Malko privea avid la maşinile de pe şosea, la construcţiile lipsite de graţie, la vânzătorii ce-şi etalau marfa direct pe trotuare. Nicicând viaţa nu i se păruse atât de frumoasă. Nici nu ştiu când trecu timpul până ajunse la hotelul *Mansour*.

— Mă întorc la ora patru, spuse Haida. Vă aşteaptă cineva, făcu el cu un aer misterios.

La recepţie, funcţionarul îi întinse surâzător cheia camerei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În camera sa totul părea neschimbat, iar Malko se repezi direct în sala de baie.

*

* *

Fix la ora patru, Malko cobora treptele peronului. Ar fi vrut să vorbească cu Washingtonul dar nu ştia cum. Era vineri, iar Ambasada SUA era închisă. Haida era acolo surâzător. Malko se simţea acum ca nou, după un somn reparator de câteva ore. Dacă a fost eliberat, asta însemna că lui Qusai îi trecuse furia şi dorea să reia tratativele. El îşi spuse că ar trebui să o contacteze pe Lili Gehlen.

Haida opri maşina, intră într-un butic şi ieşi cu o sticlă frumos împachetată. Apoi porniră din nou şi opriră iar în faţa unui imobil cu două etaje.

Pulsul lui Malko se mări. Oare avea să-l întâlnească până la urmă pe Qusai Hussein?

Acolo era un mic birou de recepţie, asemănătoare celui de la hotel, iar funcţionarul, mustăcios ca toţi irakienii, vorbi ceva cu Haida. Acesta îl conduse pe Malko până la un salon.

Încăperea era mobilată în stil oriental, cu perne, măsuţe joase, divane şi covoare groase. Lumina filtrată prin ferestrele cu jaluzelele trase dădea locului un aer misterios. O muzică dulce de dans oriental mângâia auzul. Era un cadru destul de ciudat pentru o întâlnire cu unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Irak.

O femeie grasă apăru cu un platou pe care erau pahare şi sticle cu apă minerală. Haida scoase sticla din ambalaj. Era whisky Defender vechi de cinci ani. El umplu două pahare. Malko se mulţumi doar cu apă minerală şi întrebă intrigat:

— Ne întâlnim cu *sayed* Mohammad sau...

Haida îşi păstră aerul misterios. Nu-i răspunse. Uşa se deschise şi în pragul ei apăru o fată cu plete negre şi lungi, desculţă şi purtând o rochie roşie. Pe chipul ei flutura un surâs pervers. Malko simţi cum i se înfioară carnea pe trup. Fata nu părea să aibă mai mult de patrusprezece ani...

El se uită îngrozit la Haida:

— Dar fata asta are abia patrusprezece ani! făcu el.

Tânăra era acum aşezată pe jos în faţa lui şi îl privea insistent. Haida se aplecă spre Malko şi-i spuse cu un zâmbet obscen:

— *Its a gift from sayed Mohammad! [Este un cadou din partea domnului Mohammad.]* Puteţi să-l deschideţi.

Vorbea despre copiliţa aceea ca despre o sticlă de Coca Cola sau o cutie de conserve. Desigur, Malko ar fi făcut bucuros dragoste acum, mai ales după ororile prin care trecuse. Dar nu suporta să se uite la acea copilă fragedă, oferită ca un animal.

Fata îl atinse cu mâna pe pântece.

Malko se ridică îngrozit în picioare.

— *We go! [Trebuie să plecăm!]* Trebuie să-l văd pe *sayed*

Mohammad!

Speriat, Haida îi tăie calea.

— Doriţi o fată şi mai tânără? Se poate şi asta, dar ar trebui să mergem mai departe. În Saddam City.

— Nu, tot ce vreau eu este să-l văd pe *sayed* Mohammad.

Îndreptându-se spre ieşire, văzu cu coada ochiului cum Haida înşfacă sticla cu Defender. Şoferul îl ajunse din urmă pe scări.

— Întâlnirea cu *sayed* Mohammad este mai târziu. La ora şapte.

Fusese prevăzut totul.

— Atunci să ne întoarcem la hotel *Mansour*, zise Malko.

*

* *

În timp ce rulau pe Abu Nawas, Malko zări brusc firma luminoasă a hotelului *Al Fanar*.

— Opreşte aici, spuse el.

Era un semn al destinului.

El intră în hotel şi fără să se mai oprească la recepţie, urcă direct la etajul opt. Cu inima bătând, el bătu la uşa cu numărul 805. Uşa se deschise şi apăru capul roşcovan al lui Lili Gehlen, înfăşurat cu un prosop. Tocmai ieşise de sub duş! Ea îl privi pe Malko. Era perplexă!

— Unde aţi fost? Au circulat nişte zvonuri teribile.

— Dacă acceptaţi să luăm masa împreună, o să vă explic totul, zise Malko.

Lili Gehlen ezită, apoi zise:

— OK... Mă descurc eu cumva. Ne vedem la *Finjan*, la ora nouă. Dar sper ca de astă-dată să veniţi...

Înveselit, Malko se întoarse la maşină. În minte stăruia încă imaginea târfei de patrusprezece ani, cu un zâmbet supus şi provocator totodată. Vai de sufletul ei!

*

* *

De astă-dată, Malko trecu prin faţa hotelului *Rachid* şi se îndreptă spre cartierul în care locuia Tania Serafian. Când ajunseră la vila binecunoscută, Malko nu văzu Mercedesul alb al irakienei. Ar fi fost

mai bine să n-o mai întâlnească…

Haida spuse arătându-i o uşă.

— Acolo va trebui să vă vedeţi cu *sayed* Mohammad. Eu vă voi aştepta afară, în maşină.

Malko se îndreptă spre uşă, când aceasta se deschise şi în prag apăru Karima Serafian. Chipul ei se crispă când îl zări şi se grăbi să coboare scările. Malko intră în cameră. Era goală. Un pic mirat, el se aşeză pe o canapea. Curând intră servitoarea cu ceai.

În hol se auziră paşi grei şi pe uşă intră Mohammad Rasim al-Tikriti. Acesta îi strânse mâna cu putere.

— Sunt dezolat pentru ce s-a întâmplat, spuse el. A fost din pricina unui nefericit concurs de împrejurări. Nu am putut face nimic.

— Puţin a lipsit să fiu spânzurat, remarcă Malko.

— Ştiu. Dar nu a fost din cauza noastră.

— Cu toate acestea, Mukhabaratul a fost cel care m-a arestat.

— Da, dar asta nu avea nicio legătură cu scopul vizitei dumneavoastră în Irak. Acum, *sayed* Qusai a acceptat propunerea americanilor. Vă va confirma acest lucru foarte curând.

Capitolul XIII

Malko îl fixă îndelung pe interlocutorul său. Era neîncrezător. Ce însemna oare această schimbare de atitudine? În zori, aştepta să fie spânzurat, iar acum irakienii acceptau toate condiţiile americanilor... Fără ca măcar să le discute... Oare ce se ascundea sub acest manej?

— Mă bucur să aud asta, răspunse el. Aş dori însă o explicaţie în legătură cu cele întâmplate în ultimele zile. Am fost arestat în timp ce ieşeam din hotel *Mansour*, vineri seară, şi dus fără niciun fel de explicaţii la închisoarea Abu Gharib. Trebuia să fiu executat azi dimineaţă. Tot fără nicio explicaţie, am fost eliberat, iar acum mă aflu aici. Este normal să aflu ce se întâmplă, nu?

Mohammad Rasim îşi duse mâna la inimă şi lăsă privirea în jos ca un penitent.

— *Wahiet Allah*, vă repet că nu a fost vina noastră.

— Qusai Hussein nu putea să nu fie la curent! făcu Malko enervat.

— A fost la curent, recunoscu irakianul. Chiar el a ordonat să fiţi arestat. Numai că această măsură a răspuns unui act ostil al americanilor, ce ar fi putut avea consecinţe grave.

— Despre ce act ostil este vorba?

Mohammad Rasim îi povesti atunci totul despre fuga din Irak a cercetătorului Al-Nassiri şi despre tentativa acestuia de a vorbi în faţa Consiliului de Securitate ONU.

— În clipa când a primit vestea exfiltrării lui Al-Nassiri, *sayed* Qusai a fost cuprins de o furie violentă. A fost convins că deşi începuseră tratative cu el, americanii voiau să-l înjunghie pe la spate! Atunci s-a hotărât să le trimită acestora un mesaj pe măsură.

— Şi să mă spânzure pe mine. Dar asta nu ar fi aranjat nicidecum lucrurile.

Mohammad făcu un gest de neputinţă.

— Dacă profesorul Al-Nassiri ar fi declarat la ONU că irakienii mint şi ascund arme de distrugere în masă, nu ar mai fi fost nimic de făcut. Americanii ar fi avut un pretext ca să înceapă imediat războiul. Acum că v-am spus ce s-a petrecut, aştept de la dumneavoastră să-mi oferiţi o explicaţie.

Malko nu-i răspunse imediat, deşi înţelesese ce s-a întâmplat.

Clanul lingăilor de la Washington montase o manipulare ca să saboteze planul „Bagdad Express”, sacrificându-l fără niciun fel de scrupule şi pe el.

— Şi în partea americană există divergenţe de păreri, spuse el. Se pare însă că bunul simţ a atârnat mai mult în balanţă. Apropo, aţi reuşit să-i neutralizaţi pe adversarii irakieni, cei care s-au manifestat în Iordania?

— *Inch Allach*, sayed Qusai a făcut ce trebuia, răspunse Mohammad.

Malko începu să se destindă. Reuşea să preia controlul situaţiei.

— Când aţi venit, mi-aţi spus că Qusai Hussein acceptă propunerile conţinute de documentul înaintat de mine zilele trecute. Ştiţi că există o condiţie *sine qua non*, ce nu poate fi negociabilă. Va trebui ca el *personal* să-mi confirme acordul asupra acelui punct. Nu este vorba de o lipsă de încredere faţă de dumneavoastră. Americanii vor să nu

existe niciun fel de neînţelegere.

Mohammad Rasim nu păru vexat.

— Înţeleg perfect, făcu el. *Sayed* Qusai vă va întâlni foarte curând.

— Unde şi când?

— Unde nu ştiu. În acest moment, suntem un pic dezorganizaţi. Din cauza ameninţării cu bombardamente, birourile oficiale sunt practic pustii. Chiar şi eu ştiu cu greu unde îl pot găsi pe *sayed* Qusai. El însă mi-a promis că vă va contacta în următoarele patruzeci şi opt de ore. Nu dorim să vă reţinem în Bagdad mai mult decât este nevoie, acum când le-aţi atras deja atenţia celor din Arzat al-Houkhabarat al Ameh. Nu se ştie niciodată...

— Bine, dar înainte de a ne întâlni aş dori să discut cu dumneavoastră detaliile principalului punct din acordul nostru, ce se referă la şeful vostru suprem.

Cu alte cuvinte, detaliile privind eliminarea fizică a lui Saddam Hussein.

— Înţeleg. Îmi este însă imposibil să discut despre detalii operaţionale pe care nu le cunosc. Pot să vă spun că avem deja de partea noastră pe câţiva membri din Himayat al-Rais.

— Adică?

— Este vorba de garda personală a lui Saddam. Singurii autorizaţi să poarte o armă în prezenţa lui, în afară de Abid Hamid al-Tikriti, secretar şi văr. Ei sunt cei care vor îndeplini această neplăcută sarcină. Nu ar fi pentru prima oară când unul din şefii statului este asasinat chiar de cei angajaţi să-l păzească.

Într-adevăr, în acest domeniu, lista era foarte lungă. Indira Gandhi, Kabila, Faysal şi mulţi alţii. Malko ştia că Saddam fusese întotdeauna extrem de prudent. O echipă de biologi îi controla hrana. Orice vizitator trebuia să rămână absolut nemişcat în prezenţa lui. Saddam era înarmat în permanenţă, cu un glonţ pregătit pe ţeavă.

— Şi când se va petrece acest eveniment? întrebă Malko.

— *Inch Allah*, până la sfârşitul lunii.

Asta însemna mai puţin de două săptămâni. Încurajat, Malko întrebă:

— Odată împlinită această formalitate, ce va mai urma?

— Qusai va proclama trecerea sa provizorie la cârma ţării până la

organizarea alegerilor libere. El a fost întotdeauna considerat de către popor ca succesorul firesc al lui Saddam.

— Nu va exista nicio rezistenţă?

— Va trebui să scoatem din circuit câţiva inşi, făcu irakianul.

Era un mod eufemistic de a spune că-i vor căsăpi.

— În total, nu mai mult de douăzeci, continuă Mohammad. Să nu uitaţi că *sayed* Qusai dispune de o forţă de circa 10 000 de oameni devotaţi organizaţiei conduse de el, Jihaz Al-Ahn Al-Khass. În plus, perspectiva de a fi salvat ţara de la război şi distrugere va atârna mult în favoarea sa.

— Oare nu sunteţi un pic prea optimist? întreba Malko cuprins de îndoială.

Interlocutorul său îl privi mirat.

— Nu, nu cred. Lumea este obosită după două războaie sângeroase şi doisprezece ani de embargo. *Sayed* Qusai va anunţa poporul imediat că ţara nu va mai fi bombardată şi că va instala un regim democratic. La fel cum s-a întâmplat în 1945, în Germania nazistă. Milioane de funcţionari au schimbat de la o zi la alta zvastica pentru a arbora stindardul Bundesrepublik.

— Dar ce vor face şiiţii? întrebă Malko.

— Şiiţii nu vor face nimic, zise irakianul. Perspectiva alegerilor îi va încânta.

Normal, doar ei reprezentau 60% din populaţia irakiană. În 1991, după războiul din Golf, populaţia şiită din sudul ţarii se răsculase, iar garda republicană a lui Saddam, înăbuşise rebeliunea.

Malko încercă să nu se lase cuprins de euforie. Loviturile de stat erau adesea adevărate *hold-ups*. Tocmai când situaţia părea sub control total, se întâmpla ceva neaşteptat care dădea totul peste cap. În situaţia de faţă, acel ceva avea un nume: Saddam.

— Sunteţi sigur că Saddam nu bănuieşte nimic?

Irakianul zâmbi ironic.

— Credeţi că dacă ar fi bănuit ceva, mai eram eu aici să vorbim? Oricum, credeţi-mă că decizia pe care am luat-o este penibilă, pentru că preşedintele nostru a făcut în trecut foarte mult bine Irakului. Din nefericire, a fost atins de demonul războiului. În anii 70, programul nostru de alfabetizare a fost admirat în toată lumea. Acum trebuie să

redevenim o ţară modernă şi laică. Pentru binele poporului a acceptat *sayed* Qusai propunerea americanilor.

Suna cam grandilocvent, dar în fond era adevărat. Înainte de a deveni un dictator abominabil, Saddam Hussein fusese un tiran luminat. Malko încercă să revină la detalii mai concrete:

— Domnule Rasim, ştiţi că americanii se tem că s-ar putea elimina o sosie a lui Saddam. Din acest motiv, ei cer testul ADN al cadavrului Ce aţi stabilit în legătură cu acest subiect?

Mohammad Rasim nu avu nici cea mai mică ezitare.

— Imediat după ce se va anunţa moartea preşedintelui, *sayed* Qusai va invita o delegaţie americană la Bagdad pentru a se discuta despre viitorul ţării. Delegaţia va cuprinde şi specialişti în medicina legală care vor avea acces la rămăşiţele pământeşti ale lui Saddam. În mod excepţional, acestea nu vor fi înhumate imediat, potrivit religiei noastre. Sugerez ca delegaţia să nu fie condusă de un militar. Asta ar putea deranja orgoliul irakienilor.

— Aveţi vreo propunere?

Rasim îl privi pe Malko drept în ochi.

— Donald Rumsfeld ar fi o bună alegere. A mai venit aici în 1983 şi cunoaşte Irakul.

Acesta era adevărat umor negru. Rumsfeld, secretarul de Stat al Apărării, era avocatul cel mai furios al distrugerii regimului lui Saddam. Dar nu asta era treaba lui Malko.

— Aşadar, înţeleg că în următoarele 48 de ore, Qusai în persoană îmi va confirma tot ce mi-aţi spus.

— Absolut, absolut. Şoferul meu vă va anunţa. Până atunci, ar fi bine să rămâneţi aici până ce veţi părăsi ţara. Aduceţi-vă lucrurile de la *Mansour*. Aici e mai discret.

— Dar Tania Serafian nu pare deloc încântată, făcu Malko.

— Am convins-o eu. Imediat ce-l veţi fi întâlnit pe *sayed* Qusai, veţi pleca din ţară, cu avionul sau pe cale terestră.

Irakianul se ridică, urmat de Malko, care îl însoţi până la uşă.

Se făcuse deja frig. Haida aştepta lângă Cadillac.

Malko se întoarse în salon. Mai avea ceva timp până la întâlnirea cu Lili Gehlen. Era muncit de îndoieli. Prea era frumos totul şi, în acelaşi timp, de o logică perfectă. O soluţie care convenea tuturor, cu

excepţia lui Saddam. O soluţie care evita vărsarea de sânge şi viitorul nesigur al ţării. Războiul ştii cum îl porneşti, dar nu ştii cum se termină... El avea să fie felicitat de Frank Capistrano. Va fi eroul din umbră, necunoscut de posteritate. Asta era soarta spionilor. Cu succesele lor se împăunau cei care-i trimiteau la masacru.

Aşa era viaţa...

Malko îşi zise că are dreptul şi la puţină destindere. Spera ca întâlnirea cu Lili Gehlen să-l ajute să uite ororile din închisoare.

*

* *

Un muzicant instalat pe un podium cânta la chitară o melodie melancolică. Lumina discretă învăluia localul. Femeile din jur erau sexy, machiate şi îmbrăcate europeneşte, iar pe mese se afla alcool din belşug. Te-ai fi crezut la Beirut. *Al Finjan* era cu totul opus restaurantelor văzute de Malko la Bagdad. El zări coama roşcovană a lui Lili Gehlen, care era acompaniată de două femei tinere şi frumoase.

El se grăbi să ajungă la masa agentei din BND.

— *Gruss Gott, Fraulein Lili! [Bună ziua, domnişoară Lili!]*

— *Gruss Gott, Herr Linge! Wie gehts? [Bună ziua, domnule Linge! Ce mai faceţi?]*

El se aşeză în faţa ei. Părul roşu pieptănat în coc, machiajul discret, gura cărnoasă şi rochia decoltată decent, îi dădeau un aer uşor provincial. Ea îi citi parcă gândurile şi îl întrebă ironică:

— Se pare că nu aţi mai văzut o femeie de multă vreme, nu-i aşa?

— Tocmai am trecut printr-o experienţă care mi-a trezit pofta de viaţă, replică el.

În afară de cadrul deosebit, localul *Al Finjan* oferea clienţilor săi exact acelaşi meniu ca şi celelalte restaurante din Bagdad.

Masa se acoperi cu *mezes* şi Malko începu să-i povestească tinerei femei trista sa aventură. Deşi de origine incertă, vinul era băubil. Când Malko termină de vorbit, Lili spuse:

— Înţeleg prea bine de ce aveţi poftă de viaţă. Sunt sigură că trebuie să fiţi compensat.

Brusc, ea se aplecă peste masă şi-l sărută pe gură. Pe Malko îl

trecură fiorii. Lili însă se retrăsese.

— Nu vă întreb din ce cauză aţi fost arestat. Presupun că nu sunteţi autorizat să-mi spuneţi.

— Într-adevăr mărturisi el. Poate mai târziu.

Lili Gehlen termină porţia de *humuz* şi spuse:

— Am ceva pentru dumneavoastră. V-am spus cândva ce caut eu aici în Bagdad Amer al-Hani. Tipul pe care l-am „tamponat" s-a întors de la Beirut şi este foarte neliniştit. Udai Hussein l-a trimis acolo cu o listă de cumpărături pe care nu a putut să o rezolve din lipsă de bani. Acum se teme să nu sfârşească într-o celulă a palatului.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Udai l-a trimis în Liban fără bani, aceştia urmând să fie recuperaţi de la nişte datornici, oameni de afaceri libanezi care însă nu au mai vrut să plătească fiind convinşi că în Irak se va schimba curând regimul.

— Chiar aveau dreptate, zise Malko.

— Amer vrea să părăsească Irakul. Are însă un văr care vrea şi el să fugă. Este un anume Luei al-Katab. Are o funcţie importantă în Mukhabarat.

— De unde ştiţi asta?

— L-am văzut ieri cu Amer. Seamănă cu un butoi, are o voce cavernoasă, părul grizonat în coadă de cal şi barbă. Şi posedă un telefon-satelit, *Thuraya*. Pare extrem de inteligent şi bănuitor. Aproape că mă înspăimântă.

— Aţi vorbit despre el la Centrala dumneavoastră?

— Nu pot să comunic uşor cu ei şi ştiu dinainte ce-mi vor răspunde. Că este prea complicat.

— Şi credeţi că şefii mei ar putea fi interesaţi?

Ea se apropie de el atât de mult, încât aproape se atinseră. Malko îşi reprimă dorinţa de a-i strivi buzele cu un sărut.

— Tipul acesta vrea bani şi o viză americană, spuse Lili în şoaptă. Pretinde că posedă o informaţie extrem de importantă pentru americani.

Malko privi la porţia de *kebab* care tocmai îi fusese adusă. Era intrigat. Nu asta era misiunea sa, dar se gândi că nu ar strica să verifice cine era acel ins. Asta prin intermediul lui Kristof Garlinski pe

care urma să-l întâlnească.

— OK, zise el. Voi încerca să văd ce pot afla. Apoi...

El lăsă fraza în suspensie. În restaurant, pătrunseseră trei bărbaţi îmbrăcaţi în negru. Unul era un adevărat monstru, un munte de carne, cu trăsăturile brutale ascunse de o barbă stufoasă şi neagră. Cei trei trecură pe lângă masa lor, aruncând priviri interesate către Lili, apoi se instalară în fundul sălii.

— L-am mai văzut pe uriaş aici. Face parte din gruparea secretă „Fedayin", armata particulară a lui Udai. Oamenii lui au puteri nelimitate. Pot face trafic şi pot ucide pe oricine. Arestează pe cine vor ei şi nimeni nu îndrăzneşte să spună ceva.

Bărbatul cel corpolent vorbea cu telefonul celular lipit de ureche.

— Trebuie să mă retrag, spuse Lili după ce se uită la ceas.

— Unde?

— La *Rachid*. Amer mă aşteaptă acolo, i-am spus că cinez cu un tip de la ONU.

Văzând decepţia zugrăvită pe chipul lui Malko, ea adăugă cu o privire complice:

— Ne vom revedea. Mâine încercaţi să îl vedeţi pe acel polonez şi veniţi poimâine la piscina de la *Rachid*. Pe la ora zece.

Când părăsiră restaurantul, cei trei bărbaţi în negru îi priviră insistent. Malko se întrebă dacă venirea lor acolo era o pură coincidenţă. La *Al Finjan* veneau mulţi oameni ai puterii.

— Eu sunt cu maşina, îi spuse Lili.

— Daţi-i liber. Vă voi duce eu.

Cei doi se regăsiră pe spaţioasa banchetă din spate a Cadillacului. Fusta tinerei era scurtă, descoperindu-i picioarele cu ciorapi fini negri. Malko nu rezistă tentaţiei de a-i privi fix. Lili Gehlen desfăcu picioarele printr-o mişcare neglijentă şi-l întrebă:

— La ce vă gândiţi?

O frână bruscă o aruncă în braţele lui Malko. Acesta îi şopti la ureche:

— Mă gândesc că vă posed. Mă gândesc că sunt adânc înfipt în dumneavoastră, că rochia vă este strânsă toată în talie şi că explodez într-un orgasm fantastic.

Lili îi răspunse cu vocea alterată:

— O, încetaţi! Atenţie la şofer! Vom avea şi altă ocazie.

Tulburarea ei era vizibilă. Cu mâinile tremurânde, ea îşi aprinse o ţigară Marlboro.

Era ca şi cum ai promite o cină bogată pentru mai târziu unui om mort de foame. Profitând de întuneric, Malko puse mâna între coapsele femeii şi-i simţi sexul inflamat de dorinţă. Ea nu-l respinse. În timp ce automobilul rula pe străzile aproape pustii, Malko profită şi-o masă cu blândeţe. O simţea vie sub degetele sale, dar niciunul nu scoase niciun cuvânt până la hotelul *Rachid*.

Atunci, Lili Gehlen îi întinse mâna în mod ostentativ.

— La revedere. Poimâine, vă aştept la piscină.

Malko o privi cum se îndepărtează şi intră în hotel. Era atât de excitat, încât sexul îl durea. Ce muiere afurisită! În clipa când îl sărutase, a fost convins că era începutul unei seri minunate. Când ajunseră la vila din Mansour Street, Haida îl întrebă:

— La ce oră trebuie să vin mâine?

— La ora zece, răspunse Malko.

Mohammad Rasim îi dăduse la despărţire un rând de chei, de care el se folosi ca să intre în vila Taniei Serafian.

În curte nu se afla decât o singură maşină: Honda. Aşadar una din fete era acasă. Dacă ar fi fost Malayeen ar fi fost capabil să o violeze.

Ajuns în hol, el îşi încordă auzul. Nu se auzea niciun zgomot. Tiptil, el urcă scara la primul etaj. Apoi deschise uşurel prima uşă de pe partea stângă şi văzu o cameră luminată. Peste tot erau împrăştiate accesorii şi veşminte de damă. Tocmai voia să se retragă, când zări pe pat un mic magnetofon.

Printr-o străfulgerare îi reveni în minte scena în care Karima Serafian ieşise din salonul unde el trebuia să-l întâlnească pe Mohammad Rasim. Dintr-un salt fu lângă pat. Pe aparat se putea zări încă banda adezivă. Banda însă lipsea!

Malko îşi simţi stomacul greu ca de plumb.

Nu numai că înregistrarea conţinea discuţia despre lichidarea lui Saddam Hussein, dar aceasta putea fi în acea clipă în mâinile lui Udai, amantul Karimei.

Capitolul XIV

Malko nu-şi putea lua ochii de la magnetofon. Banda adezivă servise la fixarea aparatului sub masa din salon. Apoi, în timp ce el lua masa cu Lili Gehlen, Karima recuperase banda şi o dusese amantului ei. Acum, Udai Hussein cunoştea în detaliu planul „Bagdad Express". Dacă el era la originea atentatelor precedente, situaţia putea să agraveze şi mai mult. În caz contrar exista riscul să-l avertizeze pe Saddam.

În ambele cazuri era catastrofal.

Vila era în continuare liniştită. Malko ieşi din cameră. Uitase cu totul de dorinţa sexuală. Malayeen putea să-l aştepte goală chiar în patul lui, că nu-i mai ardea de nimic. Acum trebuia să se pună la adăpost. Coborî în hol. Nu ştia ce să facă. Primul reflex al lui Udai ar fi putut fi să-l ia ca din oală din casa Taniei Serafian şi să-l bage într-o baie cu acid sulfuric. Nici măcar armă nu avea ca să-şi vândă scump pielea şi era imposibil să-l prevină pe Mohammad Rasim. Pe acesta nu-l putea aborda decât prin intermediul şoferului său.

Malko ieşi din vilă, traversă grădina şi ieşi în strada întunecoasă. Acolo putea găsi un taxi cu care să plece spre *Mansour*. Hotelul rămânea acum singurul loc ceva mai sigur. Cu douăzeci de metri înainte de intersecţia cu Mansour Street, văzu farurile aprinse ale unui vehicul ce tocmai intra pe strada pe care se afla el. Instinctiv, se adăposti după zidul unei construcţii în fază de şantier.

Inima îi sări când zări bărbatul înarmat vizibil cu o mitralieră 12,7. În maşină, mai erau câţiva bărbaţi. Era un comando „Ghosts" al lui Udai Hussein.

Malko se îndepărtă în fugă în direcţia opusă şi intră pe Mansour Street, puternic iluminată. Nu era timp de pierdut.

Oamenii lui Udai nu ar fi stat cu mâinile în sân.

Opri o maşină şi, cu respiraţia tăiată, îi spuse şoferului:

— *Al-Mansour Hotel*.

Irakianul îi făcu semn să urce. Odată ajuns la *Mansour* îi dădu două mii de dinari şoferului şi urcă în camera sa. După ce încuie uşa, rămase pe gânduri. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l anunţe pe Rasim, care risca să aibă şi el mari probleme. Cu stomacul

strâns formă numărul lui Haida. Răspunse o femeie cu glasul somnoros.

— Haida, *please?* ceru Malko.

Curând se auzi vocea şoferului:

— Alo, *aiwa?*

— Sunt *sayed* Malko, zise Malko cu uşurare în glas.

— *You have a problem? [Aveţi o problemă?]* întrebă Haida.

— Nu, nu, dar vreau ca mâine dimineaţă să mă luaţi de la *Mansour*. nu de la vilă.

— OK. OK, zise Haida. *Same time? [La aceeaşi oră?]*

— *No, nine o'clock. [Nu, la ora nouă.]* Şi am şi un mesaj pentru *sayed* Mohammad. Trebuie să-l întâlnesc urgent. Mâine.

El repetă „boukrah" ca să se asigure că şoferul a înţeles. Acesta zise „aiwa, aiwa". Însă în Orient „da" nu însemna întotdeauna „da".

Malko se lungi pe pat încercând să adoarmă, dar nu reuşi. Dacă Saddam era pus la curent cu operaţiunea „Bagdad Express", el nu mai apuca să iasă viu din Irak... Spera din toată inima ca să-l găsească pe Kristof Garlinski a doua zi dimineaţă.

*

* *

Haida fu punctual ca de obicei. În holul hotelului totul părea a fi în ordine. Acum se deplasau pe străzile Bagdadului, către Ambasada Americană, abandonată de americani de doisprezece ani. Intrarea era apărată de un zid şi câţiva soldaţi făceau de planton. Ei îi lăsară să se apropie fără dificultate.

Malko ceru unui civil instalat într-o cutie de sticlă să-i facă legătura cu diplomatul polonez. Fu condus într-un salonaş prăfuit care mirosea a cameră închisă. Peste câteva minute, îşi făcu apariţia un bărbat scund, cu trăsături aristocratice. Avea ochelari cu o ramă fină, metalică.

— Sunt Kristof Garlinski, spuse acesta întinzând mâna. Am fost prevenit că veţi încerca să mă contactaţi. Vă rog să mă urmaţi.

Malko îl urmă pe coridoarele pustii ale ambasadei, ocupate cândva de câteva zeci de funcţionari. Acum erau cu totul doar trei, toţi polonezi.

Garlinski părea pierdut în imensul birou decorat cu drapelul american. Îl invită pe Malko să i-a loc şi-i spuse foarte încet:

— Sunt microfoane peste tot. Trebuie să vorbim cât mai încet ca irakienii să nu ne înţeleagă. Din fericire, microfoanele lor nu sunt chiar atât de performante... Cu ce vă pot ajuta?

— Aveţi linie protejată cu Washingtonul?

— Da.

— Sunteţi sigur că irakienii nu o pot asculta?

— Desigur. Aveţi de transmis vreun mesaj?

— Două mesaje, zise Malko.

Polonezul luă un carnet.

— Nu vorbiţi. Mai bine scrieţi aici conţinutul mesajelor.

Malko îl ascultă. Întâi scrise mesajul pentru Frank Capistrano. Îl anunţa că a ieşit din închisoare şi că, în principiu, totul avea să se termine în următoarele 48 de ore. Desigur, era cam optimist...

Al doilea mesaj era pentru George Tenet. Voia o informaţie cu privire la Luei al-Khattab, tipul care voia să fugă din Irak. Înmână hârtiile cu mesaje lui Kristof Garlinski, care se instală în faţa faxului „protejat". După zece minute, el se întoarse.

— Graţie decalajului de fus orar poate voi primi răspunsul de la Langley până diseară. Unde veţi lua masa?

— Încă nu m-am gândit, răspunse Malko.

— Să prânzim împreună, în cazul acesta. Deocamdată trebuie să merg la Ministerul Afacerilor Externe, după aceea, vă iau de aici.

*

* *

Terasa restaurantului *Kamir Al Zamar*, încinsă de soare, era pustie. Singurii clienţi erau Malko şi Garlinski.

După ce dădu comanda, Kristof Garlinski spuse oftând:

— O, de-abia aştept să plec! Familia mea mă aşteaptă în Iordania. Dumneavoastră pot să vă spun. Am primit ordin să închid ambasada într-o săptămână.

Malko înţelese. Dacă Ambasada SUA se închidea, însemna că guvernul american se hotărâse să înceapă războiul. La ce mai servea atunci periculoasa sa manipulare? El servi eternele *mezes*, aşteptând

ca în orice clipă să-i vadă apărând pe ucigaşii trimişi de Udai Hussein. Oare unde putea dormi în securitate? Diplomatul polonez îl cercetă cu atenţie.

— Mi se pare mie, sau sunteţi îngrijorat?

Malko nu-i putea spune totul, dar ceva tot trebuia:

— Am toate motivele să cred că Udai îmi vrea răul...

Garlinski zise cu un surâs rece:

— Atunci grăbiţi-vă să părăsiţi Irakul. Chiar dacă nu are putere politică, este totuşi fiul lui Saddam. Are propria lui miliţie, închisori, un canal de televiziune, un ziar. Şi mai ales, ţineţi conţ că este un psihopat. A ucis o mulţime de oameni numai pe motivul că nu i-au acordat respectul cuvenit. În ziua referendumului organizat în favoarea lui Saddam, a venit să voteze în Rollsul său roz şi a cerut unui tânăr să-i ducă buletinul la urmă, ca să nu se mai dea jos din maşină. Ca recompensă, i-a oferit acestuia o maşină. Oamenii au fost şocaţi. Udai este cu siguranţă omul cel mai mult urât în Irak. Mai mult urât chiar decât Saddam.

Toate acestea nu aveau darul de a-l linişti pe Malko. Cei doi încheiară prânzul cu o cafea turcească, iar Cadillacul apăru la marginea trotuarului.

— Unde vă pot regăsi? întrebă Malko.

— Veniţi la mine. Îi explic eu şoferului unde locuiesc. Vă aştept la ora şase, nu mai devreme.

*

* *

Imediat ce Malko urcă în maşină, Haida îl anunţă vesel:

— *We go see sayed Mohammad! [Mergem să-l vedem pe domnul Mohammad!]*

Malko l-ar fi îmbrăţişat de bucurie. După o cursă destul de lungă, ajunseră în faţa unei moschei.

— Este moscheea Umm el-Marek, spuse irakianul.

Era o moschee imensă, nou construită, ale cărei corpuri de clădire erau separate de bazine impresionante. Locul era pustiu. Haida lăsă maşina în parchingul gol. Numai un Mercedes destul de vechi era acolo. Apoi cei doi intrară în lăcaşul de cult iluminat de o lustră ce

atârna într-un atrium demn de palatul Versailles.

De după o coloană, apăru Mohammad Rasim. Părea serios contrariat.

— Ce s-a întâmplat? Abia am reuşit să-mi fac timp să vin.

— Ceva extrem de grav, spuse Malko, explicându-i tot ce se întâmplase.

Irakianul nu făcu niciun comentariu. Spuse doar:

— O să am grijă. Nu vă temeţi. În seara asta vă întoarceţi să dormiţi în vila Taniei Serafian.

— Dar ştiaţi că fiica Taniei este amanta lui Udai, nu? De ce să ne asumăm un asemenea risc?

— Nu m-am aşteptat la asemenea manevră, mărturisi irakianul.

Dintr-o dată, Malko fu izbit de ceva: Mohammad Rasim nu era deloc speriat! Or, ar fi trebuit să fie înspăimântat de moarte la gândul că Saddam a aflat de la Udai despre complotul pus la cale. El vru să se asigure.

— Nu vă temeţi că Udai i-ar da banda înregistrată tatălui său?

Rasim rămase tăcut o bucată de vreme, apoi zise:

— Nu cred că a făcut aşa ceva. *Sayed* Udai îl detestă pe sayed Qusai. Ştie că tatăl său nu se poate lipsi de acesta şi că vrea să-i lase lui puterea în Irak. Chiar dacă Saddam ascultă acea bandă, *sayed* Qusai îl va convinge că este o uneltire a americanilor. *Sayed* Udai poate fi sigur că fratele său se va răzbuna. Mai degrabă va încerca să obţină ceva de la el.

El se uită în mod ostentativ la ceas.

— Trebuie să vă părăsesc. Mă tem că va mai trebui să aşteptaţi un pic până să-l vedeţi pe *sayed* Qusai. Nu va fi posibil până la sfârşitul săptămânii. Până atunci, eu vă voi asigura protecţia. Începând de mâine dimineaţă, patru oameni vor veghea asupra dumneavoastră.

— De ce nu din seara asta? obiectă Malko.

Mohammad se scuză:

— Este destul de complicat, dar voi încerca. Vă voi da de ştire când obţin întâlnirea cu *sayed* Qusai.

Irakianul părăsi primul moscheea. Malko văzu atunci o femeie care îi observa pitită după un stâlp. Mirat, el se întoarse spre Haida.

— În Irak, femeile au voie să intre într-o moschee?

— Aceea este o creştină. Ea se ocupă cu întreţinerea electricităţii.

Abia când ajunse iar în maşină, Malko îşi dădu seama de claritatea situaţiei: dacă complicele lui Qusai era atât de sigur de el, era din cauză că Saddam Hussein era la curent cu toată afacerea încă de la început şi că era de acord cu ea. Cu alte cuvinte, temerile vulturilor de la Pentagon erau întemeiate. Dacă Saddam era de acord, asta însemna că oferta irakienilor ascundea o capcană. În ciuda testului ADN...

În timp ce Cadillacul rula către şoseaua periferică, Malko recapitulă ceea ce ştia. Singura certitudine era că voiseră să-l ucidă la Amman. Cu siguranţă fusese mâna lui Udai.

Aşadar acesta voia ca planul „Bagdad Express" să eşueze.

Dar dacă Saddam era la curent cu totul, însemna că toată povestea asta avea scopul de a-i păcăli pe americani.

Înainte să părăsească Irakul, Malko trebuia să facă lumină în această afacere dubioasă.

*

* *

Se lăsase deja noaptea când Haida opri maşina în faţa gheretei cu gardianul ce păzea locuinţa lui Kristof Garlinski, aflată pe o străduţă liniştită din cartierul Al-Wahada.

Polonezul îl primi în faţa căsuţei albe, înconjurate de o peluză verde. Ei intrară în salon. Garlinski scoase din geantă o foaie de hârtie şi i-o întinse lui Malko.

— Acel Luei al-Khattab este un „client" foarte interesant, zise el. Dacă vrea să şteargă putina, înseamnă că actualul regim este pe cale să se prăbuşească.

Malko citi textul comunicat de C.I.A...

„Luei Zuhair al-Khattab, născut în 1954 lângă Tikrit, membru al tribului Al-Khattab, a început prin a fi selecţionat în corpul de gardă personală al lui Saddam Hussein. După doi ani, a fost mutat în Jihaz Al-Ahn Al-Khas al lui Qusai Hussein, unde a ocupat diferite posturi până în anul 1998. Atunci el a fost numit în Presidential Secretariat, *un corp format din o sută de persoane, cu responsabilitatea securităţii lui Saddam ce controlează toate problemele legate de Serviciile Secrete, Apărare şi*

Securitate. Şeful Secretariatului Prezidenţial este locotenent-generalul Abid Hamid Mahmoud al-Tikriti, care controlează accesul la Saddam Hussein şi hotărăşte cine trebuie să facă parte din guvern. Se pare că Luei Zuhair al-Khattab ar fi devenit mâna dreaptă a lui Mahmoud al-Tikriti."

Restul mesajului era scris cu roşu:

„Dacă este posibilă contactarea acestui om, recomandăm urgentarea ei. Până acum nu am avut posibilitatea de a recruta o sursă de informaţie dintr-un nivel ierarhic atât de înalt".

Malko împături hârtia. Lucrurile se complicau. El fusese trimis în Irak să ducă la bun sfârşit operaţiunea „Bagdad Express", nu pentru a recruta un detector. Numai că profilul acelui Luei era cu mult prea interesant. Dacă poseda informaţii vitale pentru americani, lucrul acesta putea fi de maximă utilitate pentru proiectul „Bagdad Express". Aşadar, Malko era obligat să exploreze şi această nouă pistă.

Avea de rezolvat trei mari obiective: să scape de ucigaşii trimişi de Udai, să verifice sinceritatea lui Qusai şi să-l „asculte" pe presupusul defector ca să vadă dacă nu cumva era vorba de vreo capcană suplimentară.

— Este ceva în neregulă? Îl întrebă polonezul.

— Dacă aveţi nişte votcă, nu mi-ar strica deloc un păhărel, spuse Malko.

Capitolul XV

— Doriţi să rămâneţi aici peste noapte? propuse amabil Garlinski.

Malko era deja la al treilea pahar cu votcă. Încetul cu încetul, reuşise să se destindă şi să vadă lucrurile mai clar. Până a doua zi, singura sa grijă era să rămână în viaţă. Desigur, credea în intenţia lui Rasim de a-l proteja. Era doar şi în interesul lui.

Dar se afla în Irak, într-un univers ostil, plin de capcane, lipsit adesea de orice logică. El primi cu bucurie propunerea polonezului.

— Rămân bucuros. Oricum nu am nimic de făcut până mâine

dimineaţă când am o întâlnire la piscina hotelului *Rachid*.

Polonezul zâmbi cu subînţeles.

— Nu-mi spuneţi că vă veţi întâlni cu fermecătoarea pacifistă roşcată care trăieşte cu unul dintre prietenii lui Udai.

— Ba chiar cu ea. O cunoaşteţi?

— Am schimbat câteva cuvinte. Din când în când, merg şi eu la piscina hotelului *Rachid*. Este singura piscină încălzită din Bagdad. Fata asta face parte dintre pacifiştii manipulaţi de către guvernul irakian. Îi vezi peste tot. Am impresia că tipa asta a prins gust pentru Irak. De obicei, stă la *Al Fanar*, dar amantul ei irakian a instalat-o într-unul dintre apartamentele rezervate fetelor aduse de Udai din România sau din Rusia pentru orgiile sale.

— Şi eu am întâlnit-o tot din întâmplare, făcu Malko. Este nemţoaică şi mi s-a părut că deţine informaţii foarte utile.

— Este posibil, admise Garlinski. Bine. Ce-ar fi să cinăm? Ce aţi spune de restaurantul *Nabil?*

— De acord, zise Malko.

Tot ce-şi dorea în acel moment, era să treacă timpul cât mai repede.

*

* *

Soarele scălda din plin Bagdadul. Malko deschise uşa ce dădea din lobby în piscină şi grădină şi văzu imediat capul roşcovanei Lili Gehlen în mijlocul bazinului. El se apropie şi fu zărit repede. Peste câteva minute, fata era alături. Imediat ea spuse:

— Mă duc să mă schimb şi mergem să bem un ceai la *Sheherezade*.

La acea oră matinală, barul era pustiu. Lili apăru îmbrăcată cu pulover şi pantalon şi cu părul strâns în coc, şi comandă un ceai.

— Ce noutăţi mai aveţi? îl întrebă ea.

— Aş vrea să mă întâlnesc cu vărul prietenului dumneavoastră, Luei al-Khattab, cât mai curând posibil.

Lili bău o gură de ceai şi spuse simplu:

— Amer este încă în cameră. Urc până la el. Aşteptaţi-mă aici.

Malko o aşteptă vreo jumătate de oră. Începu să creadă că Lili nu mai are de gând să vină, când aceasta apăru şi-i şopti la ureche:

— S-a aranjat. Chiar azi, la ora şase după-amiază, este un vernisaj la Al-Mezzan Art Gallery. Este aproape de hotelul *Al-Fanar*. Puteţi veni mai devreme ca să mă luaţi şi pe mine.

— Va fi şi prietenul Amer acolo?

— Nu, dar vărul său mă va recunoaşte. Întâlnirea va avea loc în sala de la primul etaj.

Ea termină de băut ceaiul şi suspină:

— Acum trebuie să vă părăsesc. Peste o oră soseşte o delegaţie din Verts. Sunt persoane importante. Trebuie să le instalez şi să-i duc în adăpostul din Amiriya.

Lui Malko nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la hotelul *Mansour* ca să facă duş şi să se radă. Spera să nu-l aştepte vreo surpriză din partea lui Udai. Din nou era legat aici din cauza amânării întâlnirii promise de Qusai. Cine ştie, până la urmă poate mai rezolva câte ceva în timpul acesta.

*

* *

Udai Hussein asculta pentru a zecea oară traducerea casetei aduse de Karima. Era făcută chiar de ea. Voia să verifice dacă nu era vorba despre el. Deşi o ascultase de atâtea ori, tot nu era sigur. Din clipa în care aflase despre negocierile cu americanii, era ferm convins că face parte dintre viitoarele victime. Tatăl său îl dispreţuia, iar fratele îl detesta. În plus, nu avea niciun fel de susţinători în Irak. Singurul său atu era faptul că era fiul lui Saddam Hussein. Se purtase atât de urât cu colaboratorii lui, încât aceştia ar fi fost fericiţi să scape de el.

După ce a fost victima acelui atentat, tatăl său le-a dat dreptate agresorilor. Spunea că a făcut de ruşine tribul lor. Dacă nu s-ar fi numit Udai Hussein, ar fi fost împuşcat în cap, nu în picioare.

Udai făcuse totul pentru a sabota contactele dintre americani şi fratele său mai mic. În zadar însă. Acum ştia că lucrurile se vor precipita şi îi era frică. Îngrozitor de frică.

Tocmai primise un ordin pe care nu-l putea discuta: să nu mai încerce să se atingă de agentul americanilor. Din cauza asta nu o mai lăsase pe Karima să se întoarcă acasă. Fusese atât de furios în ajun, încât nu mai făcuseră dragoste. Băuse şi se drogase şi îşi rumegase

furia şi ciuda.

Alături de patul lui, stătea Karima, pe o pernă moale şi se uita la imensul ecran TV, cu cristale lichide. Ţinea o mână pe coapsa plină cu cicatrice a amantului ei.

— Eu am să am grijă de tine, zise ea cu vocea unei copilițe.

Ştia că asta îl excita pe Udai.

În perioadele lui de angoasă, căuta refugiu în drog, alcool şi sex. Încă de la o vârstă fragedă nu reuşea să se sature de femei. Era un fel de priapism. Prin patul său trecuseră sute de femei. În ciuda orgiilor cu târfe de toate naţionalităţile, Udai se întorcea mereu la amanta lui preferată, perversa Karima.

Aceasta avea ceva special, ceva care îl împlinea şi-i dădea un fel de linişte.

El se servea de ea la intervale regulate, între două serii de târfe ucrainene sau rusoaice, căci Karima avea un talent, care la curtea regelui Ludovic al XlV-lea se numea *casse-noisette*.

Asta însemna că putea să-şi controleze musculatura internă a vaginului, procurând în acest mod senzaţii nebănuite fericitului bărbat ce o penetra.

— Deocamdată, îţi interzic să te mişti de aici! îi spuse el. De căţeaua de maică-ta, mă ocup eu...

Apoi, urlă cât putea de tare:

— Yusuf!

Imediat, îşi făcu apariţia un tânăr cu barbă şi privirea strălucitoare. El se apropie de pat.

— M-aţi strigat?

Yusuf era şeful poliţiei personale a lui Udai. Era omul lui preferat de multă vreme. Când era mulţumit de el, Udai îl trimitea în vacanţă în Dubai sau Beirut pentru câte o săptămână, cu o valiză plină cu dolari.

— Yusuf, uite ce vreau eu de la tine.

Karima asculta îngheţată de oroare ordinele date de Udai. Acesta se întoarse către ea:

— Acum am de gând să mă culc puţin. Tu nu ai voie să te mişti de aici.

*

* *

Malko abia bătu la uşa cu numărul 805, că aceasta se şi deschise. În prag apăru Lili Gehlen, superbă în rochia neagră simplă şi cu părul aranjat într-un coc elegant.

— Sunteţi sigură că nu este vorba de vreo capcană? o întrebă el în ascensor.

— Nu, mărturisi ea. Avem însă tot timpul să renunţăm.

Din nefericire nu se putea pune o astfel de problemă. Ei parcurseseră pe jos vreo două sute de metri. Galeria ocupa tot colţul străzii. Era o clădire albă şi mică în faţa unui restaurant pescăresc, luminat cu neon. Parterul era ticsit cu vizitatori care admirau tablourile abstracte, pictate în culori vii, opera unui artist irakian. Lili şi Malko îşi croiră drum până în fundul sălii. De acolo, urcară pe o scară la primul etaj. Intrară într-o încăpere al cărei calm contrasta cu hărmălaia de la parter. Pereţii erau plini cu tablouri şi sprijinit de un perete fuma un bărbat. Era o namilă burduhănoasă, cu părul lung, strâns la spate, iar ochii săi inteligenţi îi sfredeleau pe cei doi.

— Dumneavoastră sunteţi Luei al-Khattab? întrebă Malko.

— Exact. Cu cine am onoarea?

Vocea lui era şi mai bolovănoasă decât a lui Frank Capistrano.

— Spuneţi-mi dacă aceste date corespund cu realitatea, spuse Malko întinzându-i o foaie de hârtie.

Era nota biografică a lui al-Khattab primită de la Langley.

— Da. Totul este exact. Dar nu mi-aţi spus încă cine sunteţi.

— Numele meu este Malko Linge şi sunt aici în misiune din partea guvernului american. Lili Gehlen mi-a spus că doriţi să mă întâlniţi.

— Da, confirmă irakianul. Eu vreau să fac o propunere guvernului american.

— Ce fel de propunere?

— În schimbul unor informaţii, cer să fiu exfiltrat din această ţară. Apoi vreau o viză americană de lungă durată şi două milioane de dolari.

Tipul nu semăna deloc cu defectorii clasici. Era calm, sigur pe el, şi te privea drept în ochi. Emana un soi de forţă naturală.

Malko simţi un fior trecător: în faţa sa era un bărbat ce făcea parte

din intimii lui Saddam Hussein, gata să treacă în tabăra adversă. Nu se mai ivise un asemenea caz din 1995, când cei doi gineri ai lui Saddam fugiseră în Iordania. Malko îi înfruntă privirea.

— Ştiţi, cred că faceţi parte dintre acei oameni care, în cazul unei schimbări de regim, se vor afla în faţa unui tribunal internaţional.

Acest avertisment nu-l impresionă defel pe irakian care răspunse:

— Nu mi-aţi răspuns. Sunteţi interesaţi de propunerea mea?

— Ce s-ar întâmpla dacă răspunsul ar fi „nu”?

Luei vârî mâna dreaptă sub haină şi scoase un revolver automatic, un PPK calibrul 32.

— V-aş ucide pe amândoi ca să nu rămână nicio urmă a acestei conversaţii.

Malko îşi spuse că irakianul nu ar fi ezitat nicio clipă ca să tragă. Nu ar fi riscat nimic. Ar fi fost consideraţi doi spioni ticăloşi. Lili Gehlen era albă ca ceara.

Privirea lui Malko întâlni ochii lui Al-Khattab: erau ochii unui ucigaş care nu se joacă cu vorbele

Capitolul XVI

Malko ştia că trebuia să-şi cântărească bine răspunsul. Bărbatul din faţa sa era o bestie sălbatică, rece şi hotărâtă.

— Bineînţeles, propunerea dumneavoastră mă interesează foarte mult, dar trebuie să înţelegeţi că nu eu iau decizia aceasta. Înainte de toate am nevoie de anumite precizări în legătură cu informaţiile pe care pretindeţi că le veţi furniza.

— Am impresia că mă consideraţi un idiot! făcu irakianul cu vocea răguşită şi spartă, ca şi cum corzile vocale i-ar fi fost atinse de cancer. Dacă vă spun ceea ce ştiu, nu aş mai valora nici cât o ceapă degerată, chiar dacă acum îmi promiteţi marea cu sarea.

De la parter veneau ecourile conversaţiilor celor ce se distrau.

Luei al-Khattab nu lăsa arma din mână, numai că braţul său atârna acum de-a lungul trupului. Malko reluă calm:

— Eu trebuie să ofer şefilor mei nişte elemente *precise*. Sunteţi doar

un profesionist şi ştiţi foarte bine acest lucru.

Al-Khattab rămase o vreme pe gânduri. Malko se gândi că dacă acesta avea într-adevăr intenţia să treacă în tabăra americană, nu avea niciun interes să-l ucidă. Dimpotrivă. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, irakianul spuse cu vocea chinuită:

— De acord. Am să vă spun atunci de ce aţi venit dumneavoastră la Bagdad. Vi s-a promis că Saddam Hussein va fi eliminat şi că locul lui va fi ocupat de Qusai Hussein. Este exact sau nu?

Lili Gehlen încremenise. Malko rămase şi el perplex. După cum intuise, afacerea Al-Khattab interfera cu misiunea sa. Acum se iveau însă nenumărate semne de întrebare.

— Este exact, recunoscu el.

Pe chipul uriaşului apăru un zâmbet de satisfacţie.

— Ei bine, să spunem că pentru zece mii de dolari şi restul, şefii dumneavoastră vor evita enorm de multe probleme. Eu aş putea cere chiar şi dublul acestei sume.

— Trebuie să le transmit imediat propunerea dumneavoastră.

— Prietenii de la Ambasada Americană vor avea grijă să facă acest lucru, mai înainte ca să-şi închidă prăvălia, zise ironic Al-Khattab.

Era clar, tipul ştia cam multe. Malko încercă să zâmbească.

— Bine. Observ că am reuşit să ne punem de acord. Când ne vom reîntâlni? Ne veţi anunţa prin vărul dumneavoastră? *Miss* Gehlen este în contact permanent cu el.

— *Miss* Gehlen vine cu mine. Va fi garantă pentru buna dumneavoastră credinţă. Eu personal vă voi contacta ori la *Mansour* ori la vila Taniei Serafian. Dacă încercaţi să plecaţi din Irak fără să mă revedeţi, domnişoara aici de faţă riscă să nu mai iasă niciodată. Asta-i tot. Grăbiţi-vă să faceţi ce-i de făcut.

El îşi puse arma în buzunar, trecu prin faţa lui Malko şi, luând-o pe Lili de braţ, o trase spre scară. Acum, Al-Khattab avea o ostatică. Dacă C.I.A. încerca să tergiverseze lucrurile, Lili Gehlen avea să plătească nota. Malko se îneca de furie, blestemându-se pentru că s-a lăsat păcălit în asemenea hal. Nu-i mai rămânea decât să se întâlnească cu Garlinski. Negru de supărare, el coborî la maşina parcată în stradă.

— Mergem la Ambasada Americană, îi spuse el lui Haida.

*

* *

— *Mister Garlinski is gone*, îl anunţă funcţionarul de serviciu. *You come tomorrow. [Domnul Garlinski e plecat. Veniţi mâine.]*

Din cauza decalajului de fus orar, Malko ar fi pierdut o zi preţioasă. El se întoarse spre Haida.

— Aţi putea să mă duceţi la domnul Garlinski acasă?

— *No problem*, făcu şoferul.

În doar zece minute, ei se aflau pe strada liniştită unde locuia diplomatul polonez. După o discuţie scurtă cu portarul, Haida îi traduse:

— Domnul Garlinski a plecat. *Go jogging!*

Asta însemna că plecase în ţinută de sport. Malko îşi aminti de piscina de la *Rachid*.

— Mergem la *Rachid!* ordonă el.

Spera ca Garlinski să mai fie acolo. Peste o oră se făcea întuneric. Malko tremura de emoţie în vreme ce maşina străbătea oraşul.

Treceau pe lângă voluntarii din armata „Al-Qods", ce defilau pe Damascus Street. Erau înarmaţi cu puşti Kalaşnikov ce atârnau ca nişte cozi de mături. Comparabil cu forţa americană, spectacolul era de-a dreptul ridicol.

Malko străbătu în fugă holul hotelului *Rachid* pe sub ochii intrigaţi ai agenţilor din Mukhabarat. Nu fu nevoit să mai meargă până la piscină. Kristof Garlinski se afla la barul *Sheherezade* însoţit de două tipese pe fruntea cărora scria cu litere de foc „târfă".

Una era blondă, alta, brună. Amândouă aveau sâni obraznici şi fuste atât de scurte, încât era de mirare că nu fuseseră lapidate. Diplomatul polonez fu şocat de apariţia lui Malko.

— Încercam să-mi amintesc ceva din limba rusă, zise el zâmbind. Aceste două tinere se află într-o călătorie cu scop cultural în Irak, fiind invitate de comitetul olimpic irakian. Se numesc Nataşa şi Elena. Nu doriţi să beţi nişte şampanie cu noi?

Pe masă trona o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, poate singura sticlă din Bagdad.

— Tocmai ne pregăteam să mergem la cină, adăugă polonezul. Vreţi să veniţi cu noi?

— Cu plăcere, zise oftând Malko. Înainte însă, am să vă cer un mic serviciu. Trebuie să dăm o scurtă fugă până la ambasadă.

— La ora asta? Nu putem aştepta până mâine dimineaţă?

— Nu, zise Malko. Nu durează mult

El se adresă celor două rusoaice în limba lor:

— Noi doi avem de făcut o cursă. Ocupaţi-vă de delicioasa şampanie şi lăsaţi-ne numerele de la camerele unde staţi. Când ne vom întoarce, vă căutăm noi.

Încântată că aude vorbindu-se în ruseşte, Nataşa scrise pe şerveţel numărul camerei în care locuiau amândouă: 921

— Ce se întâmplă? îl întrebă Garlinski. A început războiul?

— Nu. Trebuie să vorbesc urgent cu Washingtonul. Sunteţi absolut sigur că linia este protejată?

— Total. Sunteţi autorizat să-mi spuneţi şi mie despre ce este vorba?

— Nu, zise el cu un zâmbet de scuză.

Garlinski nu păru atins.

— Nu-i nimic. Vă las în biroul meu.

*

* *

Santinela de la Ambasada Americană făcu ochii mari când îl văzu pe Kristof Garlinski în ţinută de *jogging*. Cei doi intrară în marele birou al diplomatului şi acesta îi arătă lui Malko un telefon-satelit Immarsat.

— Ştiţi cum se procedează, nu? Vă las singur.

Malko formă numărul liniei directe a lui Frank Capistrano de la Casa Albă. Acolo era ora prânzului. Îi răspunse secretara. Malko o întrebă:

— Unde este Frank Capistrano?

— La Preşedinte.

— Întârzie mult?

— Nu ştiu, *sir*, a plecat de doar zece minute. Ştiţi cum e treaba, nu pot să-l deranjez.

— Bine. Atunci, cum apare, spuneţi-i să mă sune la 870 762 212 7632. Este vorba de o *emergency*.

După un sfert de oră, telefonul sună şi Malko sări din fotoliu.

— Ai veşti bune? îl întrebă americanul.

— Nu ştiu dacă sunt bune sau nu, făcu Malko. Dar sunt interesante.

Când Malko termină de expus toată situaţia, pe Frank Capistrano îl apucă o tuse puternică. După ce mormăi ceva în legătură cu ţigările, Capistrano zise:

— Există mai multe probleme. În primul rând, fiind tu acolo, am încredere în judecata ta. Eu accept condiţiile puse de tipul acela. Şi aşa s-au cheltuit sume astronomice pentru a scoate din Irak inşi care abia ştiau să citească şi să scrie. Din păcate, banca cea mai apropiată de Bagdad se află la Amman. Irakul este complet rupt de restul lumii. Aşa că va trebui să-l convingi pe omul tău că va primi banii în exterior. Singura soluţie pe care o întrevăd ar fi să îl iei o dată cu tine peste graniţă, imediat după întrevederea cu Qusai. Având în vedere că dispui de telefon-satelit poţi aranja totul cu oamenii noştri din Arzak.

— Mă autorizezi aşadar să-i accept propunerea? vru să se asigure Malko.

— Sigur că da. În clipa în care trece frontiera Irakului, îl vom lua noi în primire.

— Dar dacă refuză?

— Pleci singur.

— Şi cu Lili Gehlen cum rămâne?

— Îmi pare rău, dar ea nu lucrează pentru noi.

Capistrano nu era un sentimental. Malko se jură că o să facă imposibilul pentru a o salva pe tânăra nemţoaică.

Kristof Garlinski bătu la uşă şi vârî capul înăuntru.

— Am terminat, îl anunţă Malko.

*

* *

Barul *Sheherazade* era gol. Diplomatul polonez se grăbi să sune de la recepţie camera 921.

— Mai bine să mergem direct sus, sugeră Garlinski. Chiar înainte de a ajunge la lifturi, un agent de securitate le bară calea.

— Sunteţi găzduiţi la hotel? întrebă el.

— Nu, zise Malko.

— *Sorry*, nu aveţi voie să urcaţi în camere, dacă nu sunteţi invitaţi.

Rezolvaţi la recepţie.

După zece minute, treaba se lămuri. Cele două rusoaice erau complet inaccesibile. Erau rezervate pentru Udai Hussein.

— Vom fi nevoiţi să cinăm doar noi doi, spuse întristat Garlinski.

Lui Malko îi pierise foamea la gândul că îşi va petrece seara singur în camera sa.

*

* *

Lungită pe pat, Lili încerca să găsească ceva interesant la televizor. Luei al-Khattab o adusese direct la hotelul *Rachid*, într-o cameră de la etajul al doisprezecelea, vecină cu camera vărului Amer al-Hani. Cu o mică diferenţă. Camera ei avea zăbrele la ferestre şi linia telefonică moartă. O închisoare ceva mai confortabilă. Înainte de a o părăsi, el o avertiză:

— Acest etaj este rezervat. Este păzit de agenţi din Mukhabarat. Chiar dacă reuşeşti să deschizi uşa nu vei putea ajunge până la capătul culoarului. Fii cuminte şi nu vei păţi nimic.

Ea merse la bar şi îşi turnă o porţie de whisky. Tot ce dorea era ca irakianul să nu profite de ea. Era în mâinile lui fără să se poată apăra. Fără să vrea, se gândi la Malko. Fusese hotărâtă ca în seara aceea să-l ducă la hotelul *Al Fanar*.

*

* *

În tot cursul serii, Malko încercă să se arate detaşat, dar gândul îi zbura mereu la Lili Gehlen. Oare unde fusese dusă? Având în vedere ferocitatea irakienilor, se putea aştepta la orice.

Iţele afacerii „Bagdad Express” se încurcaseră şi mai mult.

Instinctul îi spunea că Luei al-Khattab nu glumea. Era clar că ştie multe despre misiunea lui în Irak. Ce motiv avea ca să treacă în tabăra americană, când aici el ocupa un post atât de important?

Măcar dacă s-ar putea să-l întâlnească în această seară!

Trebuia însă să aibă răbdare până a doua zi. Nu ştia în ce mod va fi contactat. După cină, el se îndreptă către vila Taniei Serafian cu Cadillacul lui Haida. În curtea vilei, se aflau două maşini: Mercedesul

alb al Taniei şi un BMW cenuşiu. În casă domnea liniştea. Nu se simţea niciun semn că ar fi fost păzit după cum îi promisese Mohammad Rasim.

Malko încercă să adoarmă. A doua zi avea nevoie să fie lucid ca să negocieze cu Al-Khattab. Deşi primise undă verde de la Capistrano, mai avea de rezolvat o groază de probleme.

*

* *

Vehiculul armatei se opri fix în faţa porţii Taniei Serafian. Era pe la ora două după miezul nopţii, iar străzile Bagdadului erau pustii. Yusuf, şeful poliţiei „Ghosts" a lui Udai, sări din maşină, în timp ce bărbatul ce stătea în picioare pe platformă îndrepta mitraliera către intrare. Yusuf bătu uşurel la poartă. Ştia că grădinarul obişnuia să doarmă într-o anexă a casei. Câteva minute mai târziu, o voce se auzi din spatele porţii de metal.

— Deschide! ordonă Yusuf. Am venit în control!

La acea oră, nu puteau fi decât oamenii din Mukhabarat. Poarta se deschise, iar grădinarul zări maşina şi mitraliera. Îngrozit, el vru să se retragă.

— Deschide-ne şi uşa de la casă şi dispari! ordonă Yusuf.

Fără să discute, grădinarul îl conduse la intrarea în casă pe care o descuie cu o cheie şi apoi se îndepărtă în întunericul curţii. Ştia că acei indivizi aveau toate atuurile.

Yusuf rămase câteva secunde nemişcat în hol. Domnea o linişte absolută. Udai îi explicase topografia vilei. El urcă la sigur treptele scării interioare ce ducea la primul etaj, după ce verifică pumnalul ascuţit ca un brici, pregătit la piciorul drept.

Când ajunse pe galeria ce deservea camerele, el deschise prima uşă. Camera era goală. Era camera Karimei.

În clipa când deschise uşa camerei vecine, auzi zgomotul unei respiraţii şi rămase nemişcat. După ce se orientă în întuneric, el se apropie tiptil de pat. Se aplecă, scoase pumnalul din teacă şi cu cealaltă mână prinse claia de păr bogat a celei ce dormea acolo. Era Malayeen. Ea scoase un ţipăt de groază. Yusuf îi puse cuţitul la gât şi-i spuse cu voce joasă:

— Dacă mai scoţi un sunet, îţi tai gâtul!

Malayeen rămase încremenită, cu ochii măriţi de groază, neştiind ce se întâmplă.

Yusuf o trase de mână.

— Vino.

— Unde?

— Vino, repetă el.

Fata se ridică şi Yusuf o trase de păr afară din încăpere.

— Unde este camera maică-tii?

— Acolo, zise fata arătând spre uşa vecină.

— Deschide şi aprinde lumina.

Malayeen se supuse şi Yusuf intră în cameră. Când lustra de cristal se aprinse, Tania Serafian dormea pe o coastă, pe jumătate dezgolită. Lumina o trezi brusc şi ea sări din pat.

— Taci! Am un mesaj din partea lui *sayed* Udai.

— Ce? Unde este Karima?

Totul se petrecu atât de repede, încât Tania abia putu vedea cum Yusuf o trage pe Malayeen de păr şi îi tăie capul ca unui animal. Sângele ţâşni în două jeturi de sânge până la un metru depărtare, inundând covorul persan.

Cu ochii ieşiţi din orbite, Tania Serafian se repezi la noptieră şi scoase de acolo un mic revolver. Nu avu însă timp să apese pe trăgaci. Yusuf se năpusti peste ea şi o lovi sălbatic cu genunchiul în pântece. În clipa când ea se îndoia de durere, el îi reteză grumazul cu o forţă atât de mare, încât capul aproape i se desprinse de trup, într-un uriaş val de sânge. Ucigaşul avea abilitatea unui măcelar.

Yusuf termină de secţionat capetele celor două nefericite şi ieşi din cameră, ţinându-le de păr.

*

* *

Malko, trezit din somn de ţipetele atroce, asculta zgomotele casei. Se întreba dacă nu cumva fusese vorba de un coşmar. Sări din pat, îşi trase pe el pantalonul, sprijinii un scaun de clanţa uşii şi deschise fereastra ce dădea spre grădină ca să se strecoare afară. Dacă era vorba de „Ghosts”, oamenii lui Udai, numai fuga îl mai putea salva.

Ascuns după un boschet de lângă piscină, el aşteptă. Dinţii îi clănţăneau în gură şi tremura din tot corpul. Se auzi trântindu-se o uşă şi, câteva clipe mai târziu, motorul unei maşini porni. Apoi, din nou, se lăsă liniştea.

În ciuda frigului, Malko mai aşteptă încă zece minute înainte să cuteze să se întoarcă în camera sa. Acolo nu se schimbase nimic. Scaunul era acolo unde îl lăsase, blocând uşa. El îl dădu la o parte şi ieşi în hol. În timp ce-l traversa, alunecă pe ceva umed. Aprinse lumina şi stomacul i se întoarse pe dos. Tot holul era plin de sânge!

Pete întunecate, ceva mai reduse, maculau treptele scărilor. În două camere, lumina era aprinsă. Prima era goală, cu patul desfăcut. În cea de a doua, era o scenă cumplită. Corpurile decapitate ale Taniei Serafian şi Malayeen zăceau într-un lac de sânge, ca la abator... Un revolver cu calibrul 32 era pe jos, lângă Tania. În sertarul deschis al noptierei, găsi o cutie cu cartuşe. Malko le luă, coborî la parter şi se îmbrăcă.

Ce însemna acest masacru?

De ce el fusese cruţat?

Oricum, nu mai dorea să rămână nicio secundă în acea casă înecată în sânge. Nu voia să fie găsit acolo când aveau să fie descoperite cadavrele. Când trecu pe lângă BMW, văzu că portiera nu era încuiată. Cheile erau în contact.

Malko porni motorul. Ucigaşii lăsaseră poarta deschisă. Maşina plecă, făcu o semiîntoarcere şi se îndreptă cu viteză maximă către Mansour Street. Circulaţia era aproape nulă.

Cunoştea acum destul de bine Bagdadul ca să poată găsi hotelul *Mansour*. Nu se vedea niciun baraj al poliţiei. Numai câteva echipaje vegheau în intersecţiile mai importante. El lăsă BMW-ul în parchingul hotelului şi se îndreptă spre camera lui. Din fericire, cheia era la el.

După ce puse bine revolverul şi cartuşele, reflectă la situaţia nou creată. Refugiul său din vila Serafian se spulberase.

Era un fapt ce îl intriga cumplit. Era evident că nu el fusese vizat de către ucigaşi. Asta însemna că Udai primise ordin ca să nu se atingă de niciun fir de păr al său. Având în vedere temperamentul coleric al lui Udai Hussein, numai o singură persoană putea să-i inspire frică: tatăl său, Saddam.

Asta confirma ipoteza ce prindea contur în mintea lui Malko. Toată operaţiunea „Bagdad Express” nu era decât o înscenare în care atât Malko, cât şi americanii erau traşi pe sfoară.

Or, dacă termenul fixat pentru întâlnirea lui cu Qusai avea să fie respectat, în mai puţin de 48 de ore, avea să descopere adevărul. Dacă nu, poate reuşea să-l smulgă de la Al-Khattab *înainte* ca acesta să părăsească Irakul.

Capitolul XVII

Soneria telefonului îl smulse pe Malko dintr-un somn târziu şi greu. Sub şocul provocat de masacrul din ajun, nu reuşise să închidă ochii înainte de cinci dimineaţa. Se uită la ceas. Arăta ora 11. Soarele inunda camera. El ridică receptorul.

— *Good morning, sayed* Malko, făcu vocea melodioasă a lui Haida. Sunt jos, vă aştept.

Împleticindu-se, Malko se îndreptă spre sala de baie. Capul îi vâjâia de întrebări. Cum de îl găsise Haida la *Mansour?* Ce se întâmplase după ce a părăsit vila? Şi cum ar fi putut să-l contacteze pe Luei al-Khattab? Într-un sfert de oră, el fu în ascensor. Era prea nervos ca să poată servi micul dejun. Haida se afla în faţa intrării hotelului, zâmbitor şi imperturbabil, lângă Cadillacul strălucitor.

— *Sayed* Mohammad vrea să vă vadă, îi spuse el lui Malko, deschizându-şi portiera.

Curând intrară în traficul intens al oraşului. Maşini vechi umpleau marile bulevarde, sub privirile poliţiştilor cu uniforme destul de precare. Fiecare încerca să se strecoare cum poate în imensul furnicar. Două avioane Mirage trecură pe deasupra lor, la altitudine joasă. Spectacol destul de rar, deoarece, în acest oraş imens, nu se vedea încă niciun semn de război.

Brusc Malko simţi că i se opreşte inima. Cadillacul se îndrepta către vila Taniei Serafian! Cum se putea ca Mohammad să nu fi aflat de cele întâmplate?

Mercedesul acestuia staţiona în faţa porţii închise. Haida claxonă şi

poarta culisă în linişte. Mercedesul alb al Taniei era în acelaşi loc. Aceeaşi servitoare deschise uşa.

Malko aruncă o privire de jur împrejur. Nu mai era nicio urmă a măcelului din ajun. Prin uşa deschisă a salonului, îl zări pe irakian care se ridică să-i iasă în întâmpinare. Cei doi îşi strânseră mâna, iar servitoarea aduse ceaiul.

— Am veşti bune, făcu Mohammad. *Sayed* Qusai vă aşteaptă poimâine la ora cinci după-amiază. După întâlnire, aveţi avionul de ora 19,30 pentru Amman. Locul a fost deja rezervat.

Înainte de întâlnirea sa cu Al-Khattab, Malko ar fi sărit în sus de bucurie la o asemenea veste.

Singura lui speranţă era să se poată înţelege cu acesta din urmă, să o poată scăpa pe Lili Gehlen şi să poată ieşi din Irak abia după ce rezolva tot. Situaţia era însă complicată pentru că Al-Khattab voia să fie exfiltrat înainte de plecarea sa.

— Această soluţie pare să nu vă satisfacă, observă irakianul.

— Ba da, dar sunt extrem de îngrijorat din cauza celor întâmplate aici azi-noapte. Presupun că aţi aflat, sau nu?

Chipul zâmbitor al interlocutorului său se întunecă brusc, iar acesta spuse în şoaptă:

— Sunt la curent. Este vorba de două asasinate oribile. Eram foarte ataşat de Tania Serafian şi de fiica ei.

— Cine a comis aceste crime?

Rasim al-Tikriti făcu un gest evaziv cu mâna.

— Încă nu ştiu. Grădinarul a spus că era vorba de bărbaţi cu chipurile ascunse de cagule, care au venit în miez de noapte. Ancheta a fost încredinţată celor din Jihaz Al-Ahn Al-Khass.

— Nu credeţi că Udai a vrut să se răzbune pe Tania pentru că ne-a înlesnit contactele? sugeră Malko.

Încă de la prima lor întâlnire, Mohammad Rasim nu pronunţase niciodată numele lui Udai şi nici nu făcuse niciun fel de comentariu în legătură cu posibilitatea ca acesta să fi fost la baza sabotării proiectului „Bagdad Express”.

— Totul este posibil, mărturisi el.

Malko nu îndrăzni să-l întrebe unde se află Karima, cealaltă fiică a Taniei. Irakianul observă cu glasul blând:

— Cred că aţi avut un şoc teribil. Şi înţeleg de ce aţi plecat imediat la hotel cu maşina BMW. Va trebui să-i daţi cheia lui Haida, ca acesta să i-o dea Karimei. Ea este de acum unica moştenitoare a casei.

Malko îşi ascunse decepţia. I-ar fi prins de minune o maşină cu număr de înmatriculare irakian.

— Desigur, voi înapoia acea cheie, promise el.

Al-Tikriti îşi termină de băut ceaiul. El se ridică de la masă satisfăcut.

— Treceţi pe la hotelul *Palestine* ca să vă luaţi biletul de avion, zise el. Acolo este o agenţie Royal Iordanian. Nu mi-ar plăcea să fiţi nevoit să plecaţi la Amman pe cale rutieră.

Tipul părea plin de bune intenţii. Malko se ridică şi el.

— Nici eu nu mai rămân aici, zise el.

— Dar nu mai aveţi de ce să vă temeţi. *Sayed* Qusai a hotărât să vi se acorde protecţie. Nimic rău nu vi se va întâmpla.

— Incidentul de azi-noapte dovedeşte că niciodată nu poţi fi destul de prudent.

Când părăsiră vila, Malko văzu în spatele Cadillacului lui Haida un Ford Sierra nou-nouţ, cu patru inşi la bord. Miroseau de la o poştă a copoi. Malko simţi că îngheaţă. Cum îl mai putea întâlni pe Luei Al-Khattab cu poliţiştii care îl vor urma ca o umbră?

Curând, maşina se opri în faţa hotelului *Palestine*. În cinci minute doar, în schimbul a 180 dolari cash, Malko căpăta biletul de avion. Când ajunseră la *Mansour*, Haida îi spuse zâmbind, dar hotărât:

— *Sayed* Malko, pot să urc cu dumneavoastră în cameră ca să iau cheia maşinii BMW?

Era greu de refuzat. Lipsit de un mijloc de transport, cu agenţii din Mukhabarat pe urmele sale, nu vedea cum va reuşi să găsească un mijloc de a vorbi cu Al-Khattab.

*

* *

Din clipa în care Yusuf se întorsese la palatul din Jadiriya cu capetele mamei şi surorii ei, Karima bea întruna tot ce-i cădea în mână. Trecuse de la whisky la coniac, apoi iar la whisky. Voia să uite deşi ştia că, până la urmă va trebui să înfrunte tragica realitate. Udai

era în continuare într-o stare de spirit foarte proastă. Furia i se mai calmase după ce se răzbunase pe familia care îl ajuta pe agentul american. Când Yusuf i-a adus capetele victimelor, i-a ordonat:

— Scapă de ele. Apoi poţi să-ţi iei o mică vacanţă în Dubai.

Karima se blestema ştiindu-se vinovată de moartea surorii sale. Ea îi spusese lui Udai că Malayeen se culcase cu agentul americanilor. Uşa se deschise brusc. Udai apăru ciufulit, într-un pantalon din pânză subţire şi o cămaşă albastră.

— Mâine, la clubul nostru va fi o petrecere. Va trebui să-ţi cumperi o rochie nouă.

Karima îl privi. Era stupefiată şi îngrozită în acelaşi timp. Acel bărbat voia să apară în public cu femeia căreia i-a ucis mama şi sora. Pentru el, era o dovadă de bărbăţie şi de putere...

— Nu am de gând să merg nicăieri! strigă Karima. Nu vreau ca să mă mai vadă cineva cu tine.

Udai se repezi la ea ca turbat şi o izbi cu capul de perete.

— Ba ai să mergi! urlă el şi după aceea o să ţi-o trag...

Era pentru prima oară când Karima i se opunea. Suportase orice din partea lui: viol, lovituri, umilinţe. El îi inspira o frică aproape viscerală, din cauza violenţei şi a lipsei totale de control. Avea spioni peste tot şi la prima infidelitate, ar fi omorât-o ca pe o muscă.

Cu ochii plini de lacrimi şi cu capul vâjâind, Karima îşi înfipse degetele cu unghii lungi în testiculele lui Udai, urlând:

— Ai să rămâi impotent!

Când îi văzu ochii, Udai se sperie. Erau ai unei nebune.

Ea îi dădu brusc drumul şi fugi în cealaltă cameră, trântind uşa în urmă. Se încuie pe dinăuntru şi se aruncă plângând pe pat. Tremura din tot corpul, îngrozită de ce făcuse. Udai era capabil să o ucidă şi pe ea. Încetul cu încetul, Karima îşi recăpătă luciditatea. De acum înainte, avea să fie singură în viaţă. Tatăl ei părăsise Irakul de multă vreme. Nu ştia ce se va alege de actualul regim, dar Udai era incapabil să trăiască în afara ţării sale. Nu vorbea decât araba şi avea duşmani peste tot. Karimei îi mai rămânea doar o singură soluţie! Să fugă. Mai întâi, trebuia să iasă din acest palat interzis oamenilor de rând, însă peste tot era pază. Aşa că ea se hotărî să-l îmbuneze pe Udai, acceptând să meargă împreună cu el la serata de la club. După aceea

va încerca să-i ceară ajutor acelui bărbat blond, cu ochii din aur lichid, căci niciun irakian cu scaun la cap nu ar fi consimţit să ia poziţie împotriva lui Udai.

Ea se ridică în picioare şi se uită în oglindă. Pe gât se vedeau urmele înroşite ale degetelor lui Udai.

Făcu un duş şi începu să se machieze. Când va fi frumoasă, îi va cere iertare amantului ei, în singurul mod convingător. Făcând sex. La fel ca bombele „inteligente”, ea avea un sex „inteligent”. Fardându-şi ochii, ea regretă că nu are vaginul căptuşit cu ţepi de oţel care să sfâşie penisul amantului ei.

*

* *

Deşi vocea lui Garlinski era calmă, Malko simţi că acesta doreşte să-i spună ceva.

— Doriţi să cinaţi cu mine diseară? îi întrebă polonezul. Vine şi o prietenă care este la ONU şi care va pleca în curând acolo. Karen Nilstrup.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

— Atunci, ne întâlnim la ora nouă, la *Al Finjan*.

Se făcuse noapte şi în depărtare se vedeau nenumăratele lumini ale Ministerului Industriei ce se reflectau în apele Tigrului. În ciuda tuturor ameninţărilor, Bagdadul aborda un calm olimpian. Oamenii plecau şi veneau de la treburile lor, indiferenţi la tot şi repetând ca nişte roboţi sloganele de glorificare ale atotputernicului Saddam Hussein, omniprezent în miile de portrete ce împânzeau oraşul.

Telefonul sună. Malko simţi cum îi creşte pulsul când recunoscu vocea lui Lili Gehlen.

— Bună seara. Vă deranjez?

— Unde sunteţi?

Ea nu răspunse, dar îl întrebă:

— Dacă mâine se face timp frumos, veniţi să înotăm în piscina de la *Rachid?* Este sâmbătă şi la cafenea se prepară *brunch*.

— Sigur, zise repede Malko. La ce oră?

— La unsprezece. Pe mâine.

Lili închise telefonul.

Acest apel era un semnal că Al-Khattab se folosea de ea ca să-l cheme la o întâlnire. Iar Malko risca să-i ducă acolo şi pe agenţi din Mukhabarat, care se presupunea că-l „păzesc”.

*

* *

Kristof Garlinski ridică paharul cu şampanie zâmbind ambiguu. Şampania nu era frapată, dar Malko îi savură gustul cu religiozitate. La fel şi Karen Nilstrup, funcţionara de la ONU. Deşi era la fel de sexy ca şi Maica Teresa, era deosebit de simpatică. Era ochelaristă, avea cu vreo douăzeci de kilograme în plus şi purta o fustă lungă. Pe masă, lângă ea, stătea un aparat *Thuraya*. Malko o întrebă:

— Telefonul acesta este al dumneavoastră?

— Da, spuse fata. Cu ajutorul lui vorbim cu inspectorii de la Cocovinu. Eu controlez o echipă de aruncătoare de rachete şi trebuie să pot lua oricând legătura cu ei.

— Credeam că aceştia sunt cazaţi la hotelul *Bordj Al Hayat*, remarcă Garlinski.

— Da, aşa este, dar vin în fiecare dimineaţă să ia de la mine foaia de drum la *Canal Hotel* unde lucrez, îi explică tânăra în timp ce fuma o ţigară urât mirositoare.

Canal Hotel era înconjurat cu sârmă ghimpată şi era păzit de soldaţi din comisia de control. Irakienii îl numeau Guantanamo...

— Apropo, cu ce ocazie bem şampanie? întrebă Malko.

— Sărbătorim plecarea mea de aici, zise Garlinski. Mâine dimineaţă plec la Amman, iar de acolo, la Varşovia!

— Aşa a fost prevăzut? întrebă Malko

— State Department m-a anunţat ieri. Închid ambasada.

Malko simţi că şampania îşi pierde savoarea. O dată cu plecarea diplomatului polonez, el nu mai avea niciun mijloc de legătură protejată cu exteriorul. Cum avea să organizeze fuga lui Al-Khattab şi a lui? Kristof Garlinski fiind plecat, el rămânea captiv în Bagdad ca un şoarece prins într-o sticlă.

Capitolul XVIII

Malko traversa holul hotelului *Rachid* cu stomacul strâns. Câţiva agenţi din Mukhabarat scrutau cu atenţie pe cei ce intrau. Erau câteva milioane în ţară, infiltraţi pretutindeni şi spionându-se chiar reciproc. Trecuse însă vremea când avuseseră mult de lucru. Opoziţia faţă de Saddam Hussein fusese trimisă de mult la cimitir sau fugise în străinătate. Nu mai exista niciun fel de mişcare de rezistenţă. Doar în sudul Irakului, şiiţii erau mai greu de stăpânit, din cauza apropierii de Iran, şi el o ţară şiită.

Lipsită de partide politice şi de presă liberă, populaţia irakiană înghiţea sloganurile oficiale ale partidului Baas. Abrutizaţi de minciunile auzite zilnic, irakienii erau supuşi şi la presiunea exercitată de Mukhabarat, ce devenea pe zi ce trece şi mai greu de suportat.

Niciun irakian nu putea avea contact cu un cetăţean străin fără autorizaţie oficială.

Nimeni nu avea încredere în nimeni.

Cu gândul la toate acestea, Malko deschise uşa ce dădea spre piscină. Acolo se aflau mai multe persoane. El o zări pe Lili. Înota brass. Când îl zări, ea îi făcu veselă cu mâna. Malko avu timp să zărească şi trei mustăcioşi ce stăteau cu ochii la ea. Lili era în libertate supravegheată... În cele din urmă, tânăra nemţoaică ieşi din apă şi se îndreptă către el.

— Să mergem să bem ceva, îi propuse ea.

Imediat cei trei agenţi se aşezară şi ei la o masă alăturată.

— Totu-i în ordine? o întrebă el.

— Da.

— Unde sunteţi instalată?

— La etajul 11. Cu ei împreună...

Ea făcu un semn către cei trei. Zâmbea cam crispată, iar Malko simţi cum i se strânge inima.

— Totul se va aranja, îi promise el în şoaptă.

La fel ca toţi irakienii, cei doi se obişnuiseră să vorbească cu glas scăzut. Unul dintre agenţi o privi pe fată şi bătu cu degetul în cadranul ceasului de mână.

— Asta însemna că trebuie să urc în cameră, spuse Lili. Am un

mesaj pentru dumneavoastră. Azi pe la ora cinci după-masă, mergeţi la biserica St. Joseph. El va fi acolo.

Lili se îndepărtă încadrată de cei trei mustăcioşi. Malko îşi dădu seama că uitase să o avertizeze de faptul că şi el este urmărit.

Poate că asta ar fi schimbat planurile lui Luei Al-Khattab. Prea târziu însă.

El rămase încă o vreme şi îşi bău apa minerală. În acel moment, Kristof Garlinski era în drum spre Amman, iar el nu mai avea pe nimeni la care să poată cere o mână de ajutor.

*

* *

Biserica St. Joseph era înconjurată de un zid cu creneluri decorate cu simbolul crucii. Grilajul de la intrare, de culoare neagră, era încadrat de doi stâlpi din marmură neagră. Clădirea bisericii era construită în stil modern şi pe faţada ei se putea citi *St. Joseph Chaldean Church*. Aflată într-un cartier creştin, ea era cea mai mare şi cea mai veche biserică din Bagdad. În fiecare duminică, atunci când se afla în oraş, ministrul Afacerilor Externe, Tarek Aziz, venea şi asculta slujba. Biserica era mai întotdeauna arhiplină: numai în Bagdad, existau peste 600 000 de creştini, cei mai mulţi de rit chaldeean. Haida nu păru mirat când Malko îl întrebă despre ea. În Irak, nu exista nicio disensiune între musulmani şi creştini.

Maşina Sierra albă a „paznicilor” se opri ceva mai departe.

Malko intră în curte. Uşile bisericii erau larg deschise. Câţiva copii se jucau pe scări, supravegheaţi de o tânără cu capul înfăşurat cu o eşarfă. În biserică mirosea a tămâie şi Malko fu uimit de numărul mare de ventilatoare de pe tavan. În Bagdad, în timpul verii, temperatura atingea adesea 60°C.

El făcu înconjurul nefului fără să vadă pe nimeni, apoi se aşeză pe o bancă, înarmându-se cu răbdare. Continuu, oamenii intrau şi ieşeau. Noaptea se lăsase deja şi mai erau doar cinci minute până la închidere, când apăru Luei al-Khattab, însoţit de preot! Ei discutară o vreme, apoi irakianul îngenunche. Malko aşteptă ca preotul să se îndepărteze şi se apropie de el.

— Aveţi noutăţi? îl întrebă Luei cu vocea spartă.

— Da, zise Malko. Am putut vorbi cu cei de la Washington.

— Şi?

— Acceptă condiţiile dumneavoastră. Dar, în privinţa banilor, trebuie să aşteptaţi până după ieşirea din Irak. Nu este posibil să fiţi plătit în ţara asta. La fel şi în privinţa documentelor.

Irakianul nu păru surprins.

— Dar în legătură cu exfiltrarea?

— Pentru asta am nevoie de două lucruri, zise Malko. În primul rând, de o maşină 4 × 4 ca să putem ieşi din Bagdad.

— De ce una 4 × 4?

— Pentru zona deşertică. Apoi vom fi recuperaţi de un elicopter care va veni din Iordania în *no flying zone*.

— Şi care este al doilea lucru?

— Un *Thuraya*. Trebuie să pot comunica cu cei ce vor veni să ne recupereze.

Al-Khattab îl privi lung pe Malko.

— Sunteţi sigur că planul acesta va funcţiona? Odată ce voi părăsi Bagdadul nu mă mai pot întoarce.

— Nu este nicio problemă, făcu Malko.

Cei doi rămaseră un moment tăcuţi. Preotul îşi făcea de lucru în altar.

— Sunteţi creştin? întrebă Malko.

— Da. Vin adesea aici cu Tarek Aziz, spuse irakianul. De aceea am aranjat să ne întâlnim în această biserică.

— Acum spuneţi care este informaţia dumneavoastră.

Al-Khattab îşi strâmbă gura într-un surâs.

— Încă nu am ieşit din Irak, remarcă el. Cred că putem pleca mâine. Este inutil să mai aşteptăm.

— Mâine seară am întâlnire cu Qusai Hussein, sublinie Malko. Ori îmi dezvăluiţi adevărul înainte, ori aştept până mă întâlnesc cu el şi plecăm împreună după aceea. Eu nu pot să-mi asum vreun risc. Nimic nu mă convinge că nu doriţi doar să ieşiţi din Irak.

— Eu am ieşit de mai multe ori din Irak.

— Poate, dar acum nu mai puteţi, spuse Malko la întâmplare.

El văzu cum Al-Khattab se schimbă la faţă. Acesta strigă:

— De unde ştiţi asta?

Pentru prima oară Malko văzu teama în ochii lui.

— Spuneţi-mi mai bine de ce vreţi să treceţi de partea americanilor. Chiar dacă trecutul dumneavoastră este destul de încărcat, încă mai aveţi şanse ca să ieşiţi cu bine rămânând locului.

Al-Khattab rămase o vreme cu capul în mâini. Se ruga sau se gândea. În cele din urmă se răsuci către Malko.

— O să vă dezvălui doar o *parte* din informaţiile pe care le deţin. Eu joc un rol activ în manipularea care vi s-a înscenat. Un rol atât de activ, încât imediat ce totul se va termina, voi fi eliminat. Nu vor să rămână niciun martor.

— Cum aţi descoperit asta?

— Am prieteni la biroul de paşapoarte. Trebuia să îl înnoiesc pe al meu, căci sunt nevoit să mă deplasez adesea în Dubai şi în Iordania. Am făcut demersurile necesare şi am dat şi 100 de dolari. În mod normal, trebuia să obţin paşaportul într-o zi. Dar nu mi-a fost eliberat. Spuneau că şeful care trebuia să-l semneze nu era acolo. Atunci m-am dus personal acolo şi am descoperit că primiseră ordin să nu-mi elibereze paşaportul nou. Apoi, cu câteva zile în urmă, telefonul meu satelit a suferit o dereglare. L-am dus la reparat şi când am cerut altul nou, mi s-a spus că nu mai au niciunul disponibil.

Asta chiar că era o veste proastă.

— Asta înseamnă că nu aveţi un Thuraya?

— Din păcate, da.

— Şi toate aceste lucruri nu sunt legate de prezenţa mea aici?

— Nu. S-au întâmplat înainte de a vorbi cu vărul meu, Amer al-Hana. Acum înţelegeţi?

— Da, spuse Malko.

Al-Khattab voia aşadar să-şi salveze pielea. Avea deci o motivaţie mai mult decât onorabilă, chiar dacă, în ochii unora nu valora cine ştie ce. Numai că, fără *Thuraya*, Malko nu putea să ia legătura cu comandoul de salvare al C.I.A..

— Dar avem absolută nevoie de un telefon-satelit, insistă el. Nu aţi putea totuşi să procuraţi unul?

— Mă tem că nu.

Brusc, Malko se gândi la aparatul funcţionarei de la ONU, Karen Nilstrup. Poate că ar fi avut o şansă să-l obţină. Al-Khattab era nervos.

— Va trebui să fugim cât mai repede. Mâine este duminică. La ora opt şi jumătate are loc slujba religioasă la care va participa foarte multă lume. Voi veni şi eu. Atunci îmi veţi spune când plecăm.

Omul se temea rău de tot, nu glumă.

— Voi fi aici, promise Malko, dar fără un aparat *Thuraya* nu pot să vă promit nimic. Mai trebuie să vă spun ceva.

— Ce anume?

Malko spuse aproape în şoaptă:

— Mohammad Rasim al-Tikriti mi-a dat o escortă „de protecţie" începând de ieri. Oamenii lui nu mă slăbesc din ochi nicio secundă. Sunt în număr de patru.

— Sunt şi ei aici?

Ochii irakianului priveau fix în gol.

— Da.

Al-Khattab rămase fără grai câteva clipe, apoi aruncă o privire către ieşire. Afară se înnoptase.

— Acum plecaţi, spuse el. Eu mă duc să-l văd pe părintele Louis. Voi ieşi mai târziu de aici.

Malko ieşi din biserică, iar irakianul îl antrenă pe preot către sacristie. Cei patru agenţi din Mukhabarat erau tot în maşină. Sierra demară imediat, urmând de la distanţă Cadillacul condus de Haida.

Aşadar nu aveau cum să-l mai vadă pe Al-Khattab ieşind din biserică.

— Mergem la hotel *Mansour?* întrebă Haida.

— Da, răspunse Malko. Trebuia să facă o analiză serioasă a situaţiei într-un loc calm. La *Mansour*, păzit de cei patru securişti, el se simţea mai liniştit.

*

* *

Malko privea la maşinile ce circulau pe podul Sinak. Încerca să rezolve cvadratura cercului. Până la întâlnirea cu Qusai Hussein mai rămăseseră douăzeci şi patru de ore. Or, din acea clipă, el nu mai avea niciun moment libertate de mişcare fiind condus imediat la avionul cu destinaţia Amman şi lăsând în urmă pe Lili Gehlen şi pe Al-Khattab cu secretul lui cu tot.

Cu alte cuvinte, nu avea să-l mai vadă vreodată. Dacă ceea ce îi spusese irakianul era adevărat, acesta urma să fie lichidat o dată cu Saddam Hussein.

O soluţie ar fi fost să plece fără să-l mai întâlnească pe Qusai, dar nu înainte de a găsi un telefon-satelit. În acest caz, proiectul „Bagdad Express" era definitiv condamnat şi putea să pună cruce efortului depus în săptămâni întregi de risc şi sacrificiu făcut de atâţia oameni. Or, acest lucru i se păru imposibil. Frank Capistrano nu l-ar fi iertat niciodată de a fi crezut în cuvântul unui transfug trădător şi de a fi renunţat la realizarea păcii în Irak.

În concluzie, a doua zi, la slujba de dimineaţă, va trebui să-l convingă pe Al-Khattab să-i dezvăluie şi restul informaţiilor pe care le deţinea. În acest caz, el urma să fie singurul care trebuia să ia decizia finală. Afurisită treabă!

Dacă irakianul refuza, punţile de legătură se vor rupe, iar Lili Gehlen risca să plătească oalele sparte.

Malko ştia că şi irakianul era prins la strâmtoare: dacă Malko pleca din Irak fără să-l revadă, asta însemna că moartea sa era iminentă.

Nişte zgomote îi întrerupseră şirul gândurilor. O familie numeroasă aştepta afară pe coridor ca un cuplu de tineri căsătoriţi să consume noaptea nunţii. Ca în fiecare sâmbătă seara, hotelul trepida de sunetul cântecelor de petrecere, al tamburinelor şi al chiuiturilor... Holul era plin de nuntaşi, iar noaptea abia începuse.

Malko uitase să mai mănânce. Oricum, nu avea chef să ia masa singur. Nu îi mai rămânea decât să numere orele până în zori. El deschise uşa de la balconul terasă. Atunci, se auzi o bătaie în uşă.

Crezând că este camerista, el se duse şi deschise. În cadrul uşii apăru o tânără foarte chipeşă. Era îmbrăcată cu o rochie de seară neagră şi era fardată ca o regină. El crezu că necunoscuta greşise camera. Apoi, stupefiat, o recunoscu pe Karima Serafian, amanta lui Udai Hussein. Cea din vina căreia se produsese oribilul masacru.

*

* *

Tânăra pătrunse iute în cameră şi se lăsă să cadă în singurul fotoliu. Ea tremura din toate încheieturile şi izbucni într-un plâns devastator.

Malko nu reuşea să-şi revină. Ce căuta acolo Karima? De unde ştia unde se află el? Ştia oare amantul ei că venise să-l vadă? Având în vedere temperamentul coleric al acestuia, era lesne de bănuit cum ar fi reacţionat... Malko nu avea nevoie să-şi facă probleme suplimentare.

El o lăsă câteva clipe ca să se mai liniştească, apoi se apropie de ea. Karima îşi trântise poşeta din piele pe covor. În cădere, ea se desfăcuse şi lăsa să se vadă teancurile de bancnote. Nu erau bani irakieni, ci dolari americani!

— Vorbiţi engleza? o întrebă el.

Karima îşi descoperi faţa mânjită de rimelul scurs de pe pleoape.

— *Yes*, răspunse ea.

— De ce aţi venit aici?

Din nou, fata izbucni în hohote de plâns, apoi spuse:

— El mi-a ucis mama şi sora! Este un monstru. Nu mai vreau să-l văd niciodată.

Pe Malko nu-l interesa viaţa sentimentală a lui Udai Hussein. De ce Karima se refugia în camera lui? Mai ales, îmbrăcată în rochie de seară...

— Înţeleg, zise el. Sunt la curent cu tragedia morţii doamnei Serafian şi a lui Malayeen. Este îngrozitor... Unde doriţi să vă duc?

Karima înălţă spre el chipul înecat în lacrimi. În ciuda deznădejdii ce o cuprindea, era încă frumoasă.

— Aş vrea să rămân un timp aici, reuşi ea cu greu să articuleze. Vă rog să mă scoateţi din Irak. Am bani. Bani mulţi...

Ea se aplecă şi luă un teanc cu bancnote de o sută de dolari şi i-l întinse lui Malko. Acesta, stupefiat, se aşeză în faţa ei. Asta-i mai lipsea acum!

— De ce vă adresaţi mie? o întrebă el. Nu ne-am întâlnit decât o singură dată. Eu v-aş ajuta cu plăcere, dar...

Fata îl întrerupse plângând:

— V-aţi servit de mama mea şi v-aţi culcat cu sora mea! Ea mi-a spus. Totul s-a întâmplat din cauza dumneavoastră. Dacă nu fug din Irak, voi fi şi eu omorâtă.

Până să iasă din toată această încurcătură, Malko întrebă:

— Povestiţi-mi ce s-a întâmplat.

— Udai mă ţine de trei zile închisă în palatul lui, spuse Karima

printre suspine. În seara asta, era o petrecere la Jadiriya Club şi am acceptat să-l însoţesc. În timp ce el credea că sunt la toaletă, am fugit. Am avut grijă să iau la mine mulţi bani.

— Aveţi o maşină?

— Nu. A rămas acasă.

— Udai ştie unde sunteţi?

— Nu.

— Nu v-a urmărit nimeni?

— Nu ştiu. Nu cred.

— Eu nu pot să vă găzduiesc. Vă va căuta aici şi s-ar întâmpla o nenorocire. Ar trebui să vă refugiaţi în altă parte.

Karima îi aruncă o privire imploratoare.

— Dar nu îl cunoaşteţi. Nimeni nu ar îndrăzni să mă ajute. Toată lumea se teme de el. Nu vreţi să mă lăsaţi să stau aici?

— Nu pot, protestă Malko.

Fără să scoată un cuvânt, Karima se repezi la uşa de la terasă, o deschise şi el reuşi să o prindă în ultimul moment şi o aruncă pe pat.

O sinucigaşă era tot ce-i mai lipsea acum! Trebuia să iasă cât mai repede din această afacere nebunească... Încercă să o potolească pe Karima şi îi şterse faţa cu batista.

— Ce anume vă face să credeţi că pot să vă scot din Irak? o întrebă el.

— Păi, ştiu că lucraţi pentru americani.

— Eu trebuie să iau avionul mâine seară, obiectă Malko. Am chiar şi bilet de avion.

— Eu nu pot să iau avionul, hohoti ea. Nici măcar paşaport nu am.

Malko se gândi că putea concura acum cu o agenţie de voiaj: Lili Gehlen, Luei al-Khattab şi, acum, Karima...

Era adevărat că se simţea răspunzător pentru acel masacru. Dar de acolo şi până la a o scoate pe Karima din ţară, era ceva de neconceput. În primul rând trebuia să o îndepărteze.

— De ce nu luaţi o cameră aici? Vă puteţi încuia înăuntru şi de acolo îl puteţi suna pe Mohammad Rasim, care era prieten cu doamna Serafian. Cu siguranţă, el vă va proteja.

Vorbele sale se izbeau de un zid.

Pe culoar se auzi deodată un zgomot de încăierare şi strigăte în

arabă. Malko se albi la faţă. O rafală de mitralieră zgudui zidurile apoi cineva începu să bată cu putere în uşa lui.

Karima, împietrită de groază, se uita fix la uşă. În cele din urmă, se refugie în sala de baie.

Malko întredeschise uşa şi zări pe unul dintre securiştii ce-l „păzeau”, şi care ţinea o armă Kalaşnikov sub braţ.

— Ce se întâmplă?

Lângă agent se afla trupul unui bărbat cu cagulă, îmbrăcat cu salopetă neagră, iar alţi doi inşi, ceva mai departe, erau ţinuţi la respect de agenţii din Mukhabarat din garda sa de securitate. Aceştia interveniseră în clipa când câţiva oameni din „Ghost”, dirijaţi de Udai, dăduseră năvală în hotel.

Agentul, îi făcu un semn lui Malko arătând uşa camerei şi întrebă:

— *Girl?*

— *No girl*, făcu Malko zâmbind vesel.

Irakianul nu mai insistă şi se întoarse cu un mormăit. Malko se retrase în cameră. În urma sa, pe culoar continuă o dispută în limba arabă. Între poliţia lui Qusai şi poliţia „Ghost” a lui Udai, exista o luptă înăbuşită. La fel ca cea dintre SS şi Wehrmacht care se certau între ele pentru putere.

Malko îşi încordă auzul. Zgomotul se estompă şi curând se reinstaură liniştea. El întredeschise uşa. Cadavrul nu mai era acolo.

Malko reuşise să scape şi de astă-dată, dar problema era încă nerezolvată. A doua zi dimineaţa, trebuia să se întâlnească cu Al-Khattab ca să discute despre exfiltrare fără a avea însă elementele de bază. Cum putea să se debaraseze de Karima? Şi cum să o scoată pe Lili Gehlen din mâinile irakianului fără să o exfiltreze? Desigur, dacă nu se ducea la întâlnirea din biserica St. Joseph, lucrurile se simplificau substanţial. Dar nu şi pentru Lili Gehlen.

Karima ieşi din baie. Era răvăşită, cu privirea în gol, ca a unui animal hăituit. Liniştea păru că o calmează.

Malko intră şi el în baie. Când se întoarse, Karima dormea deja îmbrăcată, pe pat.

El puse lanţul la uşă şi se gândi că nici lui nu i-ar strica puţine ore de somn. Ziua de mâine risca să fie lungă. Foarte lungă.

*

* *

Prin fereastra ce dădea spre fluviu, Luei al-Khattab privea spre instalaţiile rafinăriei din Daura, unde focurile ardeau zi şi noapte la o distanţă de numai câţiva kilometri de el. Era singura lumină în întunericul ce acoperea oraşul. Desigur era iar vreo întrerupere a curentului electric...

El locuia în acest apartament de trei ani. Era o recompensă pentru serviciile aduse puterii. În acel cartier bogat locuiau numai persoane cu funcţii înalte, majoritatea, irakieni. Tarek Aziz era vecinul lui. La poarta fiecărei locuinţe, făcea de pază câte un gardian. Doar vreo sută de demnitari aveau privilegiul de a locui în acest paradis. Împreună cu apartamentul, Al-Khattar mai primise şi un Chevrolet 4×4 şi un telefon *Thuraya*. Deţinea toate atributele puterii.

El se răsuci şi ridică iar receptorul: tonul era iar întrerupt. La Bagdad, asta nu mai mira pe nimeni. Dar Luei avea o presimţire ciudată. Prea multe lucruri mărunte se acumulaseră: paşaportul, telefonul *Thuraya* şi, acum, telefonul fix. O nelinişte grea îi măcina sufletul. Cu siguranţă că fusese recunoscut la biserica St. Joseph căci era o figură publică. De douăzeci de ani se perindase printr-o grămadă de posturi în serviciile securităţii şi era cunoscut ca un cal breaz.

El îşi umplu paharul cu whisky. Când i se încredinţase această misiune, fusese extrem de mândru. La fel ca el, şi Saddam trecuse cândva prin toate treptele. Fusese şi el gardă de corp.

Dacă Al-Khattab nu ar fi avut acel al şaselea simţ al supravieţuirii, poate că nici nu ar fi simţit primejdia ce-l paşte. El luase decizia de a fugi foarte repede, în clipa când îl auzi pe vărul său că vrea şi el să fugă. Faptul că-şi trăda ţara trecând în tabăra duşmanilor nu-i punea nicio problemă de conştiinţă.

El se întoarse în cameră, cu sticla de Defender în mână, îşi scoase cizmele şi puse pistolul automat Sig alături pe o masă. Hotărârea lui era deja luată: de la biserica St. Joseph va pleca direct la o ascunzătoare, până ce agentul americanilor va face rost de un telefon *Thuraya*.

*

* *

În marea biserică Saint Joseph se înghesuia o mulţime compactă. Toate băncile erau pline până la refuz şi mulţi credincioşi stăteau şi în grădină. Malko se întreba cum de va reuşi să dea de Al-Khattab într-o asemenea aglomeraţie.

Cu multă greutate, el reuşi să se strecoare înăuntru şi să se îndrepte înspre stânga altarului, în speranţa că irakianul îl va găsi acolo. Ca să-şi domolească neliniştea, Malko rememoră evenimentele nopţii. Karima era bine dotată pentru ca să supravieţuiască. Când se trezise în zori, ea îi arătase banii. Avea la ea două sute de mii de dolari în bancnote, recuperaţi din economiile mamei sale, puse într-un cufăr.

El o lăsase închisă în camera de hotel, la uşa căreia agăţase un cartonaş cu „Do not disturb”. Desigur, asta nu-i intimida pe cei din „Ghosts”, dar era singura protecţie pe care i-o putea asigura el.

El se uită la ceasul Breitling de mână: era ora nouă şi jumătate. Peste un sfert de oră, slujba se termina. El începu să se neliniştească serios. Absenţa lui Al-Khattab era de prost augur. Ori se răzgândise, ori fusese demascat. În acest din urmă caz, Qusai ar face totul ca să-l elimine. Cu patru poliţişti pe urmele sale, treaba asta nu era prea dificilă.

Malko era atât de absorbit în gândurile sale, încât tresări când cineva îl atinse pe braţ. Era preotul. El se apropie de urechea lui Malko şi murmură:

— Veniţi. Cineva vă cheamă la telefon în biroul meu.

Capitolul XIX

Cu inima într-un cleşte de gheaţă, Malko îl urmă pe preot într-un birou mititel plin cu mormane de dosare. Pereţii erau şi ei plini cu afişe, tablouri şi portrete. Pe o masă erau un telefon şi o agendă deschisă. Preotul îi întinse lui Malko receptorul. Se auziră nişte sunete ciudate, ca o respiraţie şuierătoare întretăiată de horcăieli.

— Alo! făcu Malko sub privirile intrigate ale preotului.

După câteva secunde, el auzi vocea mai răguşită ca de obicei a lui

Luei al-Khattab:

— Dumneavoastră sunteţi, *sayed* Malko?

— Da. Ce s-a întâmplat?

Pentru Malko, faptul că vorbea la un telefon obişnuit în Irak, era echivalentul cu o sinucidere. Cu mare greutate, Al-Khattab reuşi să articuleze o propoziţie clară şi îngrozitoare!

— *I am dying [Sunt pe moarte],* spuse el. Sângerez.

El se opri ca să tuşească şi continuă:

— M-au văzut ieri când am sosit. Dimineaţă am fost convocat la Republican Palace, la biroul meu. Mă aşteptau acolo. Abia am reuşit să vin aici să mă încui înăuntru. Nu cred că mai rezist multă vreme.

Din cauza horcăielilor, el vorbea în fraze scurte. Malko îşi spuse că irakianul avea probabil plămânii atinşi. Ce-i putea el spune oare unui om aflat în pragul morţii?

— Şi ce voiaţi să-mi spuneţi? întrebă el la întâmplare, fără ca de fapt să mai spere ceva.

Spre marea sa surprindere, Al-Khattab spuse cu o voce stinsă:

— Tocmai asta încercam. Ei vor să folosească un frate din partea unui singur părinte, de-al lui Saddam, pe nume Warban, care în momentul de faţă este foarte bolnav şi nu părăseşte casa. Eu am fost ales ca să-l lichidez. Aşa că l-am arestat şi l-am transferat într-un loc secret din Republican Palace.

— Acolo unde vă aflaţi acum?

— Da. Dar nu la acelaşi etaj. În ziua aleasă, urma să fie îmbrăcat cu hainele lui Saddam: o uniformă, pantofi de comandă şi un lănţişor de care acesta nu se separă niciodată.

— Dar acest Warban seamănă aşa de bine cu Saddam?

— Dacă este viu, asemănarea este destul de mică, dar odată mort, pe jumătate ars, doar ADN-ul ar fi proba cea mai tare. Americanii oricum au ADN-ul lui Barzan, un alt frate de-al lui Saddam...

El se întrerupse, sufocat de un acces de tuse înecăcioasă. Malko auzi nişte zgomote surde, apoi trei împuşcături care-i izbiră timpanul.

— Alo! Alo!

Vocea şuierătoare a lui Al-Khattab reluă şi mai slăbită:

— Acum încearcă să pătrundă aici, dar mai am încă un încărcător. Acum aţi aflat tot adevărul.

— Nu, nu încă, făcu Malko. Ce vor face? îl vor machia pe acest frate?

— Nu. Mai întâi, îl vor împuşca în faţă ca să distrugă acel semn din naştere de pe obrazul stâng. Asta se va întâmpla în biroul de la etajul trei. Eu trebuia să fac treaba asta. Înseamnă că încă un bărbat este deja condamnat la moarte, cel ce-mi va lua locul. Apoi, o grenadă incendiară va face ca leşul să fie de nerecunoscut. Va rămâne totuşi destul din el pentru ca să se poată face proba ADN.

Irakianul tăcu. Malko nu mai auzea în receptor respiraţia lui şuierătoare. De acum, lucrurile erau clare. Irakienii reuşiseră să-i păcălească pe americani.

— Şi ce avea să facă apoi Saddam? întrebă el.

Singurul răspuns fu o explozie asurzitoare, urmată de rafale de împuşcături. Se auziră glasuri furioase, apoi o voce necunoscută ţipă în aparat.

Malko închise telefonul şi se uită la preotul care îl observa atent.

— Prietenul nostru Al-Khattab are probleme serioase, zise el. Rugaţi-vă pentru el.

— Este un om drept, zise preotul. A protejat întotdeauna comunitatea noastră. La fel şi Saddam Hussein. Dumnezeu să-l aibă în paza sa.

Preotul trecuse la sloganul oficial. Malko îl privi plin de amărăciune.

— Vă doresc mult noroc în viitor. Şi vă mulţumesc pentru amabilitate.

El ieşi iar în biserică. Slujba se terminase, iar el se amestecă în mulţimea credincioşilor. Maşina îl aştepta în faţa intrării. El se urcă în ea şi îi spuse lui Haida:

— Să ne întoarcem la *Mansour*.

Imediat zări în spatele său Sierra albă a poliţiştilor ce îi urmărea de aproape. Inima îi bătea nebuneşte. Acum urma o luptă pe viaţă şi pe moarte contra cronometru. Informaţia pe care o aflase de la un muribund era vitală pentru Statele Unite, chiar dacă mai lipseau câteva elemente: data morţii aşa-zisului Saddam, modul în care va trăi dictatorul înainte de a reapărea în public...

Cunoştea însă esenţialul. Erau informaţii inestimabile, cu condiţia

să le poată retransmite.

Telefonul primit de la Al-Khattab era însă sărutul morţii. Cu siguranţă că telefonul bisericii era pus sub supraveghere, la fel ca telefonul irakianului. Îndată ce irakienii vor afla că Malko le cunoaşte secretul, vor răscoli cerul şi pământul ca să-l împiedice să părăsească Bagdadul şi, mai ales să ia legătura cu exteriorul.

Având în vedere metodele lor de ascultare, Malko deţinea un avans de ordinul minutelor sau orelor. Un lucru era sigur: trebuia să dispară înainte de întâlnirea stabilită de Qusai Hussein.

Fără maşină, şi fără posibilitatea de a comunica cu lumea exterioară, şansele sale de supravieţuire erau nule.

— *What time I come? [La ce oră să vin?]* întrebă Haida când ajunse la Mansour.

Malko spuse „two o clock” şi se grăbi să se urce în lift. Brusc, îşi dădu seama că uitase să-l întrebe pe Al-Khattab despre Lili Gehlen. Din păcate, nu mai putea face nimic. Acum, trebuia să-şi scape propria-i piele.

*

* *

În camera sa, Karima, înfăşurată într-un prosop, îşi freca cu furie părul. Malko se aşeză şi-i spuse rar şi răspicat.

— Karima, vreau să încerc să vă scot din Irak. Vom ieşi împreună. Pentru moment însă ne aflăm într-o situaţie extrem de grea.

El îi explică totul. Inclusiv complotul lui Qusai şi trădarea lui Al-Khattab. În cele din urmă, spuse:

— Mai întâi, va trebui să părăsim hotelul, fără ca poliţiştii care mă „supraveghează” să-şi dea seama. Apoi, avem nevoie de o maşină. Aveţi vreo idee cum să soluţionăm aceste două lucruri?

Tânăra rămase pe gânduri câteva secunde.

— Ca să ieşim de aici, am putea trece prin spatele parchingului ce dă în strada ce duce la Sinak Bridge.

Lucrul părea uşor de realizat, pentru că agenţii din Mukhabarat stăteau acum cu atenţia concentrată asupra Cadillacului, aflat în parchingul rezervat VIP-urilor, opus marelui parching.

— Bine, aprobă Malko, dar nu puteţi ieşi de aici în rochie de seară.

Karima scoase din sacoşa ei o pereche de blugi şi un pulover.

— Am astea. Iar pentru maşină, am destui bani la mine. Este suficient să mă duc şi să cumpăr una de la piaţa de maşini din Al-Haish.

— Durează mult.

— Dacă ai dolari, nu. Cumpărăm una de ocazie, iar actele le facem mai târziu.

Malko se uită la ceas. Era zece şi jumătate. În orice moment puteau să se trezească cu oamenii lui Udai sau ai lui Qusai la uşă.

— În cinci minute trebuie să fim departe de aici, făcu el.

Îşi luă revolverul găsit lângă cadavrul Taniei Serafian şi îl strecură sub centură, apoi îşi luă actele şi banii. Karima părea acum o oarecare, îmbrăcată cu blugi şi cu capul acoperit cu un şal.

— Ieşiţi dumneavoastră prima, spuse Malko.

— Ne întâlnim acolo unde se strâng nuntaşii seara?

— Da.

— OK.

Karima ieşi pe culoar. După trei minute de aşteptare, Malko ieşi şi el, încuind uşa cu cheia în urma sa. În clipa în care se îndepărta pe culoar, auzi telefonul sunând în cameră. El grăbi paşii. Din fericire, ascensorul sosi imediat. Traversă holul fără grabă. Afară, Haida îl aştepta rezemat de Cadillac. Discuta aprins cu unul din poliţişti. Malko se grăbi să iasă şi să se îndrepte către marele parching. Pe la mijlocul distanţei, auzi cum cineva strigă după el. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, el privi în urmă. Unul dintre poliţaii din parchingul VIP-urilor alerga după el.

*

* *

Malko ajunse în fundul parchingului. O zări pe Karima care îl aştepta la bordura bulevardului ce ducea spre podul Sinak. El se întoarse. Urmăritorul său ţinea în mână un revolver uriaş aţintit către el.

Sosise minutul adevărului.

Dacă se lăsa prins, ştia ce avea să-l aştepte. În cel mai bun caz, un glonţ în cap, iar în cel mai rău, o cuvă cu acid sulfuric. Oamenii lui

Qusai aveau să dea vina pe oamenii lui Udai. Mai avea câteva secunde. Scoase micul revolver de la centură şi apăsă pe trăgaci. În zgomotul ambiental, detunăturile abia se auziră. Poliţistul din Mukhabarat se clătină, mai făcu câţiva paşi şi deodată se prăbuşi şi rămase nemişcat. De astă dată, Malko chiar îşi tăiase şi ultima cracă de sub picioare. Karima îl aştepta. Era livid㠖

— L-aţi ucis?

— Habar n-am. Dar asta nu schimbă lucrurile. Să fugim!

Ei traversară bulevardul. Karima opri o maşină veche ce trecu prin faţa lor. Ea vorbi cu şoferul şi se urcară repede în maşină.

— Unde mergem acum? La târgul de maşini? o întrebă Malko.

— Da.

— Mai întâi, va mai trebui să schimbăm taxiul, zise Malko. Nu se ştie niciodată.

După un kilometru, ei trecură în alt taxi, o Toyota condusă de o femeie care vorbi ceva cu Karima.

— Ea merge până aproape de Al-Jaish, traduse Karima. Ne va lăsa acolo dacă-i dăm o mie de dinari. I-am spus că lucrăm amândoi pentru ONU.

Maşina traversa cartierele Palestine şi Thawra. Peisajul se schimbase complet. Intrau în zona şiită a Bagdadului. Marile bulevarde se încrucişau în unghi drept, flancate de adăposturi cât vedeai cu ochii. La fiecare intersecţie trona câte un imens portret al lui Saddam Hussein. Ei ajunseră la şoseaua de centură ce marca limita lui Saddam City, iar şoferiţa viră la dreapta, apoi opri lângă trotuarul lat, plin de comercianţi stradali. De acolo se deschideau numeroase alei unde se vedeau parcate maşini de diferite mărci. Karima îl conduse pe Malko până la o mică gheretă, în vitrina căreia se învârtea o şaorma. În faţă erau câteva banchete şi mese rudimentare.

— Ar fi mai bine dacă mă duc singură, spuse Karima. Până atunci, beţi un ceai. Să cumpăr un 4×4, nu-i aşa?

— Da, dacă este posibil.

Malko se instală la o masă după ce comandă un ceai şi şaorma. Comanda îi fu adusă imediat de un tânăr.

— American? îl întrebă acesta pe Malko.

Probabil credea că face parte din avangarda armatei americane.

Lucrul acesta nu părea să-l sperie.

*

* *

Ori de câte ori vedea trecând câte o maşină a poliţiei, Malko simţea că-i sună ceasul. Cu siguranţă că tot Mukhabaratul era pe urmele sale la acea oră.

El îşi termină şaorma. Era grasă, dar deosebit de hrănitoare.

Karima plecase de o oră şi el începu să se neliniştească, când îşi făcu apariţia un Jeep Cherokee cărămiziu, care se opri la marginea trotuarului. Lui Malko nu-i venea să-şi creadă ochilor. El se grăbi să se ducă la maşină.

— Este fabricat în 1992, zise fata. Am dat pe el 17.000 de dolari.

Malko dădu un ocol vehiculului: părea a fi într-o stare perfectă. Avea placă de înmatriculare verde de Bagdad. Se grăbi să urce la bord, lăsând-o pe Karima la volan.

— Unde mergem? întrebă aceasta.

Era întrebarea pe care şi-o punea Malko de când văzuse maşina. În Bagdad erau la cheremul oricărui poliţist curios. În plus, la anumite intersecţii, apăruseră baraje. Singurul său atu era că se afla într-o maşină anonimă.

Trebuia să părăsească Bagdadul şi Irakul cu orice preţ.

— Suntem departe de *Canal Hotel* unde se află sediul Unscom?

— „Guantanamo”? Nu, suntem destul de aproape.

— Să mergem acolo.

Karima viră la stânga, pe o autostradă urbană construită pe vechiul Army Canal care arăta destul de ponosită. Era un soi de *no man’s land* părăginit. Undeva, mai departe, se zărea o clădire stranie. Era ca o cupolă de moschee, amplasată direct pe sol, tăiată în două de o sabie de uriaş.

— Ce este aceea? întrebă Malko.

— Un monument funebru, răspunse Karima.

La stânga lor, apăru o clădire albă, cu două etaje, înconjurată cu sârmă ghimpată şi foişoare de pază, cu santinele în fiecare colţ. Karima arătă cu mâna spre ea.

— Acolo este „Guantanamo”.

O mulţime de vehicule aparţinând Organizaţiei Naţiunilor Unite intrau şi ieşeau de acolo. Era sediul central al celor 111 inspectori ai Unmovic şi ai IAI ce se ocupau cu dezarmarea Irakului. Karima opri maşina în faţa intrării, iar Malko coborî singur, mergând pe jos până la postul de gardă.

— Am venit să o văd pe doamna Karen Nilstrup, anunţă el.

Gardianul consultă registrul şi formă un număr interior, apoi schimbă câteva cuvinte în arabă cu un interlocutor invizibil.

— Doamna Nilstrup nu lucrează azi, îi spuse el lui Malko. Reveniţi mâine.

— Aveţi cumva adresa ei?

— Noi nu suntem autorizaţi să dăm adresele personalului, răspunse gardianul.

Era sfârşitul unui vis frumos... Malko sperase să o convingă pe Karen Nilstrup să-l lase să-i folosească *Thuraya* ca să-i contacteze pe oamenii C.I.A. ce erau în Iordania. Serviciile de informaţii irakiene nu aveau capacitatea tehnică de a intercepta convorbirile telefonice prin satelit. El se întoarse la Jeep.

— Karima, ar trebui să găsim un loc unde să ne adăpostim cel puţin până mâine. Aveţi vreo idee? În orice caz, nu un hotel.

Tânăra rămase pe gânduri.

— Poate că ar fi o posibilitate, răspunse ea. Am o prietenă foarte bună care are cheia unui mic apartament în care se întâlneşte cu amantul ei. Cred că ar putea să mi-o dea, el nefiind acum în Bagdad.

Malko tresări:

— Dacă este vorba de o prietenă, este periculos.

— Apartamentul este închiriat pe numele amantului ei, preciză Karima.

— Unde locuieşte prietena ta?

— Ia întotdeauna masa la un mic *snack* de pe strada 62, în apropiere de bulevardul Nidhal. Aş putea să o văd acolo.

Malko aruncă o privire la ceas. Până la prânz mai era o oră.

— OK. Să mergem.

*

* *

Micul local *Saj Al Reef* ţinea de pizzeria şi de bistroul de alături. În ciuda soarelui ce inunda terasa, în faţă se aflau parcate vreo treizeci de maşini. În interior se afla o mică săliţă, şi ea plină până la refuz, de unde chelnerii cărau de zor zeci de pizze la clienţii de afară.

Rămas în maşină, Malko ardea de nerăbdare. Prietena Karimei nu sosise încă. Aceasta din urmă se instalase deja pe terasă ca să o aştepte. Cu fiecare maşină care se apropia, Malko simţea că-i stă inima. Deodată văzu cum Karima se ridică de la masă şi îmbrăţişează o tânără ce sosise însoţită de două prietene. Imediat, Karima şi tânăra nou-sosită, dispărură în interiorul localului. Ele se întoarseră după cinci minute.

— S-a aranjat! îi spuse Karima veselă. Am cheia apartamentului.

Malko răsuflă uşurat.

— Unde se află acesta? întrebă el.

— În cartierul Al-Mansour. Aproape de o moschee aflată în construcţie.

Cei doi coborâră bulevardul Masbah, apoi Karrada şi se îndreptară către podul 14 Iulie. Ca de obicei, mai multe maşini ale poliţiei staţionau în intersecţia dinainte de pod: dar nu era niciun baraj. Trecură pe lângă unul din palatele lui Saddam, apoi pe lângă Turnul Televiziunii şi intrară pe Mansour Street. Malko observă că sediul Mukhabaratului se afla chiar în spatele lor. Era cartierul cel mai important din Bagdad. El îşi ţinu răsuflarea, căci în orice moment puteau fi în pericol de moarte.

După ce mai străbătură câteva străzi, Karima intră pe Al-Amirat Street. Undeva în capătul străzii se putea vedea un panou pe care strălucea firma electrică „Arkan Buildings”.

Locul semăna cu un motel american la modă. În spate se zărea o altă clădire. Karima se întoarse spre Malko.

— Am ajuns. Apartamentul prietenei mele este în fund, la etajul întâi, numărul 18. La intrare, se află cabina portarului. Este un tip foarte discret, căci ştie că primeşte pentru asta bacşişuri grase de la cei ce vin să petreacă aici câteva ore plăcute. Eu am să intru prima şi-l voi ruga să-mi cumpere o sticlă cu whisky. Cât lipseşte, veţi putea intra.

— Şi maşina?

— O lăsăm ceva mai departe. Nimeni nu o cunoaşte aici.

— OK, aştept aici, o aprobă Malko.

Curând din clădire ieşi un bărbat tânăr, care se îndreptă către Al-Amiral Street. Când acesta se făcu nevăzut, Malko intră repede în clădire. După ce trecu pe sub arcul de la intrare, intră într-un mic patio cu o fântână fără apă şi pătrunse în galeria ce deservea apartamentele de la primul etaj. Nici nu atinse bine uşa cu numărul 18, că aceasta se şi deschise, iar Karima apăru în prag. Era un apartament minuscul, de două camere ce miroseau a aer închis şi prăfuit. Deşi era destul de neîngrijit, lui Malko i se păru mai frumos decât un apartament de lux la *Ritz*.

El se aşeză pe canapeaua uzată. Era sleit de puteri.

— Şi acum trebuie să-mi explicaţi cum vom putea ieşi din Bagdad, spuse el.

Karima se întunecă.

— Este o treabă tare periculoasă, mărturisi ea după o clipă de tăcere. Toate ieşirile din Bagdad sunt păzite cu baraje. Asta pentru că preşedintele Saddam vrea ca nimeni să nu poată părăsi Bagdadul ca să fugă în satele de obârşie. Toate maşinile sunt controlate.

Malko simţi cum liniştea i se risipeşte într-o clipită. La ce-i mai folosea un telefon prin satelit dacă nu putea părăsi oraşul?

— Şi nu există şi drumuri secundare? insistă el.

— Ba da, dar barajele se află cu mult mai departe de oraş, după ce toate drumurile secundare se unesc cu cele principale. De fapt, nici nu sunt prea multe. Sunt doar patru: drumul către Kut şi Bassorah, la sud, drumul către Kirkouk, la nord, drumul către Ramadi şi Hordania, şi drumul către Mossoul.

— Dar drumul care duce la aeroport?

— Acela se termină acolo.

— Dar pentru Iordania nu există decât un singur drum? insistă Malko.

— Nu, sunt două: Abu-Gharib Expressway, care pleacă din piaţa Sahat-l'Alka şi vechiul drum, Jordan Street, care traversează Yarmouk şi se uneşte cu Abu-Gharib Expressway înainte de *check-point*.

Copleşit. Malko nu mai scoase niciun cuvânt.

Capitolul XX

Livid de furie, Udai Hussein îşi smulgea câte un fir din barba neagră, în vreme ce Yusuf, cu ochii în jos, îi dădea raportul insuccesului încercării de a o prinde pe Karima, insucces soldat cu moartea unui agent „Ghosts”, ucis de oamenii lui Qusai, puşi să-l păzească pe omul americanilor.

Numai la gândul că amanta sa favorită ar fi putut fi acum împreună cu blestematul de agent al americanilor îl scotea din minţi. Ar fi dat orice numai ca să poată pune mâna pe cei doi ticăloşi.

— Te-ai întors la vilă? urlă el.

— *Sayed* Udai, vă asigur că ea nu a mai pus piciorul acolo după ce am luat-o cu mine să-şi cumpere rochie de seară.

— Trebuie totuşi să percheziţionăm casa, insistă Udai. Poate că ea se află ascunsă acolo. Să mergem!

Udai se urcă la volanul maşinii sale, un Porsche. În urma sa venea un 4×4, plin cu gealaţi înarmaţi şi cu o mitralieră grea.

În douăzeci de minute micul convoi se oprea în faţa vilei Serafian. În poartă apăru grădinarul speriat. Udai îl repezi:

— Unde este *oum* Karima?

— Nu ştiu, *sayed* Udai, ea nu s-a mai întors acasă de aseară. Înăuntru nu mai este nimeni.

Brusc, Udai simţi că-l copleşeşte un val de furie. El, fiul atotputernicului Saddam, să-l întrebe pe un amărât de grădinar unde este iubita lui. Scoase arma de la şold şi-l împuşcă în spate chiar în clipa în care bietul om încerca să se facă nevăzut.

Udai puse arma în teacă şi strigă:

— Ticălosul ăsta m-a minţit! Altfel nu ar fi încercat să fugă.

El se întoarse către Yusuf, care înţepenise de frică.

— Ia-ţi toţi oamenii şi scotoceşte fiecare hotel, fiecare restaurant, oriunde s-ar putea ascunde căţeaua aia. Cel ce va da de ea, va fi răsplătit cu 10.000 de dolari.

Zicând acestea Udai se urcă în Porsche şi demară în forţă într-un scrâşnet oribil de pneuri. În viaţa lui nu mai fusese umilit în halul acesta...

Lili Gehlen nu reuşea să-şi revină. În acea după-amiază, un agent

Mukhabarat necunoscut venise în camera ei de la *Rachid* şi începuse să o descoase în legătură cu relaţiile avute cu Amer al-Hani. Tipul nu era ameninţător, doar insistent. Fusese nevoită să-i povestească cum îl cunoscuse şi cum devenise amanta lui. Anchetatorul nota fiecare declaraţie, clătinând din cap.

— Dar ce rost au toate aceste întrebări? Eu sunt o prietenă a ţării dumneavoastră. Amer al-Hani s-a purtat foarte corect cu mine. Unde se află el acum?

— A fost arestat, spuse agentul. Este amestecat într-un complot la adresa securităţii de stat. Curând va fi judecat.

— O, nu ştiam, se bâlbâi Lili.

— Desigur, desigur, făcu agentul. Îl cunoaşteţi pe vărul lui, pe un anumit Luei al-Khattab?

Întrebarea fusese pusă pe un ton prietenos. Lili mirosi capcana... încercă să răspundă pe un ton cât mai degajat:

— Da, puţin. El a fost cel ce m-a adus aici. Cred că dorea să mă culc cu el. M-a instalat în camera asta, dar nu s-a mai întors. A lăsat însă nişte oameni să mă păzească.

Încerca să se menţină cât mai aproape de adevăr. Agentul rămase câteva clipe pe gânduri, apoi spuse:

— Şi el este un criminal şi a fost arestat. Ştiu că nu sunteţi cu nimic amestecată în toată afacerea asta. Noi avem multă stimă şi simpatie pentru dumneavoastră şi vă rugăm să continuaţi ceea ce faceţi pentru ţara noastră.

Lili Gehlen era înmărmurită. Se aşteptase să fie arestată şi torturată sau chiar ucisă. Ce însemna această blândeţe? În cele din urmă agentul se ridică şi spuse:

— O maşină vă va conduce la hotelul dumneavoastră. Vă sfătuiesc să nu pomeniţi nimic nimănui despre ce am discutat. Ştiu că după amiază aveţi de gând să organizaţi un mare *sit-in* în faţa Centrului Presei, nu?

— Da, spuse Lili Gehlen care uitase complet de această acţiune a Verzilor francezi, suedezi şi germani.

Abia când ajunse în camera ei de la *Al Fanar*, simţi cum tremură din toate încheieturile. Parcă avea picioarele tăiate.

Nu îndrăznea să-l sune pe Malko, neştiind exact ce se întâmplase.

După ce făcu un duş, ea îşi dădu seama de adevăr. Faptul că irakienii se purtaseră cu mănuşi însemna că mai aveau încă nevoie de ea. Dar nu numai ca să organizeze manifestări pacifiste... Partea proastă era că nu ştia ce anume vor de la ea. Ca să aibă inima liniştită, îl sună pe Malko la hotel *Mansour*.

— Aici nu locuieşte nimeni cu acest nume, răspunse recepţionera.

Aşadar Malko putea fi oriunde, iar irakienii încercau să se folosească de ea pentru a da de urma lui. Era doar o ipoteză...

*

* *

Qusai Hussein luă decizia de a se ocupa personal de găsirea celor doi fugari. Cei trei agenţi însărcinaţi cu supravegherea acestora zăceau acum în închisoarea Abu Gharib, cu toate că datorită lor aflase despre întâlnirea dintre Malko şi Luei al-Khattab în biserica St. Joseph.

Înainte de a-l aresta pe Luei, el îl arestase pe vărul acestuia, Amer al-Hani.

Legat fedeleş de un scaun în sala de interogatoriu, nu avusese nevoie de mult timp ca să spună tot ce ştie. Anchetatorii au fost tare încântaţi să toarne într-un recipient câţiva litri de acid clorhidric pentru o baie la picioare.

La început, Amer urlase din răsputeri, jurându-se că este nevinovat. Însă acolo unde se afla, nu era nimeni care să-l audă. Apoi durerea atroce provocată de acid fusese cu mult prea mare. Aşa că spuse tot ce ştia, doar ca să scape. În cel mai bun caz avea să primească însă un glonţ în cap.

Înarmat cu mărturiile lui Amer, Qusai Hussein putu să-l atace pe Luei al-Khattab. Însă lucrurile nu s-au petrecut după cum voia el. Al-Khattab nu căzuse în capcană, iar agentul americanilor reuşise să se facă nevăzut.

Instalat într-un imobil de pe strada Damasc, evacuat de teama bombardamentelor, Qusai coordona cercetările şi General Intelligence Directorate.

Sute de poliţişti scotoceau de câteva ore întreg Bagdadul. Căutau prin hoteluri, cinematografe, restaurante. Un moment, Qusai se

întrebă dacă nu cumva fugarii se refugiaseră într-o ambasadă, deşi nu mai rămăseseră multe deschise.

Bineînţeles, fuseseră întărite barajele de la ieşirile, din oraş, iar semnalmentele celor doi se aflau în fiecare loc. În privinţa asta, Qusai era liniştit.

Pe măsură ce orele treceau, Qusai ajunse la o singură concluzie: cei doi găsiseră o ascunzătoare. În ciuda faptului că irakienii erau prea speriaţi ca să facă ceva pentru bani, chiar pentru mulţi bani, aceasta ar fi fost singura ipoteză plauzibilă. Atunci, el se hotărî să aplice toate tertipurile vechi.

Mai întâi, să o elibereze pe Lili Gehlen, una dintre puţinele persoane care îl contactaseră pe Malko Linge. Supravegheată zi şi noapte şi cu telefonul ascultat, tânăra pacifistă reprezenta o cursă minunată.

Instinctul său îi spunea că trebuie să insiste în direcţia Karimei Serafian. Douăzeci de poliţişti din Mukhabarat începură să interogheze sistematic pe toţi cunoscuţii şi prietenii acesteia. Trebuia acum doar să aştepte.

*

* *

Într-un apartament învecinat, nişte norvegieni pacifişti făceau un tărăboi îngrozitor, cu muzica la maximum.

Epuizată nervos, Karima dormea ghemuită în marele pat, deşi nu era decât ora opt seara.

Instalat pe canapea, stătea Malko, negru de îngrijorare. Situaţia i se părea aproape fără ieşire. Desigur, ar fi putut să încerce să o găsească pe Karen Nilstrup la *Canal Hotel*. Funcţionara de la ONU poate că-l va lăsa să folosească aparatul *Thuraya*. Dar ce avea să facă după aceea?

Încercuirea Bagdadului era certă. Ştia că nu putea fugi decât în direcţia Iordaniei, prin *no flying zone*, unde putea fi găsit de un avion american. Chiar dacă ar fi putut trece ca printr-o minune de unul dintre baraje, poliţia l-ar putea captura la unicul punct posibil de trecere peste Eufrat, aflat la 80 km la vest de Bagdad.

Malko nu-şi mai făcea iluzii. Irakienii explorau cu siguranţă toate relaţiile Karimei, ştiind că Malko nu are niciun alt refugiu în Bagdad.

Era o chestiune de zile sau chiar ore. Nimeni nu putea rezista unui interogatoriu al Mukhabaratului. Atunci va veni sfârşitul...

El se gândi atunci la Lili Gehlen. Oare ce soartă avusese? O revedea în gând înotând cu graţie în piscina hotelului *Rachid*. Brusc, îi veni o idee. Cu chipul înseninat, Malko îşi spuse că poate a găsit soluţia salvatoare. Desigur, era o soluţie greu de realizat, dar valora mai mult decât dacă rămâneau în acea cameră, ca nişte şoareci în capcană. Pentru asta, avea în continuare nevoie de un mijloc de comunicare sigur. De unde să facă rost însă de un aparat *Thuraya?* Soluţia apăru cu brutalitate, orbitor de clară. În Bagdad era un singur loc unde se aflau zeci de telefoane-satelit: Centrul de Presă „Dish-City", unde sute de ziarişti aşteptau războiul planificat. Acolo, aparatele erau aliniate pe birouri, fără pază specială.

Malko se ridică în picioare.

La acea oră circulaţia era încă intensă, iar maşina în care se afla el nu putea fi remarcată uşor. Press-Center era locul în care puteau fi văzuţi foarte mulţi străini, iar poliţia nu prea îi mai băga în seamă.

Malko se gândi că irakienii nu se aşteptau ca el să apară într-un loc atât de înţesat de poliţişti, aşa că se duse către Karima care tresări speriată când îl zări.

— Cred că am o idee bună în ceea ce priveşte posibilitatea de a comunica, zise el. Trebuie să dispar o vreme. Dacă nu apar până la ora unsprezece, înseamnă că am fost interceptat.

— Vin şi eu cu dumneavoastră, spuse fata imediat.

— Nu, este prea riscant,

El plecă grăbit. Afară se răcorise bine iar stelele străluceau pe cer. Odată aflat în maşină, Malko demară spre Mansour Street. Era conştient că îşi juca ultima carte.

*

* *

După ce parcă maşina în faţă la „Dish-City", Malko plecă pe jos spre Press-Center. Acolo erau încă mulţi ziarişti, iar parcarea era plină cu maşini. Agenţiile de presă lucrau până noaptea târziu. Malko pătrunse în incinta clădirii, dar în loc să intre înăuntru prin uşa principală, ocoli prin grădină. Curând se afla în faţa aparaturii

Immarsat, aliniată pe mese ca la parada militară.

Toate aparatele erau în stare de funcţionare. De la fiecare pornea un fir ce ducea până la un birou. Malko alese la întâmplare unul din ele. Uşa biroului era închisă cu un lanţ gros, aşa că nimeni nu avea să-l deranjeze. Se uită cu atenţie la Immarsat. Era un model clasic. Cu inima cât un purice, Malko ridică receptorul şi scoase din buzunar lista cu numerele de telefon primită de la Greg Ritter. Încet, el tastă cele unsprezece numere ale PC din Arzak. Muzica suavă ce însoţea fiecare tastă era ca un balsam pentru urechile sale. Cu sufletul la gură el aşteptă semnalul care arăta că aparatul se branşa la satelit.

Şi deodată se declanşă o sonerie. Cineva ridicase receptorul şi Malko spuse:

— Aici este *Rabbit*.

— *Rabbit*. Vă ascult, răspunse vocea.

— *Put Greg on line [Vreau să vorbesc cu Greg]*, ceru Malko.

După câteva secunde, vocea răspunse cu un glas neutru:

— *Hold on a sec! [Aşteptaţi o secundă!]*

Malko aşteptă cu sufletul la gură.

— *Rabbit! Where are you? [Rabbit!, unde eşti?]*

Era vocea caldă a lui Greg Ritter.

— Bagdad. *I need you badly. [Am nevoie de ajutor.]*

— *Go ahead! [Dă-i drumul!]* făcu americanul.

Malko vorbi îndelung. Din când în când, Ritter îl întrerupea, cerând anumite precizări. După douăzeci de minute, cei doi făcuseră bilanţul. Malko răsuflă uşurat. Ritter nu-i spusese că ar fi imposibilă plecarea lor. Americanul conchise:

— Am nevoie de minimum şase ore ca să pun la punct întreaga operaţiune. Asta ar fi gata pe la ora trei în zori.

— Mai luaţi şi o marjă de două ore, recomandă Malko, care ştia cum se mişcă militarii. Asta ar fi ora cinci la voi, iar aici, ora patru dimineaţa.

— Veţi fi pregătit? Totul trebuie să se desfăşoare în mai puţin de cinci minute, între *touch-down* şi decolare.

— OK, făcu Malko. Dacă nu suntem acolo, înseamnă că nu vom mai sosi.

— *God help you! [Doamne ajută!]* făcu specialistul din C.I.A. înainte

de a întrerupe convorbirea.

Malko se retrase pe acelaşi drum pe care intrase şi intră într-un grup de libanezi ce mergeau la masă.

Nu-i mai rămânea decât să spere că irakienii nu puteau să intercepteze acest gen de convorbiri via satelit.

*

* *

Doar o mică lucire aproape impalpabilă din ochii tinerei femei pe care o interoga îl făcu pe Nouri al-Gaylani să insiste. Împreună cu încă trei colegi, el interogase pe cinci dintre cunoştinţele Karimei Serafian. Aceasta din faţa lui, Zabila Aref, făcea parte din clanul celor ce profitau de pe urma embargoului şi locuia într-o superbă vilă din Jadiriya. Căsătorită, deosebit de atrăgătoare, ea îl primise pe agentul din Mukhabarat cu răceală.

Al-Gaylani era deja frânt de oboseală. Nimeni nu ştia nimic despre Karima. Iar oamenii erau mult prea speriaţi ca să mintă. Şi iată că, deodată, avu o senzaţie specială. Când o întrebase pe Zabila dacă o cunoaşte pe Karima, ea spusese fără să ezite că da. Numai când o întrebase dacă a văzut-o recent, sesizase o imperceptibilă ezitare înainte de a spune „nu”.

El îi aruncă o privire directă şi văzu cum se schimbă la faţă. Era sigur că îl minte.

— Sunteţi sigură? insistă el, fără să ridice glasul.

Tânăra rămase tăcută, privind în jos.

Nouri al-Gaylani nu ştia ce să facă. Femeia din faţa lui nu putea fi convinsă cu baia de acid la picioare, dar el primise instrucţiuni precise.

— Mă minţiţi! strigă el cu brutalitate. Protejaţi o spioană. Veţi veni cu mine...

Acesta era coşmarul fiecărui irakian: teama că va fi dus într-unul din nenumăratele beciuri ale Mukhabaratului, unde nimeni nu ar mai fi putut să-i vină în ajutor.

Privirea Zabilei era plină de groază.

— Nu, nu, protestă ea. Karima nu este o spioană. Am uitat, am văzut-o ieri...

Nouri al-Gaylani simţi cum îi cresc aripi... Dacă o găsea pe Karima putea petrece împărăteşte o săptămână la Dubai...

— Unde? Când? De ce? lătră el.

Pierzându-şi orice control, el o prinse pe fată de gât şi o lipi cu spatele de perete.

— La *Saj Al Reef*, spuse tremurând Zabila. Pe strada 62. Ne-am întâlnit întâmplător.

— Asta-i tot? făcu ameninţător poliţistul.

Tânăra simţi cum i se înmoaie genunchii. Dacă soţul ei afla că îl înşeală, avea să o ucidă.

— Îmi juraţi că nu-i veţi spune nimic soţului meu? îl întrebă ea pe poliţist.

— Sigur, sigur. *Wahiet Allah*, nimeni nu va şti nimic.

Socialist şi ateu, bărbatul nu pusese de treizeci de ani piciorul într-o moschee. Ştia că multe femei deţineau garsoniere unde îşi primeau amanţii. Era indispensabil acest lucru într-un oraş în care hotelurile erau atât de drastic supravegheate.

— I-am dat cheia apartamentului. Voia să meargă acolo cu cineva. Nu ştiam despre cine este vorba...

— Unde?

— În Mansour Street. Aproape de Amirat Street.

— Să mergem imediat acolo, făcu Nouri al-Gaylani.

Curând fură în maşină. În mod normal, ar fi trebuit să-şi anunţe imediat şefii. Risca însă ca alţi poliţişti să intre pe fir înaintea sa şi, atunci, adio primă!

La urma urmelor, până în Amirat Street nu erau decât douăzeci de minute, iar fugarii nu bănuiau nimic. La ora asta, cu siguranţă mâncau. El închise ochii. Se şi vedea ducându-l pe agentul americanilor şefului său suprem, Qusai Hussein.

Capitolul XXI

Malko sări din vehiculul 4×4. Era teribil de emoţionat. El se grăbi să ajungă în apartamentul cu numărul 8. Când îl deschise, Karima

tresări. Nu-l auzise intrând.

— Am veşti bune, spuse el. Vom pleca de aici!

— Acum?

— Da, chiar acum. Pe drum, vă explic despre ce este vorba. Nu are sens să riscăm inutil.

Karima îl urmă pe scări. Malko avea două motive ca să plece din acel loc: mai întâi, pentru că Mukhabaratul putea să-i găsească în orice clipă, apoi, pentru că voia să evite orice întâmplare nefericită ce ar fi putut surveni în ultimul moment.

De data asta, la volan trecu el.

— Unde vom merge?

— La Rachid.

Ea tresări speriată.

— La *Rachid?* Ce, sunteţi nebun? Acolo se afla Q.G. al Mukhabaratului.

— De fapt, nu mergem chiar acolo, se corectă Malko, ci ceva mai departe.

Într-un sfert de oră, el era la intrarea în hotelul *Rachid*, unde portarul deschise grilajul. Malko se îndreptă către parchingul aproape pustiu. Hotelul se înălţa pe un teren vast, cu grădină, piscină, parching, în mijlocul unei zone cu puţine construcţii, aproape de vechea grădină zoologică transformată în parc de distracţii sub oblăduirea lui Udai Hussein.

Era complet izolat de orice locuinţă.

Malko lăsă maşina în fundul parchingului între alte două maşini 4 × 4. Stinse farurile şi se întoarse spre Karima.

— Iată unde vom petrece noaptea. Nu este prea confortabil, dar aici nu ne va deranja nimeni.

— Dar, de ce? îl întrebă tânăra. Stăteam bine acolo, în apartament.

— Pentru că exista un risc. Aici supravegheat este hotelul, nu parcarea.

— Dar de ce am venit chiar aici?

— Pentru că de aici vom pleca din Bagdad la ora patru dimineaţa, îi explică Malko. *Inch Allah.*

— Cum?

— Nu aţi observat un heliport? În apropiere de intrarea în *lobby*

există o mică galerie la capătul căreia se află un turn de control şi o pistă de aterizare pentru elicoptere.

Era destinată primirii unor personalităţi care soseau direct de la aeroport.

— Dar cine va veni după noi? întrebă neîncrezătoare Karima. Este foarte riscant.

— Cu mult mai puţin decât credeţi, zise Malko. Este vorba de un elicopter militar american. Până la linia de unde începe *no flying zone* şi Bagdad sunt doar 15 minute de zbor. Va fi noaptea şi el va zbura la o înălţime foarte mică. Astfel apărarea antiaeriană nu va avea timp să reacţioneze. Va pleca apoi în acelaşi fel. Cred că irakienii vor fi luaţi prin surprindere pentru că toată operaţiunea de recuperare va dura maximum o jumătate de oră. În orice caz, acesta este unicul mod de a ieşi din Bagdad.

— Mi-e tare frică! făcu brusc Karima. Nu m-am suit niciodată într-un elicopter.

Ea scoase un pachet de ţigări Hamidari, iar Malko îi aprinse una cu bricheta Zippo ce avea blazonul familiei sale. În timp ce fata fuma ca să-şi uite grija, el lăsă în jos spătarul fotoliului său. Maşina lor era bine ascunsă între alte două vehicule. Era trecut de ora zece seara şi practic nu mai exista cine ştie ce circulaţie, iar parchingul nu era păzit. În mod normal, totul ar fi trebuit să meargă ca pe roate.

*

* *

Nouri al-Gaylani făcea spume de furie. Toţi locatarii din Arkan Building şi cei din ONG erau aliniaţi în faţa barierei albe ce separa clădirea de stradă. Toate apartamentele fuseseră scotocite. Încontinuu soseau alţi poliţişti care începură să-i interogheze pe locatarii speriaţi şi complet nevinovaţi.

Deja, oamenii lui Qusai adunară toţi banii găsiţi prin apartamente. Asta era un obicei vechi. Şi ca o ultimă soluţie: o maşină o luă pe Zabila pentru a fi interogată de-adevărat.

Nouri al-Gaylani nu ştia când fugiseră cei doi. Paznicul o văzuse sosind doar pe femeie şi plecase să-i aducă o sticlă cu alcool. Sticla de whisky era încă neatinsă în apartament.

Oare unde putuseră să plece?

Ancheta trebuia luată de la capăt şi era deja ora zece seara. Furioşi, poliţiştii se gândeau că-i aşteaptă o noapte de nesomn. Erau obligaţi să cutreiere toate hotelurile şi pensiunile din Bagdad, locurile mai puţin supravegheate decât marile hoteluri rezervate străinilor. Al-Gaylani se urcă în maşina sa.

Nu mai avea nimic de făcut la Arkan Building. Fusese la un pas de şansa vieţii lui. Era ca un bilet de loterie la care ar fi lipsit doar un număr ca să câştige lozul cel mare...

*

* *

Malko privea ţintă la acele luminoase ale ceasului Breitling ca să fie sigur că nu adoarme. Era ora trei şi zece. Timpul trecea cu o încetineală exasperantă. Nu îndrăznea să coboare din maşină ca să-şi dezmorţească picioarele, de frică să nu atragă atenţia.

Nu exista absolut niciun fel de activitate în zona aceea, nici în parching şi nici în jurul hotelului. Chiar şi paznicul dormea în ghereta sa.

Bagdadul nu avea viaţă de noapte. Restaurantele şi barurile *Sheherazade* închideau la miezul nopţii, din lipsă de clienţi.

El ridică ochii spre cer. Stelele străluceau şi nu se simţea nicio adiere de vânt. Era timpul ideal pentru acest gen de expediţie cu condiţia ca irakienii să nu reuşească să intercepteze prezenţa unui aparat străin şi să trimită aparate militare. El îi comunicase lui Greg Ritter rezultatul anchetei sale. Chiar dacă exfiltrarea sa eşua, americanii erau deja preveniţi de ultima capcană întinsă de Saddam Hussein. Malko merita din plin *Distinguished Medal of Intelligence*. precum şi o medalie neagră pe *Wall of Honour*, zidul consacrat eroilor căzuţi în misiune în slujba C.I.A..

El întoarse capul către Karima. Mai aveau de aşteptat încă patruzeci şi şapte de minute.

*

* *

Aparatul Sikorski UH-60 Black Hawk zbura la o sută de picioare

deasupra deşertului cu o viteză de croazieră de 180 de mile.

Trecuse linia invizibilă a paralelei 33 şi se afla acum deasupra Irakului, în partea interzisă aviaţiei americane. El făcuse plinul şi avea din belşug benzină ca să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

Navigatorul supraveghea ecranele radar, gata să repereze orice ecou suspect. În plus, un aparat Awacs zbura cu mult mai sus, în *no flying zone*, gata să-l avertizeze la cea mai mică suspiciune. Chiar fiind echipat cu arme Stinger aer-aer şi rachete Hellfire, Black Hawk era o ţintă uşoară pentru Mig-urile iraniene.

— *We are nearing the zone [Ne apropiem], anunţă pilotul.*

Întunericul începea să se umple de luminiţe. Erau deja deasupra Bagdadului. În partea de sud-vest, nu se semnalase nicio reacţie din partea irakienilor. Copilotul lansă în radioul de la bord:

— *Nearing the landing zone. Gear up. [Ne apropiem de zona de aterizare. Pregătiţi-vă!]*

În spate venea un comando format din opt Special Forces, puternic înarmate în cazul în care ar fi întâlnit o rezistenţă de la sol. În plus, aveau un doctor şi un infirmier.

Luminile începură să se îndesească. Acum erau chiar deasupra Bagdadului. Ghidaţi de către GPS, ei se îndreptau direct spre *Rachid*. Acum se putea distinge pe sol heliportul de la hotelul *Rachid*.

Pilotul murmură printre dinţi:

— *That's great! [Este formidabil!]*

Încerca aceeaşi senzaţie de excitare pe care o încercaseră cu şaizeci de ani mai devreme piloţii aparatelor B-25 ale generalului Doolittle, lansate în primul raid asupra oraşului Tokio, fără zbor de întoarcere. Câteva au putut ajunge în China, dar cele mai multe se pierduseră în mare. Echipajul elicopterului Black Hawk nu ştia pe cine căuta, dar în acest război electronic, era prima misiune cu adevărat excitantă. O misiune de *rescue* în inima teritoriului inamic.

Acum, sub ei se întindea un covor luminos. Era centrul Bagdadului.

— *No bandits in the zone [Niciun inamic în zonă]*, anunţă o voce anonimă, ce venea din Awacs.

Brusc, cel de al doilea pilot auzi voci care vorbeau araba. Păreau extrem de iritate. Unul din radarele irakiene detectaseră elicopterul.

El privi planul de zbor luminos fixat pe genunchi. Mai avea încă

două minute. Mări altitudinea înainte de a declanşa un claxon ce înştiinţa comandoul că trebuiau să aterizeze. Cu ajutorul ochelarilor cu infraroşii, el zări hotelul *Rachid*.

*
* *

Era ora trei şi cincizeci şi şase de minute. Malko deschise fereastra maşinii şi îşi încordă auzul. Tensiunea era extremă. El deschise portiera şi îi spuse Karimei:

— Să mergem!

Ei traversară în fugă parchingul. Când trecură prin faţa intrării în lobby, se auzi zgomotul elicopterului. Deja erau în galeria ce ducea la heliport. Zgomotul caracteristic al motoarelor era din ce în ce mai puternic. Deodată ei zăriră aparatul. Zbura lent coborând. Avea o siluetă impresionantă. Fără a aprinde vreun proiector, el se aşeză vertical în mijlocul heliportului.

Îndoiţi din şale şi măturaţi de suflul puternic al rotorului, Malko şi Karima alergară către elicopter. Din fuselaj ţâşniră nişte militari care se amplasară în jurul aparatului. Pe faţada hotelului se aprinseră luminile. Malko o împinse pe Karima în elicopter unde fu prinsă de braţe puternice apoi urcă şi el.

Bărbaţii din comando urcau deja. Black Hawk nu rămăsese niciun minut la sol. Cu toată puterea turbinelor sale, el se îndrepta deja spre paralela 33.

Deodată văzură la sol dâre luminoase din ce în ce mai dese. DCA irakiană se trezise. Trebuiau să mai reziste încă zece minute.

— Te simţi bine? o întrebă Malko pe Karima.

Ea dădu din cap afirmativ.

Deodată simţiră un şoc puternic şi aparatul se umplu de fum. Malko se uită după Karima şi simţi că ameţeşte. Fata alunecase de pe banchetă şi un infirmier se aplecase deasupra ei. Alături, unul dintre soldaţi se ţinea cu mâinile de pântece cu chipul crispat de durere.

Infirmierul se ridică. Avea mâinile roşii de sânge.

— *She passed away [A murit]*, zise el.

Karima primise o schijă de obuz în beregată care îi secţionase carotida.

Murise în câteva secunde, cu chipul calm, fericit.

Malko îşi simţea gâtul sugrumat de durere. Fără ea, nu ar fi reuşit niciodată să părăsească Irakul. Bucuria i se risipise. Nu exista o victorie perfectă. Se aplecă deasupra ei şi îi închise ochii.

Vocea pilotului se auzi din difuzor:

— *We vie just crossed the line. We are safe now. [Tocmai am trecut frontiera. Am scăpat cu bine]*.

Sfârşit

NOU!

Găsiți „Justițiarul“ și în România !

Gérard de Villiers

prezintă

JUSTIȚIARUL

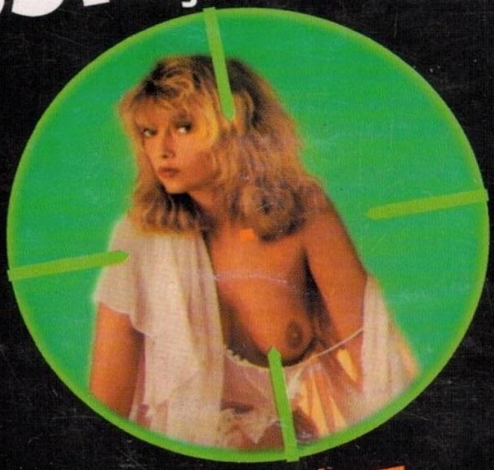

BĂTĂLIE ÎN SRI LANKA

de Don Pendleton

Tineretul

PREȚ 20 000 lei

ISBN 973-597-161-5